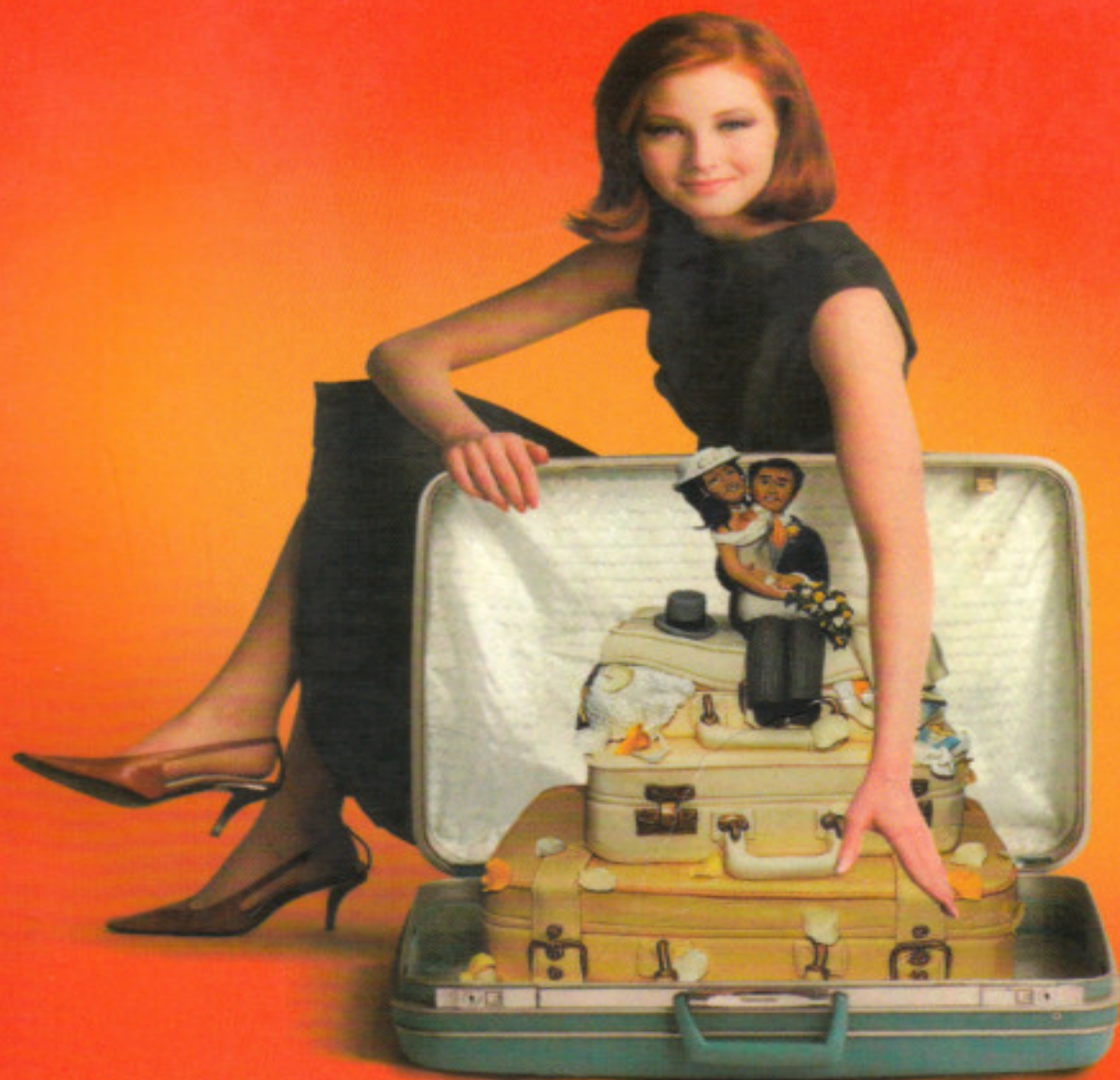

ДАЯНА АПЪЛЯРД

Тя не си измисля... Вярват ѝ жените и... мъжете.

ДОМАШЕН ИНСТИНКТ

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА „ХЕРМЕС“

ДАЯНА АПЪЛЯРД ДОМАШЕН ИНСТИНКТ

Превод: Маргарита Дограмаджян

chitanka.info

Тя не си измисля... Вярват ѝ жените и... мъжете.

Кери Адамс — преуспяващ телевизионен продуцент, се готви да се върне на работа след майчинство. Бебето ѝ Том е във възторг от новата детегледачка. Шестгодишната ѝ дъщеря Ребека не е очарована, но се надява, че тя поне е по-организирана от мама. Кери е уверена, че кариерата ѝ е най-важна и отчаяно се опитва да се преобрази от изнервена домакиня в елегантна работеща жена. Защото съвременните жени са умни, съвършени почасови майки, ослепителни съпруги, перфектни в работата и страхотни в леглото. Кери смята, че ще се справи... докато не се сблъсква с действителността. Тя не е щастлива, децата ѝ — също, а съпругът ѝ все повече се отчуждава. И тогава Кери си задава въпроса: кариерата ли е най-важното?

Роман за амбициите, за любовта и избора.
Страхотно четивен!

Буклист

ПЪРВА ГЛАВА

ЯНУАРИ

Понеделник, 5 януари

Как могат мъжете да прекарват времето си толкова инертно? След Коледа и Нова година къщата изглежда тъй, сякаш в нея е заседавал конгрес на полтъргайсти, и докато аз отчаяно се опитвам да внеса някакво подобие на ред в живота ни, Майк се излежава на дивана, изтощен от прекомерно угаждане и от неизбежното съобразяване с две деца под седем години. С каква радост пое за работа тази сутрин, стиснал мобилния телефон, със следи от мляко по рамото — ранната закуска на Том. И с каква радост посрещнах аз появата на ангела Клер. В продължение на час трескаво изритвах играчки изпод леглата и мяхах мръсно бельо в кошата — в очакване да звънне на вратата. Не исках да си помисли, че съм мърла. Макар че рано или късно ще ѝ стане ясно.

Ангелът Клер е момиче от заможното семейство, с кадифена кордела върху дългата лъскава черна коса. Когато дойде на интервюто за детегледачка миналия месец, осъзнах, че проклятието на средната възраст определено ме е застигнало. Изглеждаше ужасно млада — почти дете. Бях ѝ задавала въпроси от рода на: „Одобрявате ли пошляпването?“ и „Какво ще направите, ако някое от децата се задави?“ с глас, който забележително наподобяваше този на кралицата. Тя отговаряше уверено и възпитано (Защо ли е решила да става детегледачка? Толкова ли е тъпа?) и се оказа единственото интервюирано момиче, което има що-годе мозък в главата и не прилича на кръвожаден убиец. По средата на нашия „непринуден разговор“ Том взе да протяга ръце към нея и тя го пое несъзнателно. Явно бе свикнала с деца. Той се настани на коляното ѝ като голямо пухкаво мече и замърка доволно. Предател. Надявам се, че няма да ме забрави толкова лесно. Ребека се държа по-дръпнато — обикаляше около Клер като подозрителна лисица. В момента броди из къщи със страдалческото изражение на шестгодишно момиченце, което отново

тръгва на училище в края на седмицата, а майка му още не е приготвила екипа за балет. Определено е тук някъде — дали да не погледна в хладилника? *Крайно време е да се организирам.* Спасението е в списъците.

Четвъртък, 8 януари

Тази сутрин набързо прегледах гардероба си. Какво точно да облека за тържественото си завръщане? През последните шест месеца носех единствено развлечени клинове и огромни тениски. Костюмите ми за работа изглеждат подозрително малки. Наистина ли съм носила толкова миниатюрен размер? Нападнах изненадващо една от полите ми, докато не ме гледаше, и я нахлузих — но коланът си отмъсти, като ме стисна до задушаване през талията. Формите ми наподобяват по-скоро осмица, отколкото пясъчен часовник. Ще се наложи да ида на работа превита на две, отказвайки всякаква храна.

Междувременно Клер, моята идеална детегледачка, си играеше с Ребека и Том на долния етаж. Всъщност двамата рисуваха — по-точно Ребека рисуваше, а Том пъхаше пълните си ръчички в кутията с боички и оставяше отпечатъците си. Подкрепям напълно *идеята* за рисуването, макар че при мен резултатите рядко отговорят на очакванията. Обикновено сеансите ни по рисуване завършват по следния начин: децата хленчат в стаите си, а аз ругая шумно, докато почиствам петната с мокър парцал, чудейки се как сме успели да омажем с боя *вътрешността* на кутията за хляб. Същото се случва и когато печем сладкиши. Много обичам да приготвям кейк заедно с децата, стига Том да е в столчето за хранене, където да го виждам, а Ребека да стои до вратата. Ала Клер явно си пада по класическото рисуване със статив и — о, чудо! — след това кухнята остана чиста. Ако Майк се съгласи да прави секс с нея (съмнявам се, че ще се дърпа много), бих могла да се изнеса окончателно от къщи и никой няма да забележи.

Петък, 9 януари

Снощи Майк взе да се жалва (и мисля, че думите му идваха право от сърцето, а не от някой друг негов орган), че след раждането

на Том правим много малко секс. Само че как да се почувствам секси, когато циците ми още приличат на огромни пити горгонзола^[1], а коремът ми се дипли и плющи на вятъра? По време на един от уроците за бъдещи майки, преди да се роди Том (с първото бебе отчаяно се опитваш да събереш всяко късче информация, ловиш се за всяка дума на обучаващата, сякаш е Далай Лама, но с второто вече си наясно колко ужасно е всичко и се стараеш да не му мислиш много-много), ни дадох да попълним въпросници за нещата, които най-много искаме да знаем след раждането. Повечето от бъдещите майки написаха „секс“! Луди жени! Явно щяха да стават майки за първи път. Останалите се подсмивахме многозначително и тайничко се наслаждавахме на мисълта как ще нападнат съпрузите си с вилица, ако ги доближат дори три месеца след раждането.

Спомням си как непосредствено след раждането на Ребека акушерката дойде да ме види и да ми даде напътствия. Говорехме си за напукани зърна и как трябва да се къпе бебето, а Майк седеше в края на леглото и лицето му ставаше все по-червено. Накрая не издържа и изплю камъчето. „След колко време е нормално да правим... тъъ... да правим любов!“ — попита с възможно най-нехаен тон.

Акушерката го изгледа със съжаление, а аз неволно притиснах плътно бедрата си едно в друго. „Най-рано след шест седмици“ — рече тя.

„Шест седмици!“ — възкликна невярващо той.

Както и да е, ето ме легнала на леглото, изтощена до крайност, а той започва да ме гали по гърба — прелюдия към нещо много повече. Инстинктивно се стегнах, но Майк се опита да ме успокои: „Вече минаха повече от две седмици“.

„Знам, знам — отвърнах, като се обърнах към него и зарових пръсти в гъстата му руса коса. Не че не го харесвам — как бих могла с това негово стройно тяло и сини като на Франк Синатра очи — просто не проумявам как ме харесва в момента, тоест след раждането на Том. Колко е вярна приказката, че жените трябва да се чувстват добре, за да правят секс, докато мъжете правят секс, за да се почувстват добре. — Но съм адски уморена, а и се притеснявам за Ребека — дали ще се справи, като тръгна пак на работа?“

„Децата са последното нещо, за което мисля в момента. — Той се отдръпна с досада от мен. — Изглежда, забравяш, че аз също имам

нужда от внимание.“

След тези думи се зачете много демонстративно и сексуално незадоволено в книгата си, като сумтеше и обръщаше шумно страниците. (Нима не осъзнавам, че сексът е жизненонеобходим за освобождаването на единствения хормон в мозъка на мъжа, който му позволява да заспи дълбоко и спокойно?) Само че в момента се чувствам ужасно непривлекателна и когато все пак правим любов, с мъка откъсвам вманиачен поглед от наедрелите си бедра и порестата възглавница от плът между талията и бедрата.

Понеделник, 12 януари

Това е нещо ново — тази сутрин аз закарах Ребека на училище след ваканцията. Преди винаги опитвах да си взема свободен ден за целта, но все изскачаше нещо и непременно се налагаше да се явя на сутрешната оперативка. В повечето случаи беше безсмислена и аз беснеех вътрешно и зяпах разсеяно през прозореца, докато редакторът обясняваше как трябва да разширим програмата с две минути.

Ала днес закарах Ребека на училище като истинска майка. Опитах се да я държа за ръката, докато влизахме в училището, но тя ми изсъска да я пусна и не ми даде да я целуна за довиждане — малка неблагодарница.

Каролайн, майката на Питър Гресингам (с изряден грим, ново мицубиши, ниски обувки със златни токи и съпруг милионер) ме сгаци тъкмо когато си тръгнах. „Здравей! Не знаех, че още си вкъщи. Другата седмица организирам сутрешно парти... Ще можеш ли да дойдеш?“ Изведнъж изпитах благодарност, че следващата седмица се връщам на работа.

„Съжалявам, но пак започвам работа“ — побързах да се измъкна и направих нещастна физиономия.

„Ох, милата! — възкликна тя. — Е, сигурно е страхотно да имаш такава *фантастична* работа. Ние, *домакините*, не можем да се похвалим с подобно нещо.“ Всичко това бе изречено с увереността на жена, която разполага с достатъчно време да играе тенис и да се шляе по магазините, когато си поиска.

Мразя съвършените професионални майки, чиито деца никога не забравят нещата си за училище! Мразя ги и в червата! Знам какво

мисли тя в момента: „Горкичката, мъжът ѝ не може да си позволи да я задържи у дома.“ Единственото право, в което вярват жени като Каролайн, е, че могат да бъркат в тлъстите банкови сметки на съпрузите си, без да имат какъвто и да е принос за съдържанието им, като изключим глупавия лимонов сладкиш. Вместо да вършат нещо полезно, те прехвърлят неосъществените си амбиции върху своите нещастни отрочета, а партитата просто са шанс да се изфукат със съвършените си домове и с училищните постижения на противното си потомство. Често това започва още в бебешка възраст — с дива конкуренция, свързана с пълзенето, самостоятелното ходене по нужда и първите думички. „Джош успя да състави истинско изречение миналата седмица!“, крещат такива майки и преливат от любов към забележителното си едногодишно отроче. „Нима?“, казва колежката професионална майка и вперва отчаян поглед в своето дете, което досега не е произнесло нищо по-смислено от въздишка.

„И на мен ми се иска да започна работа“ — призна Каролайн с малко изкуствен глас.

„Ами тогава вдигни си задника и направи нещо по-смислено от обикалянето по магазините.“ Естествено, че не го казах на глас, макар че приятелката ми Джил — учителка на непълнен работен ден, чиито две деца учат в близкото държавно училище и която има модерен, макар и малко заядлив поглед върху живота — нямаше да ѝ го спести. Аз обаче не съм толкова смела, а и, честно казано, ужасно се притеснявам от жени като Каролайн. Какъв е смисълът на тези сутрешни партита? Сигурно за да си разменят глупости от рода на: „О, «Ага» с две фурни. Нашата вкъщи е с четири.“ Това е цял ритуал и ми е напълно чужд.

Сряда, 14 януари

Тази седмица с Клер си поделяме грижите около бебето, след като закарам Ребека на училище. Позволено ми е да събудя Том и да го облека, а после се появява Клер и му измисля някаква забавна игра, различна от досегашното зяпане на анимационни филмчета. Би трябвало да съм доволна, защото така мога да си обърна повече внимание, да обиколя магазините за нови дрехи, да се обадя на

приятелите в работата и да се настроя психически за предстоящата промяна.

В действителност обаче отношенията ни приличат повече на прикрита война. Аз се промъквам и грабвам Том, докато тя глади. (Точно така, тя глади и дори мисля, че ѝ харесва — странно!) Изведнъж Клер осъзнава, че него го няма, започва да кръстосва къщата досущ като лабратора ни Търтъл, когато си търси гумения кокал, и щом го открие, ми го взема с думите: „Хайде да оставим мама на спокойствие и да идем на една хубава разходка, миличък“.

Но аз не искам да ме оставят на спокойствие. Искам Том. Много скоро ще започна да го оставям през по-голямата част от деня и желая да съм колкото може повече с него. Докато приготвям обета му, двете мълчаливо се боричкаме над тенджерите със зрял фасул и пюре. Знам, че трябва да я оставя да го прави сама, но ми е адски трудно. Изминали са едва няколко дни, откакто е тук, а всички гащеризончета на Том вече са сгънати в чекмеджетата му, пухкави и бели. Започвам да губя *собствеността* си над него. Всъщност, ако трябва да съм съвсем честна, от една страна, чувствам се облекчена, че ще се освободя от затъпяващата скука да отглеждам шестмесечно бебе по цял ден и всеки ден, но от друга, се измъчвам и крещя вътрешно: „Махай се оттук! Това е моето бебе!“, когато Клер се суети около него и го нарича „моето мъжленце“. Направо ми иде да я убия.

Вчера ме стащи в кухнята, докато надничах с надежда в хладилника, търсейки нещо за ядене — не много калорично, но вкусно. Трудна работа.

„Изготвила съм график по часове, за да знаете какво правим с децата, докато сте на работа“ — обяви тя бодро.

„Хмм, чудесно!“ — отвърнах с уста, пълна с шоколадов мус (безкрайно калоричен, но много вкусен). Хвърлих едно око на схемата, внимателно разделена по дни с различни на цвят флумастери. Списъкът за понеделник включваше:

„8.30-9.00. Водене на Ребека до училището (спортният екип, тетрадката за упражнения, книжката за четене.)

9.15–10.00. Време за нареждане на мозайка/рисуване/
четене на приказки на Том.
10.00–11.00. Разходка с кучетата.
11.00–12.00. Приспиване на Том, разтребване и
гладене.
12.30. Обед.
13.00–14.00. На детската площадка.
14.00–15.00. Приспиване на Том, приготвяне на чая.
15.30. Прибиране на Ребека от училище.
16.00–17.00. Домашното на Ребека, игра с Том.
17.15. Чай.
17.30–18.30. Игра с двете деца, къпане.“

Двамата с Том се спогледахме. Би било истинско чудо, ако аз успея да свърша поне едно от изброените неща в посоченото време. Семейството ни е на път да бъде организирано с главно „О“. Едва се съдържах да не я попитам дали е написала подобна програма и за кучетата.

Добре поне, че Ребека не я посрещна с отворени обятия, а я държи на известна дистанция. Разбира се, това изобщо не ме радва, иначе би означавало, че наистина съм много ограничен човек. Добре е децата ми да я обичат колкото е възможно повече. Само не повече от мен, моля.

Неделя, 18 януари

Снощи ни дойдоха на гости Бил и Сю и не можах да разбера защо се прозявам като жираф преди единайсет часа. На тях всичко им е наред — още нямат деца и изкарват почивките си на места като остров Мавриций. Как е възможно някой да харчи толкова пари само за една почивка? В момента ние сме принудени да живеем съвсем скромно след моите финансови подвизи с библейски размери през Коледните празници. Оня ден обаче забелязах, че пред голямата фермерска къща в съседното село (за която копнея от векове) се мъдри табела: „Продава се“. Това е идеалната къща за нас. Освен всичко, има малка овощна градина и поточе. Поточе! Моите деца ще израснат в

приказен свят! Тази седмица се отбих в офиса на агенцията за недвижими имоти, за да науча повече подробности, но щом дъртата крава зад бюрото съзря клина ми и осеяната с петна от мляко тениска, се престори, че трябва спешно да излезе. Добре че на бюрото зад нея имаше друг служител. В момента информацията лежи като бомба със закъснител в дамската ми чанта и аз не спирам да ѝ хвърлям скришни погледи.

Бил и Сю явно смятаха да останат до късно — разбрах го, щом Майк започна да рови трескаво за старите си дългосвирещи плочи на групите Флийтуд Мак и Дийп Пърпъл — признак, че гостите вече са му омръзнали. Аз обаче трябваше да намеря начин да се измъкна, преди да заспя с глава в камбоюлата^[2]. Почувствах облекчение, когато Том започни да плаче, и побързах да се кача при него. Накърмих го — какво ще правя с толкова много мляко другата седмица? — и останах да лежа до него в слабо осветената стая. Той заспа върху мен, отпуснал пълничкото си телце върху стомаха ми, и кой знае защо, ми се доплака. Сигурно причината беше в джина.

Понеделник, 19 януари

Остава ми една седмица. Клер вече е поела почти всичко в свои ръце, а аз гледам да не ѝ се пречкам. Но щом Том заплаче, веднага се втурвам да го взема и тогава си удряме главите с Клер. Снощи на вечеря се оплаках съвсем мъничко от нея на Майк, а той заяви, че съм неблагодарна кучка. „Нищо ѝ няма. На мен ми се вижда добра — къщата никога не е била толкова подредена.“

Трябваше да положа нечовешки усилия да не му завра лицето в спагетите.

„Тъкмо това е проблемът — изръмжах. — За какво съм аз тогава, щом някой може да дойде ей така и само след две седмици да поеме моята къща и моите деца и да се справя много *по-добре* от мен?“

Опитът ми да предизвикам съчувствие отбеляза *нула точки*. „Явно умее да се организира“ — рече Майк и кимна одобрително.

Клер не само превърна Том в изрядно бебе, ами подреди и шкафа с чистите дрехи. От една страна, доволна съм, че всичките ми възглавници, чаршафи и хавлиени кърпи сега са надиплени в спретнати купчинки, а, от друга, съм бясна заради прикритата критика,

насочена към мен и моята разпиляност. *Бележка*: трябва да се науча да бъда по-позитивна и да прилагам изкуството на делегирането.

Тази сутрин Кейт ми се обади от работата: „Господи, с нетърпение очаквам да се върнеш. Ник е същински задник и няма на кого да излея душата си“.

Беше достатъчно само да чуя гласа ѝ, за да се ободря и да се почувствам част от човешката раса. Какво има у истинските приятели, което те кара да чувстваш, че животът е поносим и че няма нужда веднага да си направиш харакири? Имам и други приятели — пред тях се преструвам, че всичко ми е наред, например Хариет, която е омъжена за Мартин, някаква клечка в Ситито, и живее в огромна къща в съседното село. Тя през цялото време се опитва да вземе надмощие и двете водим постоянна и съвсем детинска война за това коя има по-добър живот. (Мъжете никога не го правят, нали?) За щастие имам и приятели като Джил и Кейт, на които мога да позвъня и да кажа: „Мразя Майк, в къщата ми все едно е паднала бомба, децата ми изобщо не ме слушат, хайде да се видим и да изпием бутилка шардоне.“

Когато Кейт ми позвъни, аз седях сама в спалнята, загледана със страхопочитание в една помпичка за изцеждане на мляко. (Беше десет часът сутринта, май времето за подреждане на мозайка.) Идеята е през първите няколко седмици да изцеждам мляко и да го оставям в хладилника, за да може Клер да дава на Том обичайните бутилки.

„Побързай! — пришпорих Кейт. — Тъкмо се канех да се издоя.“

В другия край на линията настъпи смаяно мълчание.

„Ужасна си, да знаеш. Крайно време е да се върнеш в реалния живот. Между другото Питър ти е отмъкнал стола и бюрото ти е зарито с документи. Имаме нова компютърна система, направо ни побърква, орязаха ни бюджета и операторите заплашват, че ще стачкуват. Може да дойда да ти правя компания в страната на памперсите.“

Как ли пък не! С нейните шити по поръчка костюми и маркови велурени обувки ще се разпищи от ужас при вида на пюрето от цветно зеле. Тя е жена, която не може да диша без мобилния си телефон и чантата за документи „Шанел“.

Щом затвори телефона, се замислих какво всъщност ще означава връщането ми на работа. В момента ми се струва като друга планета. Знам, че там трескавата дейност продължава и без мен. Странно, но си

представях как всички колеги са замръзнали по бюрата си и излъчването на дневните новини е преустановено, докато аз се занимавам с памперси и стерилизатори. Може би никой не е забелязал отсъствието ми. Моята работа се изпълнява временно от една свръхамбициозна красавица с руса грива и съвършени зъби. Може би я харесват повече от мен. Може би вече няма да мога да върша работата си както трябва. Обля ме студена пот. Ами ако никой не ми проговори през първия работен ден?

Откакто родих Том, мозъкът ми е като сунгер: фактите влизат в него, но сякаш потъват в меката материя и аз трябва да ровя с векове, докато ги откроя отново. Не мога да си спомня дори имената на собствените си деца — как изобщо смятам да се справя със сложните служебни ходове? И което е по-важно: дали ще ми е интересно? Защо ми е толкова трудно да се върна сега, когато имам Том? С Ребека бях само на двайсет и седем и кариерата ми се струваше най-важното нещо на света. Отчаяно се нуждаехме от пари, за да плащаме вноските за първата ни къща и изобщо не помислях, че може да не се върна на работа. Когато Бека се роди, аз се почувствах тъй, сякаш някой ни е подарил целия свят и всеки ден е празник — но въпреки това копнеех да се върна на работа. Работата беше моят живот. Сигурна съм, че все още е така.

Сряда, 21 януари

Снощи в отчаянието си хванах Майк да ми помага с помпичката за изцеждане на мляко. Той седна на края на леглото с хубавия си чистичък костюм след изнурителния ден на важна телевизионна клечка и притисна фунията върху травмираната ми гръд. Наистина е светец. Вместо да капе в бутилката, млякото излетя под ъгъл и го удари в окото. Започнах да се смея безпомощно и той изпусна бутилката.

„Господи — възкликна, — циците ти са напълно смахнати!“

„Я млъквай и продължавай да помпаш!“ — сопнах му се аз.

Бяхме затворили вратата на спалнята, за да не ни виждат и, разбира се, Ребека веднага се появи и започна да чука по нея и да вика: „Какво *правите* вътре?“ Накрая, въпреки упоритата работа, която сякаш продължи часове, успяхме да съберем едва три пръста мляко.

„Това ще му стигне за около две секунди — каза Майк. — Май трябва да премине на сухо мляко.“

„Окей, опитай, щом искаш“ — съгласих се аз.

И той наистина прекара цялата вечер, седнал пред телевизора с Том, опитвайки се да напъха бутилката в устата му. Всеки път, щом я мушнеше от едната страна, тя излизаше от другата. Оставих ги да се хранят и когато се събудих внезапно в полунощ, осъзнах, че мястото в леглото до мен е празно. Слязох на пръсти долу и открих Майк, заспал дълбоко на дивана. Том се беше проснал на гърдите му, и двамата похъркваха. Бутилката с мляко, все още наполовина пълна, капеше на килима.

Петък, 23 януари

Клер заведе Ребека на училище вместо мен тази сутрин. Сърцето ми се късаше, като я гледах как притиска светлото си лице към прозореца, отдалечавайки се в излъсканата до блясък кола на Клер. Изглежда, все повече страда, задето се връщам на работа, макар че отказва да говори за това. Виж, с бебетата е лесно — щом са нахранени и им е топло, те са дружелюбни с всички — като кученцата. Ребека обаче е по-тежък случай. Все още се държи малко хладно с Клер, но вече започна да се отдръпва от мен. Снощи отказа да й чета „Лъвът, вещицата и гардеробът“ и настоя това да стори татко й. Знае *точно* как да ме нарани. Майк, като никога, се прибра навреме и я накара да се залива от смях, говорейки й на някакъв смешен език. Тази сутрин тя поиска да й обясня подробно къде ще я чака Клер след училище. Обикновено е толкова сигурна в себе си, а не спря да пита знае ли Клер, че *трябва* да е там в четири часа.

Днес сутринта, щом Клер излезе с децата, усетих огромна празнота. От мен се очакваше да приготвя дрехите си за работа и да подредя чантата за документи, но вместо това се мотаех наоколо: прибирах дрехите на Том, оправях юрганчето му и пренареждах купчината плюшени мечета върху леглото на Ребека. Къщата ми се струва като рай — топъл, уютен, познат, — а всичко навън изглежда враждебно и плашещо. Толкова свикнах на ритъма у дома след

Коледните празници — мързеливите закуски, Майк, който целува за довиждане оплескания Том в столчето за хранене, аз все още по халат, Ребека по пижама и кучетата, които се протягат в краката ни. Сетне разтребвам, почивам си и играя с Том — и всичко това ми отнема цял век, но на кого му пука! После обед, а следобеда — разходка с кучетата, Том, който се навежда напред в количката, за да улови някой клон, очарован, щом получи пръчка. Навярно всичко това изглежда доста обикновено, но аз обожавах свободата на тези дни: нямаш друга отговорност, освен децата, просто трябва само да ги нахраниш и да ги сложиш да спят навреме. Беше като в страната на приказките и не можеше да продължава вечно. Навярно се наслаждавах на това време с децата си толкова много, защото знаех, че то ще свърши. Както е с празниците — обожаваш ги, но не би искал да продължават вечно. Страхотно е да съм на работа и да е важно къде съм всяка минута от деня, да говоря с хора, отдавна навършили шест години.

Понеделник, 26 януари

Снощи почти не спях. Прехвърлях през ума си нещата, които трябва да кажа на Клер, чудех се дали съм приготвила всичко, от което се нуждае Ребека днес в училище: книжката за четене, тетрадката за упражнения, дрехите за балет, гуменките, анцуга и чисти гащички, защото никога не се знае. Изпитвах същото чувство на страх, което ме изпълваше, когато аз тръгвах отново на училище. Накрая станах в шест и слязох на пръсти долу. Том още похъркваше в креватчето си, стиснал любимото си зайче. Изглеждаше неописуемо сладък, но устоях на импулса да го вдигна и да го целуна. Ребека спеше дълбоко, както тя обича да спи — с крака, подаващи се нехайно изпод юргана, и листове хартия, пръснати по цялото легло, защото се бе упражнявала да пише цели думи. В косата ѝ сякаш бяха ровили пилци.

Кучетата приветстваха с размятане на опашки неочакваното ми появяване и щом им отворих вратата, радостно се втурнаха навън, в мразовитата градина. Направих си чаша кафе и се загледах в моравата пред къщата. Толкова много има да се прави — розите трябва да се почистят, а този плет наистина вече не се търпи. Но сега нямам време. Денят вече не ми принадлежи. В седем и половина Том започна да надава чайкоподобни крясъци и аз го взех от креватчето, за да го

преоблека. После, точно в осем без петнайсет, се появи Клер и нетърпяща възражения, пое Том от ръцете ми. Безупречната ѝ коса се полюшна и Том веднага посегна да пхне кичур в устата си, както прави с мен. Майк вече бе излязъл — сутрешните му съвещания взеха много да подраняват — след като си взе довиждане и ми пожела късмет. Искане ми се да мога да си поговоря с него как се чувствам, ала работата е толкова съществена част от живота му, че едва ли би погледнал на нея като на вариант. Кое то тя, разбира се, не е. Просто трябва да продължи да работя.

„Благодаря“ — отвърнах с половин уста на Клер.

Докато разглеждах дрехите в гардероба си, Ребека се появи и седна в средата на леглото ми. „Изглеждаш дебела в това“, каза тя услужливо, когато извадих най-широката от полите си. Гърдите ми — макар вече да ги бях изцедила набързо с помпичката — бяха неудобно големи и надути, като пълни с вода целелини. Не дай боже някой да ме доближи с карфица в ръка. Облякох тъмносиня копринена блуза и после се опитах да опитомя буйната си коса и да спретна прическа ала Мег Райън. Чантата ми за документи вече беше подредена: портмоне, подложки за гърдите, дамски превръзки, комплект за гримиране, химикалки. Почти съм забравила какво е необходимо за работата ми. Май вътре има повече неща за предотвратяване на неприятни инциденти от типа „майка кърмачка“, отколкото сериозни пособия.

По време на закуската се пазех нервно от децата, внезапно осъзнавайки какво може да направи една омазана със сладко ръчичка. Лицето ми изглеждаше странно — чудех се защо — и изведнъж се сетих, че съм си сложила грим. Докато бях в отпуск по майчинство, гримът бе за специални случаи — ходене на ресторант, гости за вечеря или просто когато ме налегнаше скука — но сега щеше да е редовен сутрешен ритуал. Как ли щях да намирам време за това всеки ден?

Клер шеташе край мен — извади овесените ядки на Том и ги заля с мляко вместо със сок.

„Ребека трябва да си измие зъбите преди училище“ — казах аз.

„Клер вече ми помогна“ — обади се Ребека.

„О, днес на Ребека ѝ трябва тетрадката за упражнения.“

„Взели сме я“ — отвърна Ребека.

Аз се мотаех наоколо, не ми се тръгваше, но знаех, че не бива да закъснявам.

„Искате ли кафе?“ — попита Клер.

Кафе? На закуска? Преди децата да са си изяли корнфлейкса? Ами че това е истински лукс.

„Чудесно!“ — казах и го изпих на крак, за да може Клер да разчисти масата. Вече тя е господарката на моя дом.

Заизнизвах се към вратата. Том веднага нададе пронизителен вик, протягайки ръчички като африканска маймунка. Ребека се стараеше да запази самообладание, но щом осъзна, че наистина тръгвам, се втурна към мен и зариде горчиво в полата ми. Разбира се, трябваше просто да изляза и да оставя Клер да се оправя с тях, но не издържах и вдигнах Том от столчето за хранене, притиснах го силно, много силно и го целунах по бузката. След няколко минути измънках: „Клер, вземи го“ и опитах да ѝ го подам. Той се беше вкопчил в мен като мида и писъците му преминаха в кресчендо. Ребека се беше залепила за краката ми и аз внимателно се опитвах да я откъсна от себе си.

„Трябва да тръгвам, скъпа, знаеш, че трябва“.

„Недей! — проплака тя. — Недей!“

„Обичам те, миличка — отроних аз, — ще се видим довечера.“

Успях да я отстраня колкото може по-нежно и Клер, която сега държеше Том с една ръка, също се опита да я задържи. Тръгнах към вратата и я отворих толкова рязко, че едва не паднах. Сърцето ми биеше лудо, докато тичах към колата. Почувствах дълбока, остра, почти физическа болка. Старото волво комби изглеждаше празно без седалката на Том, която сега се намираще в колата на Клер. Бях я извадила предния ден, но докато слагах чантата си на седалката до мен, видях, че съм пропуснала нещо. Една от пантофките на Том. Пъхнах я в чантата, до подложките за гърди, и включих радиото с надеждата да се разсея. Ала подсмърчах по целия път до работата, избягвайки да гледам хората на светофарите. Чувствах се тъй, сякаш част от мен беше останала у дома. Голяма част.

Вторник, 27 януари

Какъв ден! Напълно съм изтощена. Чувствах се ужасно притеснена, когато влизах през летящата врата в нюзрума тази сутрин. Пристигайки на паркинга на телевизията, бях открила, че пропуските

са сменени. Никой не се бе сетил да ми каже и тутакси се почувствах не на място. Освен това цели десет минути бях оправяла грима си, за да залича следите от плача.

При появата ми всички се извърнаха и се вторачиха в мен — сигурно съм приличала на заек с червените си очи. Слава богу, успях да мерна Кейт, която веднага разбра, че съм плакала и ми отпрати широка, разбираща усмивка. Както се очакваше, столът ми се оказа със счупена облегалка. След кратък, но шумен спор с Питър успях да си върна стария. После опитах да включа компютъра — появи се напълно непознат екран, не старата система, с която бях свикнала. Изсъсках към Кейт: „Как влизаш?“, чувствайки се напълно безпомощна. Ръцете ми приличаха на големи хлъзгави риби и не можех да свикна с шума в офиса.

Въздъгнах облекчено, когато ни извикаха на сутрешната оперативка. Редакторът на новините — Ник — ме приветства с добре дошла, а Джорджия — красивата блондинка, която ме заместваше временно — ми отпрати широка мазна усмивка. Какво ли й бяха обещали шефовете след завръщането ми на работа? Сигурно ме мрази. *Не, не бива да съм такава параноичка.*

В единайсет часа вече звънях на Клер, приведена ниско над телефона, за да не ме чуят, че се обаждам вкъщи.

„Здравей, аз съм. Наред ли е всичко?“ — Фалшиво бодър и спокоен тон.

Гласът на Клер звучеше раздражено, когато вдигна слушалката. Том плачеше отзад. Плаче? Защо? Той никога не плаче. Почти я чух как въздиша ядосано, че прекъсвам заниманията й.

„Тъкмо му сменям памперса. Всичко е наред. Не, не съм забравила, че трябва да взема Ребека в четири часа. Не се *безпокойте*. Том се чувства *отлично*. Тъкмо смятахме да излезем на разходка. Вече трябва да тръгваме, нали, Том? Довиждане, госпожо.“

Тя затвори много рязко. *Синдромът на невротичната работеща майка*. Да не се безпокоя?! Как да не се безпокоя, толкова далеч от дома, неспособна да повлияя на нещата? Отпусни се, казах си. Държиш се абсурдно. Пък и щом плаче, значи все още е жив...

С напредването на деня започнах бавно да се наслаждавам на промяната. Обадох се на няколко стари познати, че съм се върнала, попитах ги дали нямат нещо за мен, а после се наслаждавах на един

дълъг и мързелив обед с Кейт. Колко е хубаво да можеш да приказваш за други хора, освен за децата. Ник ми възложи да се занимавам с планиране първите няколко седмици, „за да вляза в ритъм“. Планирането не е стресиращо като „изравянето“ на теми за програмата. Той се отнасяше към мен с известно подозрение през целия ден — може би си мислеше, че ще измъкна внезапно Том от чантата за документи, ще разголя цици и ще го накърмя, както си седя на стола.

Когато Том беше на около три месеца, го заведох в офиса, за да го покажа на колегите — помня как си проправях път през вратите, стискайки го здраво, чувствайки се малко неловко заради смесването на майчиното и работното аз. Бях много горда с бебето си, но в същото време и много несигурна — сякаш влязох в офиса гола. Естествено всички жени ме наобиколиха и започнаха да възклищават колко е сладък — мъжете просто идваха и промърморваха по нещо, оглеждайки ме предпазливо, сякаш съм покрити с пера. Ник подаде глава от кабинета си и се взря колебливо в Том, сякаш той можеше внезапно да експлодира. Наистина — точно така беше. Шефът има две деца, но бас държа, че жена му ги подрежда като играчки, когато той се прибира вкъщи от работа.

Страхотно е да съм толкова свободна. Никой не ми вика „М-а-а-а-м-о“ с настойчив, хленчещ глас. Хората ме изслушват внимателно. Карам нещата да се случват. Мога да отида до тоалетната, необезпокоявана. Когато отидох за първи път днес сутринта, машинално оставих вратата отключена, за да може Ребека да влезе вътре, както обикновено, и да ми задава дълги сложни въпроси за динозаврите и вулканите. Но щом се настаних на седалката, нещо ме порази. Тишината. Тук нямаше никой друг. Аз бях голям човек в тоалетна за големи хора и седях и пишках при отворена врата. Малко ексцентрично, не смятате ли? Трябваше да се протегна напред и да затворя вратата, молейки се в този момент да не влезе мазната Джорджия, за да си напръска косата с лак и да провери дали под очите ѝ няма някое миниатюрно петънце от спиралата. Не исках да види как една китообразна дама е възседнала тоалетната с разкрасени крака. За щастие тя не се появи.

Излизайки от клозета, се погледнах набързо в огледалото. Костюмът ми беше опънат по шевовете. Много, много опънат. Най-

лошото нещо в телевизията е, че тя е пълна с готини двайсетгодишни мацки, носещи прилепнали къси полички и обувки с огромни платформи на кльощавите си крака. Или трябва да сваля огромни количества телесна маса и сериозно да осъвременя стила си (как ли се е променила модата, докато съм била в домашния затвор?), или да приема факта, че съм се превърнала в майка ми.

---

[1] Италианско сирене с жилки от синьо-зелена плесен и силен аромат. — Б.пр. ↑

[2] Марка немско сирене, съчетание между камамбер и горгонзола. — Б.пр. ↑

ВТОРА ГЛАВА

ФЕВРУАРИ

Неделя, 1 февруари

Бях забравила какъв кошмар е да се опитваш да напъхаш всички домашни задължения в рамките на един уикенд. Това е истинска вихрушка и утре ще отида благодарна на работа, за да си отдъхна. Трябваше да напазарувам за цяла седмица с едно излизане. С децата. Няма почивка за мен. През седмицата бях помолила Майк няколко пъти да се прибере по-рано и да гледа Ребека и Том, докато ида до супермаркета, химическото чистене, зоомагазина за храна на кучетата и бензиностанцията, та да заредя с бензин и да почистя с прахосмукачка криво-ляво. Майк така и не намери време. А после, по средата на закуската, върху лицето му се изписа гузен поглед и призна, че е обещал на Бил да играят голф. Последва серия от взаимни обвинения, но накрая той заяви, че не можел да подведе Бил. А мен може, така ли?

Това означаваше, че трябва да се оправям в супермаркета с шестмесечно бебе, опитващо се отчаяно да изпълзи от количката и да се пъхне под колелата ѝ, и шестгодишна фурия, изчезваща с писъци между щендерите и пееща с цяло гърло любимата си песничка. После Ребека настоя да претегли всички плодове внимателно на ръка, привличайки усмихнати, одобрителни погледи от всички стари дами наоколо, и аз не посмях да измъкна бананите от ръцете ѝ и да ѝ издърпам ушите. Докато стигнем до касата, главата ме цепеше и веднага се предадох за бонбоните.

После започна един от онези дни на забързан кадър: отчаяно се втурвам да прибера дрехите от химическото чистене, преди да затворят по обед. (Дали това ранно затваряне не е някакъв ритуал за измъчване на клиентите?) После целия следобед купувам дребни, но очевидно много наложителни неща от различни магазини (и всеки път вземам децата с мен, защото не мога да ги оставя в колата). Накрая се прибирам у дома и започвам да мятам огромни купчини пране в

пералнята. Майк си дойде в осем и се срути на дивана. „Господи, като пребит съм!“ — обяви той. „Нима? — казах любезно. — Аз пък се чувствам свежа като репичка.“ — И заспах с отворена уста.

Сряда, 4 февруари

Пълен провал на работата днес. Пуснахме местната радиостанция — най-вече за да свием някоя история — и в едно от предаванията се чу плач на бебе. О, боже! В гърдите ми тревожно заби камбана. Плач на бебе. Том. Трябва да нахраня Том. Трябва да нахраня Том СЕГА. А аз седя и невинно планирам отразяването на изборите, докато гърдите ми изригват като Везувий. Млякото се просмуква през подложките и изцапва блузата ми. Свита на две, аз се втурвам с пламнало лице в тоалетната, увивайки се плътно със сакото. В усамотението на мраморните ѝ покои се потвърждават най-лошите ми страхове. Отпред на блузата ми са избили две огромни, разрастващи се петна — петна, които не могат да се обяснят със случаен инцидент: „Спънах се и се полях с две чаши кафе едновременно.“ „Кранът на чешмата изхвърча и ме заля.“

Наложи се да прекарам половин час в тоалетната и да попивам трескаво кърмата, след което се наведох по възможно най-неудобния начин пред сешоара, опитвайки се да изсуша блузата. Както се и очакваше, тя изсъхна с две огромни кръгли петна отпред. Сутиенът ми също бе съвсем мокър, но него не можех да сваля, защото циците ми щяха да увиснат като асансьор. Каква лудост обхваща гърдите ти, когато имаш деца? На двайсет и седем години имах две съвършено нормални, стегнати, немного големи кълба, със зърна, разположени по средата и сочещи доста прилично нагоре. Трябва да кажа, че никога не съм им отделяла особено внимание. Имах ги и толкова; всяка сутрин трябваше да ги прибирам в сутиен, след което повече или по-малко забравях за тях; те просто бяха част от моето тяло, както коленете ми. Първият признак, че съм бременна с Ребека, бе, когато започнах да се чувствам тъй, сякаш зърната на гърдите ми ще избухнат. Постепенно циците ми взеха да се издуват все повече — като големи баражни балони. Отначало на Майк това му харесваше — все едно бил женен за Доли Партън — и аз непрекъснато го плясках по немирните ръце. Към края на бременността обаче гърдите ми започваха да експлодират

върху него в най-неочаквани моменти — например по време на оргазъм. Чудесно е да знаеш, че жена ти е получила оргазъм, но е малко стряскащо, когато гърдите ѝ изригват.

След раждането на Ребека проблемът се задълбочи и двамата често се събуждахме сред голямо езеро. После, щом спрях да я кърмя — на девет месеца, гърдите ми изчезнаха. Имам предвид — напълно. В един момент бяха огромни пъпеша, а в следващия — дребни лимончета. Освен това леко се бяха смъкнали. „Приличаш на ония африканки, дето ходят голи до кръста“ — ухили се Майк, докато разглеждах силно промененото си голо тяло в огледалото. В стария ми сутиен изглеждаха като малки изгубени кученца. В резултат се вманиачих на тема сутиени „Уъндърбра“, за да ги повдигна до нивото на подмишниците ми.

Щом забременях с Том обаче, пак се върнаха — като по чудо. Къде се бяха скрили дотогава? Сигурно някъде на гърба. Майк пак се почувства щастлив. Колко му трябва на един мъж да е щастлив! Ако мъжете имаха гърди, изобщо нямаше да им се налага да ходят на срещи. Както и да е, сега пък трябва да внесе известни промени в работното си облекло.

Странно съчетание съм в момента — печен телевизионен репортер с остър като бръснач ум и подгизнало от кърма тяло. Защо циците ми не станат, каквито бяха през деветдесетте? Как да съм жена със сериозна кариера, когато имам такива невероятни, експлодиращи гърди? Да можех да спирам изтичането на млякото с кранче... Разбира се, знам, че изобщо не трябваше да кърмя Том, че трябваше да го сложа на бутилка още в началото, но това е медицински неиздържано. Ще те лиша от всички тези жизненоважни антители и не знам още какво си само защото скоро смятам да тръгна на работа. Останалата част от деня прекарах, свита на бюрото си. По всемирния закон за гадостите в офиса беше горещо като във фурна. Кейт се появи по някое време и каза: „Не ти ли е горещо? Защо не свалиш сакото си?“

„Това е дълга история — отвърнах. — Със сигурност ще те откаже да ставаш майка.“

Петък, 6 февруари

Сутрините ни придобиват определен модел. В седем зазвънява будилникът и всички се размърдваме неохотно в леглото. Всички: тоест Майк, аз и Том. В момента пронизителната сирена на Том ни буди около шест и Майк ме побутва закачливо с крак: „Бebето ти плаче“. Едва се сдържам да не избухна и си отмъщавам, като вдигам със себе си юргана, докато ставам. Ако не го направя, Майк просто се увива в него като пашкул и заспива отново. Прекарвам пет безплодни минути в опити да убедя Том да остане в креватчето си, защото още е рано, но не мога да го заблудя и правя компромис — вземам го в леглото при нас. Така се постигат две неща: а) аз мога да се върна в леглото; и б) Майк също може да поспи.

Добре поне, че Том не се събужда преди шест. Когато Ребека беше на около две години, придоби садистичния навик да се събужда в пет. Това продължи около година, преди часовникът на малкото ѝ телце да се настрои отново на „човешко време“. Беше много малка, за да обикаля ненаблюдавана из къщата, затова една цяла отвратителна година ставах като пияна от леглото, препъвах се надолу по стълбите, пусках видеото и после се опитвах да подремна на дивана, което, разбира се, е напълно невъзможно, защото разсъниш ли се веднъж — край. Няма нищо по-странно от тези сумрачни утрини, когато ти се струва, че си единственият буден човек в целия свят. Изглежда ти направо чудовищно да ставаш толкова рано и да очакват от теб да оцелееш. Слава богу, че порасна, защото в противен случай сигурно щях да съм принудена да я убия.

През следващия половин час се опитваме да поспим още малко, докато Том пълзи върху главите ни. Когато започнат да ти навират в лицето увиснало дъно на памперс, единствената разумна алтернатива е да станеш от леглото. Майк бърза да се пъкне пръв под душа, докато аз се заигравам с Том. Обичам да е в леглото с мен: пълничък и пухкав, и толкова гальовен — много по-гальовен, отколкото беше Ребека. После се опитвам да взема душ, а Том пълзи из банята и си избира разни интересни предмети за игра: ножчета за бръснене, дамски тампони, нокторезачки. Все пак в банята ми е по-лесно, защото той може да влезе с мен и аз знам къде е.

Следващата ми задача е да събудя Ребека. На крехката шестгодишна възраст тя вече е придобила нрава на раздразнителен тийнейджър и смята леглото си за свещено убежище. Затова

внимателно започвам горещите си молби към купчинката под юргана: „Мисля, че вече е време да ставаш, Ребека.“ „Ребека, вече е седем и половина, ще закъснееш за училище.“ „РЕБЕКА, АКО НЕ СТАНЕШ ВЕДНАГА, ЩЕ ПОВИКАМ ПОЛИЦИЯ.“ Най-сетне изпод юргана се подава едно тънко краче и тя се изсулва от леглото, за да прекара половин час върху тоалетната чиния, взряна безцелно в пространството, преди да стане и да забрави да пусне водата. Половин час по-късно я откривам да си тананика щастливо само по потник и гащички, старателно залепвайки стикери на Спайс Гърлс в един албум. Връщам се в стаята си да избира какво ще облека. Или веднага решавам какво да облека, или дрехите се разлитат от гардероба ми, сякаш са запратени от невидима сила. Слагам си спирала, докато Том се е отпуснал тежко върху крака ми или се опитва да се покатери по бедрата ми, сериозно застрашавайки чорапогащника. Все още не съм сменила памперса му. Мисля си, че може би трябва да оставя тази радост на Клер. През цялото време се ослушвам да чуя шума от ключа ѝ във вратата — тогава ще се освободя от всички майчински задължения. Майк междувременно е излязъл от душа, облякъл се е и си е направил чаша кафе. Този мъж направо заслужава медал. Направил е всичко това съвсем сам, без чужда помощ.

„Знаеш ли какъв е проблемът ти? — казва той, надничайки през вратата на спалнята, за да си вземе довиждане, безупречно избръснат и изтупан в костюм и раирана вратовръзка. — Липсва ти организация.“

После изчезва, преди да запратя по него Том или чантичката си с гримове.

Ребека го чува да тръгва към вратата и изхвърчава като торпедо от стаята си, крещейки: „Татко!“. Той се обръща да я вземе и я завърта около себе си, преди да излезе, подсвирквайки, напълно готов да посрещне деня. Когато Клер пристига, Том изписква радостно при звука на гласа ѝ и аз се изстрелвам долу да ѝ го връча. Сутрин всичко е въпрос на време. Ако Клер закъснее с десет минути, и аз закъснявам с десет минути, което означава, че се появявам на сутрешната оперативка със зачервено лице и разтворен цип на полата, докато всички мъже се споглеждат усмихнато и си мислят: „Жени!“. Понякога си представям как стоя с хронометър на вратата — толкова съм обсебена от желанието Клер да идва вкъщи навреме. Когато най-

накрая се появява, ми отправя опрощаваща усмивка, която ясно говори, че съм най-некомпетентната майка на света.

„Горкият Том! — възкликва тя. — Ей сега ще ти сменя памперса, малкото ми мъжленце!“

Сряда, 11 февруари

В офиса се носят слухове, че се открива нова длъжност — заместник-редактор (по планирането). Обичам го това Би Би Си. Щом на шефа на регионалната секция му омръзне да си играе с моделчетата на самолети върху бюрото, изведнъж решава напълно да преустрои местното управление, затова всички са в постоянен страх и никога никога няма истинска работа. В един момент си седиш съвсем сигурен на мястото, с табелка редактор (новини) на вратата, а в следващия те изритват в някой мрачен, забутан ъгъл на ада от лабиринти, наречен Телевизионен център, за да създаваш нов уебсайт в отдела за двайсет и четири часово излъчване по интернет. Тези рачешки движения встрани се наричат временна работа, но всъщност са създадени, за да може хората, които са писнали на шефа си, да бъдат изолирани и никога повече да не видят сериозна работа. Това му е хубавото на Би Би Си — толкова е голямо, че част от персонала може да се изгуби в него. Завинаги. Накрая някой ще си спомни за „изгубените“ и ще провере глава през вратата: „Как я караш? Чудесно? Работата ти е много интересна? Браво на теб!“ — и ще ги остави да събират прах още една година. Застоялите води на Би Би Си са пълни с мъже на средна възраст, които играят крикет с топки от вестникарска хартия по коридорите.

Те са избутани встрани, за да направят път на двайсет и пет годишни жени с прически ала Али Макбийл, миниполи, сурово изражение на лицето и диплома на специалист по комуникации и медийни науки. Никога не е било по-добре да си жена — но като се замисля, май е далеч по-сигурно да си репортер. Редовите работници ги уволняват по-малко и не ги навират в някой ъгъл, освен ако те самите не пожелаят да се преместят. Все пак част от мен си мисли: „Хмм, хубаво ще е да стана шеф“. Майк вече е изпълнителен не знам какъв си в близката телевизия „Мидландс“ и не ми харесва да ме изпреварва толкова в кариерата. Така съм с по-малко муниципи в

споровете от рода на „аз върша най-много работа, затова съм най-изморен“, когато се дърлим на дивана, щом децата си легнат. Не знам какво ще каже Майк по въпроса. Да съм шеф ще означава повече пари, но също и повече отговорности и — уви! — повече време в офиса. Вече работя четири дни в седмицата по десет часа (слава богу, че петъците ми са свободни), но като шеф ще работя пет дни по десет часа и ще оставам за вечерни съвещания. Знам обаче, че се опитват да привлекат повече жени в ръководството, а аз също съм жена и следователно съм наполовина вътре. С положителност ще намерим къде да харчим парите си (в ума ми все повече назрява хитрият план за фермерската къща), освен това Ник ме цени, нали затова в момента отговарям за координацията при отразяването на изборите, въпреки че стои малко нащрек, защото съм *майка*. Горкият стар Ник. Такъв динозавър е. За него жените са жени, докато се сдобият с деца, а после стават майки. Изобщо не може да приеме идеята за работещите жени.

Кейт веднага ми изпрати съобщение:

„Кандидатирай се! Ще бъдеш страхотна! Иначе госпожица Невероятни бикини (разбирай Джорджия) веднага ще се намърда и ще ти стане шефка.“

Хмм! Добър довод. Това наистина ще е непоносимо, особено като се има предвид, че е десет години по-млада от мен и никога не е чувала за срещи на енорийския съвет или за магистратски съд^[1]. Просто от курса по медийни науки се е озовала с грациозен и безболезнен скок направо в телевизията, без да е изцапала ръцете си в мелницата, наречена местни вестници. Как ли ще се справя с интервюто? Какви ли въпроси ще ми зададат? Разбира се, това, което всъщност се питам, е: какво да облека?

Събота, 14 февруари

Смятам да стана по-твърда по отношение на разпределението на труда между половете. След изминалата седмица се чувствам абсолютно стресирана и би било идеално да прекарам целия уикенд, легнала в ароматна вана, заслушана в успокояваща бавна музика,

докато отпивам изстудено „Совиньон блан“, без деца в радиус от сто километра — особено такива с писукащи пингвинчета, настояващи да влязат във ваната при мен. Днес Майк великодушно заяви, че той ще вдигне децата от сън и ще им направи закуска. Съвсем сам. Ура! Ще мога да поспя още един час. Но така и не заспах отново. Въртях се в леглото и се обръщах ту на едната страна, ту на другата, гледах към петното на тавана, което Майк пропусна да мине с четката, когато ремонтирахме къщата, и си мислех колко сме превишили кредита си, колко много искам фермерската къща (все още не съм се осмелила да спомена за това на Майк) и как да я купим и в същото време да задържим Клер.

Какво можем да продадем? Кого можем да продадем? Онзи ден се улових как се заглеждам в горкия Търтъл — в края на краищата той е напълно обучено ловджийско куче и талантът му стои съвсем неизползван — но се съмнявам, че ще ни донесе повече от шестстотин лири. Докато го наблюдавах, той наклони глава на една страна и наостри уши. Как да продадеш куче с толкова сладка муцуна? Колко можем да вземем за тази къща? В селото ни има голямо търсене на стари къщи, а нашата е много стара — две мнения няма. Ако блъснеш някоя от вратите малко по-силно, върху главата ти се посипват дървесни парченца. Беше идеална, когато бяхме само Майк, аз и Ребека; имахме си и свободна стая и къщата никога не изглеждаше неудобно пълна. Но сега с Том и Клер добих чувството, че започваме да се спъваме един в друг като във филмче на Том и Джери. А и няма къде да държа детската количка, освен в коридора, и всеки път, щом се промъкваме край нея, тя ни ухапва.

Иска ми се да има и повече дворно място, а градината ни е миниатюрна. Ще трябва буквално да удвоим ипотечния си кредит, и то само за да дадем капаро за новата къща. Подобни мисли не предразполагат към заспиване, както можете да си представите. Лежа, обляна в студена пот, около час, преди настъпилата странна тишина долу да ме изхвърли от леглото. Хубаво е, когато Майк се грижи за децата, но не устоявам на желанието да надникна и да видя с какво се занимават — само за да се уверя, че правят фигурки от пластилин или играят на шах, а не гледат „Малката русалка“, скупчени на дивана. Давам на децата да гледат видео само временно, преди да се заловим с

друга, поощряваща мозъка дейност, но когато го прави Майк, това означава, че се отървава от грижите за тях.

Естествено заварих ги точно така — скупчени на дивана, със спуснати завеси, да гледат футбол по сателитния канал. Каква игра могат да *покажат* тези мъжаги с подстрижка ала корнуолски пай^[2] в девет часа сутринта? Дали не съществува опасност да се отегчат от самите себе си? Мисля, че спортните програми са създадени, за да дадат на всички мъже в цялата страна извинение, та да могат да се освободят напълно от всички семейни ангажименти и да се преструват, че гледат нещо *страшно важно*, когато всъщност просто спят.

Ребека старателно лакираше ноктите на краката си в яркосиньо с някакъв лак, който Джил ѝ беше дала (вече ѝ замислям отмъщение — дъщерите ѝ са на десет и пет години, затова мога да им купя по един комплект за гримиране), а Том лежеше, проснат по гръб, върху гърдите на Майк, тъкмо си сваляше чорапите и ги мятеше по ретривъра Ангъс, който хъркаше пред телевизора. „Така значи — вдигнах вежди аз. — Модерно гледане на деца, а?“

„Това е квалификационен мач за Висшата лига“ (или нещо от сорта) — обясни Майк.

„Е, щом е толкова важно...“ — подхвърлих иронично и подбрах децата да ги облека.

Майк затвори плътно вратата на хола и се върна обратно на дивана. Доколкото можах да разбера, единствено беше успял да ги натъпче с овесени ядки, преди да се изтощи и да се плюсне пред телевизора.

Той прекара остатъка от деня в легнало положение, ловко отбягвайки всички опити да го включат в семейните занимания. Как успяват мъжете да стоят без работа толкова дълго време? Ако седна за повече от пет минути, започвам да се чувствам виновна. Винаги има нещо, което трябва да се свърши. Продължавам да изпращам Ребека с малки задачи при него, например да изхвърли боклука, но той упорито я „изплюва“ — както прахосмукачка гайка. Май трябва да прекара една седмица с децата, за да има някакъв баланс. Но знам точно какво ще направи: ще ме изчака търпеливо да изляза и веднага ще позвъни на майка си, която ще дотича с истерични писъци на помощ. Как да очакваш от един мъж да се грижи за децата съвсем сам? Знам, че майка ми никога не ни е оставяла — мен и двете ми сестри — сами с баща

ми. Според мен тя сериозно вярваше, че той или ще ни убие, или напълно ще забрави за нас и ще излезе нанякъде. Говорим за мъж, който все още не знае (в двайсет и първи век!) как да борави с чайника. Ето колко „модерни“ са моите родители. Съветът на мама за сигурна и успешна кариера е да се усмихвам много и винаги да изглеждам колкото е възможно по-добре, за да впечатлявам шефа си (неизбежно от мъжки пол).

Родителите на Майк са същите, макар че баща му вероятно е още по-голям феодал. Той ме нарича *работещото момиче*. „Как е работещото момиче?“ „Чудесно, благодаря. Как е средновековният мъж?“ Щом дойде на гости за уикенда, майката на Майк постоянно проверява децата за следи от небрежно отношение и се заема да мие косите им и да чисти ноктите им — дейности, които аз така и не успявам да свърша, защото изискват много емоция, а след работа съм бедна откъм емоции. Добре че разчитам на Клер за това.

Неделя, 15 февруари

След мързелуването на Майк вчера реших днес да прекараме един семеен ден навън. Нали се сещате, от онези, когато усмихнатите мама и татко натоварват колата за страхотен пикник в близката зоологическа градина. През цялото време дотам се скъсват да пеят, а в края на деня доволно дете с конска опашка се обръща към тях и казва: „Беше невероятно. Благодаря ви, че сте мои родители“.

Разбира се, когато се събудихме, валеше като из ведро. Майк погледна унило през прозореца и рече: „Може да видим патици и дори пингвини, но леопардите със сигурност ще са вътре и ще гледат телевизия край камината“. Ребека обаче беше толкова развълнувана от мисълта, че ще излезе с *двамата* си родители — обикновено се редуваме, за да намалим риска от трудни за овладяване ситуации, та сърце не ни даде да я разочароваме. Проблемите почнаха още щом се опитахме да вкараме децата в колата. Аз навлякох Том с толкова много дрехи, че заприлича на матрьошка, и после го привързах към детската седалка. Той мрази коланите и започна да пици и да се бори. Майк междувременно потропваше с крака край колата, поглеждаше часовника си, след като се бе справил с херкулесовската задача да се приготви за излизане, и проверяваше дали е взел портфейла си.

Аз успях да уловя Ребека и да я напъхам насила в палтото и гумените ботуши, преди да се втурне обратно в къщата, за да си търси играчка за компания — най-малкото й плюшено зайче, изчезнало от дни. Най-накрая намерихме зайчето под леглото, потънало в прах, а в това време Майк потропваше все по-нервно с крака. Извинявайки се виновно (за какво?), аз набутах Ребека в колата и се втурнах отново в къщата, за да взема чантата си, обсипана с пайети.

„Вече може ли да потегляме?“ — попита Майк, докато палеше мотора на волвото.

Излязохме от алеята пред гаража, поехме по посока на Котсуолд Уайлдлайф Парк и аз почувствах как напрежението постепенно се оттича от мен.

„Пишка ми се“ — обади се Ребека.

Разбира се, не пяхме, защото Майк слушаше напрегнато спорта по радиото. По целия път не спирах да гледам облаците, молейки се небето да просветлее, но навън продължаваше да ръми. Паркингът на зоологическата градина беше почти празен. Обикновено когато идваме тук, колите са наредени в безкрайни редици, припрени майки товарят бебета в колички и се опитват да усмирят превъзбудени петгодишни хлапета, изгарящи от желание да се втурнат към маймуните, за да видят голите им задници. Но днес паркингът беше просто едно огромно, призрачно пространство.

„Дали е отворено?“ — попитах с тайната надежда отговорът да е *не*. Уви — в края на паркинга забелязахме още няколко коли с унил вид, а в будката за билети една дърта кокошка бе обвила тялото си с ръце, за да се топли.

„Може ли да ползваме намаление?“ — попита бодро Майк.

„Не!“ — отрязва го тя и се наложи Майк да й даде огромна сума за семейния билет. Беше добил отчаяния вид на човек, който предпочита да седи в дружеската, уютна атмосфера на някоя кръчма — с чаша бира в ръка — и да коментира: „Според мен тази дузпа беше малко...“ пред група мъже със сходни интереси, но вместо това, храбро придружаваше малката си банда в една мокра и празна зоологическа градина.

В крайна сметка обаче си изкарахме чудесно. Ребека на няколко пъти цопна в локвите и намокри чорапите си, но не се оплака нито веднъж; преди да заспи, Том хвърли един поглед на гигантската

костенурка, тъй че си оправда парите за билет; а Майк се забавляваше като дете, дразнейки мармозетките^[3] — за голяма радост на Ребека, която много обича, когато татко ѝ се прави на гламав. На мен просто ми беше приятно да съм с тях и да разполагам с пълното внимание на Майк.

Дори и вечер Майк продължава да е мислено ангажиран с работата си. Става все по-трудно да разговаряме — когато най-сетне се прибере у дома, аз го атакувам с въпроси като Испанската инквизиция, защото иначе няма да си кажем нищо. Разговорите ни сега протичат по следния модел: моя милост задава безкрайни въпроси за това как е минал денят му, а той отвърща неохотно: „Защо ти е да знаеш всички подробности?“ Подложен е на много по-голямо напрежение, откакто стана шеф на новините, и му е все по-трудно да се откъсне от проблемите. Вечер телефонът звъни настойчиво и когато се събудя в два през нощта, често го виждам да лежи и чете, неспособен да заспи.

Не бива да съм толкова лоша с него. Но нали аз съм тази, която се носи с огромни списъци в главата и трябва да помни дали ни е свършило маслото и дали днес Ребека си е взела тетрадката за упражнения. Често по време на някое съвещание в редакцията, докато говоря за схемата на утрешните новини, напъвам ума си да се сетя дали имаме достатъчно наденички за вечеря. Неговият мозък се движи само по една писта през деня, докато моят май минава по трийсетина. Но днес беше чудесно да го гледам как си почива, спринтирайки с Ребека на раменете си и карайки я да се смее истерично. Тя направо го обожава. Мъжете с деца са много секси, нали? Те си мислят, че жените копнеят за огромни пениси, но истината е, че предпочитаме мъже, които обичат децата. Докато го гледах как е прегърнал Ребека и я целува незабелязано по косата, а тя се смес пред клетката на паякообразните маймуни, закопнях за старите дни, когато Ребека токущо се бе родила. Тогава имахме по-малко пари (или поне бяхме по-малко обременени с разни неща, например с големи ипотечи) и работата ни не беше толкова напрегната, затова прекарвахме много повече дни заедно. Чувствахме се много повече като истинско семейство. И двамата си бяхме у дома в шест всяка вечер и не работехме през уикендите. Дори пазарувахме в супермаркета заедно, преди да го обявят официално за *свободна от Майк* зона. Сега Майк прекалено често отскача до офиса в събота; почти всяка вечер и в

неделя влиза от домашния компютър в служебния и прави мониторинг на предаванията на конкуренцията. Все едно живее с Бил Гейтс, но без милионите му.

Границата между работата и личния живот все повече започва да се размива, мисля си, и ние се справяме с положението, подхвърляйки децата си на грижите на чужд човек срещу заплащане. Но после идвам на себе си и си напомням, че всички се движат напред, всичко се променя и човек просто трябва да се приспособи и да извлече максимума от живота. След зоологическата градина ние (изключително храбро) отидохме да прием следобеден чай в един от онези шикозни малки хотели в Бърфорд, изпълнен със свадливи старци в блейзери и техните съпруги с перлени гердани. Да не повярваш колко бързо може да опразниш района с едно омазано с храна бебе и превъзбудено шестгодишно дете! Нарочно седнах настрани от Том, за да оставя Майк да се занимава с лепкавите му ръце и разлетия сок. Защо бебетата все гледат да се омажат? Ребека седеше на крайчеца на стола си като голям човек и сърдито наблюдаваше Том. Обикновено гледа на него като на необходимо зло (мисля, че горчииво страдаше, когато я дарихме с братче), но навън, в присъствието на други хора, той я притеснява ужасно.

„Мамо — изсъска тя, — взел е захарта.“

„Всичко е наред — успокоих я. — Няма да може да отвори пакетчето. — Чу се слаб шум от разкъсване на хартия. — Нищо, така ще кротува“ — добавих, докато той правеше големи замечтани кръгове с опакото на ръката си в средата на захарта, разлетия портокалов сок и късчетата от сандвича с майонеза. Помислих си, че персоналът ще трябва да използва маркуч, за да измие след нас. Потеглихме към дома сред отмиращата светлина на деня, със Спайс Гърлс по радиото, за да угодим на Ребека, и в този момент напълно бяхме загърбили утрешната работа.

Сряда, 18 февруари

„Знаеш какъв е проблемът ти — каза Кейт по време на обед, докато си играеше с пармезана и диетичната салата в скъпото кафене близо до офиса. — Разполагаш с твърде много време. Трябва да се огледаш за хоби.“

Бях ѝ се оплаквала надълго и нашироко как никога нямам време за себе си. Разбира се, ако бях разумен човек, щях да задържа Клер още половин час след прибирането ми у дома (за да имам поне глътка въздух да се преоблека, да си взема душ или просто да прочета вестника) и да я помоля да идва по-рано, преди да тръгна на работа. Но аз се чувствам виновна, че оставям децата, и затова организирам нещата по следния начин: щом тя се появи, връчвам ѝ Том (обикновено наполовина облечен) като палка в щафетно бягане и изкрещявайки финално на Ребека да става от тоалетната, изхвърчам от къщи. Вечер се прибирам и веднага искам децата само за себе си. Освен това... ох, трябва да си го призная... Клер определено ме дразни. Има навика да прави уж невинни изказвания, но в тях прозира критика към моя живот и начина, по който стопанисвам къщата. Отношенията с бавачката са много сложно нещо. Разчиташ на нея отчаяно, защото иначе няма как да работиш, затова се налага постоянно да ѝ правиш мили очи от страх да не каже: „Напускам“ — и да се озoves в небрано лозе. Би трябвало да упражняваш известен контрол, щом ѝ плащаш, но и не бива да се отнасяш с нея като със слугиня. Справям се с положението, като се държа прекалено мило, което сигурно кара Клер да си мисли, че съм мека Мария. Разбира се, Майк настоява да направя забележка на Клер, вместо да му се жалвам, че Ребека става все по-неуправляема, но не смея — твърде голяма страхливка съм.

В момента се прибирам от работа към седем и половина и децата вече са нахранени и обикновено изкъпани, но поне мога да им чета приказки. Миналата седмица Ник въведе садистичното правило да оставаме след работа, за да обсъждаме програмата веднага след излъчването ѝ, и сега закъснявам допълнително с двацет минути на ден. Седя на крайчеца на бюрото си, спокойна като газела, подгонена от лъв, докато Ник подхваща спор с графичния отдел и дъвче закъснението на обяснителните надписи със спокойствието на човек, който знае, че вечерята му е във фурната и някой друг се е погрижил децата му да си легнат навреме. Когато най-сетне свършва, аз вече пухтя, а всички мъже и необвързаните жени в офиса бавно прибират чантите си с думите: „Какво ще кажете да пийнем по бира?“ Джорджия и Кейт весело отпиват от джина с тоник в клуба на Би Би Си, а аз хуквам към къщи със скоростта на светлината, със свирещи на ъглите спирачки, поваляйки пешеходци в бързината. Още на вратата

захвърлям чантата за документи и се втурвам по посока на гласовете им. Том е в банята и рита с пълничките си крачета във водата, а Ребека е под леглото и прави бърлога за своята Барби. Щом виждам как лицето ѝ грейва при появата ми, всички дребни тревоги от деня избледняват и се превръщат в това, което всъщност са: глупости. Дори ако съм оплескала нещо или съм се сдърпала с Ник, или някой се е перчел с история, отразена от мен, всичко губи значение, щом прегърна дъщеря си. Тя нехае дали съм най-страхотният репортер на света или най-тъжната картинка, удостоила с присъствието си телевизионния екран. Аз съм просто нейната майка и друго не ѝ е нужно. Обича ме такава, каквато съм.

Клер влиза с Том в стаята на Ребека и ми го подава, а той вече се протяга към мен и лицето му грейва в усмивка. Мирише на хубаво и е топъл от банята. Сграбчва косата ми, както обикновено, и се отпускам на леглото, за да се погушкаме. След като оставя Том в креватчето му и му изпея песен, е време да чуя как чете Ребека. Това е много изморителен процес. През цялото време, докато сочи думите и ги произнася бавно, аз се напрегам умствено заедно с нея и агонизирам, ако се запъне. Но тя се справя все по-добре — безбожните училищни такси явно си струват. Винаги иска да легна на леглото ѝ, докато заспи — нещо доста опасно, защото често се случва и аз да се унеса и накрая се събуждам с изтръпнал врат, осъзнавайки, че вече е девет часът, а Майк още не се е прибрал. Щом Ребека заспи, мога да изхлузя обувките с високи токчета и най-сетне да прегледам вестника. Изобщо не ми е до готвене, затова Майк пак ще нагъва спагети с морски деликатеси, разбира се — приготвени от някой друг. Благодаря на бога за готовата храна. Майк се прибира, набързо изпиваме по чаша вино и после и двамата сме готови за леглото. Майк знае, че може да се вреди за секс, ако успее да ме хване, преди книгата да започне да се изхлузва от ръката ми. Секунда по-късно вече съм потънала в дълбок сън.

Когато описвам всичко това на Кейт, тя не спира да прави ужасени гримаси. Нейната програма е съвсем различна: след джина с тоник в клуба поема бавно към къщи под звуците на класическа музика (няма я Ребека да ѝ пици за Спайс Гърлс), после взема една дълга и успокояваща вана с ароматни масла. Оливър, нейният приятел (живеят заедно вече пет години, но дали той няма фобия от

обвързване...), от няколко часа се е прибрал (работи като графичен дизайнер) и ѝ поднася голяма чаша червено вино от Шатоньоф дьо Пап. После сядат спокойно да вечерят каквото е стотвил той или излизат да хапнат навън. Както решат. Както им скимне. „О, хайде да излезем!“ „Чудесна идея!“ Чудесна, ако имате общ доход от пет хиляди лири на месец и НИКАКВИ ДЕЦА. Чудесна, ако не ви се налага да звъните на петнайсетгодишната Саманта, която живее няколко къщи по-надолу, и да имитирате бодър глас: „Здравей, Саманта, просто се чудех дали можеш да гледаш децата тази вечер? Не можеш? Имаш ново гадже? Радвам се за теб. Няма значение. Не, наистина не е нищо специално. Благодаря ти, чао!“

Затварям телефона и Майк обявява:

„Тогава ще отскоча за един час до кръчмата. Какво ще кажеш за индийска храна за вкъщи?“

Аз прекарвам поредната стимулираща вечер на дивана, размишлявайки върху любопитния житейски факт, че осигуряването на детегледачка винаги е женска работа, както и почистването на тоалетната.

От разговора ми с Кейт се ражда идея — според нея ще успеем да се вредим за безплатен пропуск (в качеството си на журналисти) за нов модерен клуб на здравето, открит наблизко, и ако убедя Майк да гледа децата през уикенда, бихме могли да го посетим и да се освободим от отровите в организма си, а и аз ще си отдъхна малко. Не пречи да попитам. Само дете обичам да съм отровена... Дали ще харесам неотровеното си аз?

Петък, 20 февруари

Тази сутрин банковото ни извлечение тупна на пода през отвора за пощата тъкмо когато тръгнах на работа. Ще го отворя веднага, помислих си храбро. Но после се отказах — не ми достигна смелост. Нека си остане, където е, зад саксията, докато се прибера довечера и го отворя с голяма чаша джин в ръката. Никога не мога да погледна тези правоъгълни бели пликосе с прозорче за адреса, без да ме полазят тръпки. Дали някой изобщо се изненадва приятно от съдържанието на банковите си извлечения? Дали някой проверява розовото квадратче и възкликва: „Я гледай, не е ли чудесно, имаме хиляда лири повече,

отколкото смятах. *Трябва* да харча повече пари за дрехи този месец.“ Бас държа, че домакинята Хариет с огромната къща и нейният съпруг го казват. Толкова са предвидливи, че имат спестовни сметки и инвестиции в ценни книжа. Мислят в перспектива и са планирали разходите по обучението на двамата си сина — Арнолд и Сидни — още при раждането им. Божичко, какви имена само! Горките момчета. Всъщност не знам защо още съм приятелка с Хариет. Отначало мислех, че имаме много общи неща и ми изглеждаше забавна. Едва покъсно открих, че ме кара да се чувствам неадекватна. Нейната къща — с пет спални, каменен под и наследствени картини — е обзаведена в елегантен стил, постигнат благодарение на много богатия ѝ съпруг и безкрайното време за обикаляне по магазините, откъдето тя купува бродирани декоративни възглавници. Когато един ден дойде с Арнолд у дома и си проправяше внимателно път край разпилените постели на Ребека и шаблоните ѝ на коне, възкликна: „Каква прекрасна малка къща имате! Къщите в това село наистина са много сладки. Знаеш ли, че преди в тях са настанявали бедните?“

Когато се прибрах вкъщи, отворих проклетото нещо трябваше да го направя още щом го получихме, защото цял ден се измъчвах от мисълта какво ще видя. Съдържанието на банковото извлечение беше катастрофално. Многократно превишаващо възможностите ни! За какво харчим толкова много пари? Уж и двамата сме зрели хора, а все не можем да проумеем простото уравнение, че всеки месец харчим повече, отколкото печелим. Само че аз обичам да мисля, че разполагаме с купища пари, които мога да пиля в магазините с лека ръка. Нека си го кажем направо: това е *единственото* нещо, заради което си струва да се живее. Има още цяла седмица до следващата заплата, което означава — момент, трябва ми време да пресметна — никакви пари през следващата седмица. А аз обещах на Клер да ѝ платя седмица по-рано, понеже имала нужда да плати билета си за бал. Бал! Не си спомням кога за последен път съм била на бал.

Клер определено е загадъчна личност. Мисля, че все още живее при родителите си (вероятно това е причината да продължава да е бавачка въпреки жалката заплата, която ѝ давам), но може да си позволи чисто нова кола (ние не можем) и да излиза повечето вечери през седмицата, съдейки по дългите ѝ телефонни разговори от нашата къща до приятелки със странни имена — като Фиона. Тази седмица на

два пъти дойде с мътни от недоспиване очи, макар отчаяно да се опитваше да го скрие. Сметката ни за телефона пристигна вчера и — също като Шерлок Холмс — аз отметнах непознатите телефонни номера и после събрах сумите. Повече, отколкото харчим ние! Не посмях да кажа на Майк — той веднага ще повдигне въпроса пред нея и неминуемо ще последва разпрavia.

Как да споделя с Майк, че искам да се преместим в по-голяма къща, когато сме с толкова превишен кредит? Как изобщо е възможно — вече бях направила изчисления по време на нощните си бдения — да удвоим ипотечния си заем и да оцелеем? Но тази къща ми легна на сърцето! Всяка сутрин на път за работа правя леко отклонение, за да мина покрай нея, изпълнена с луд копнеж. В представите си вече съм се пренесла в нея и посрещам изненадани и впечатлени гости, най-вече майката на Майк. Табелата: „Продава се“ продължава да стои, значи още не е продадена. Всеки ден в офиса, щом се почувствам потисната, изваждам папката и потъвам замечтано в успокоителното четиво за големите каменни плочи в коридора на долния етаж и вградената камина и *килера*. Сигурна съм, че ще стана голям човек, ако се сдобия с килер. Покрай него ще се превърна в примерна майка, която вари сладко и пече домашен хляб. През уикендите ще готвя разнообразни манджи и ще ги складирам в големия фризер с чекмеджета, за да може двамата с Майк да ядем домашно приготвена храна през седмицата, а не боклуци, пълни с изкуствени аромати и оцветители. Ще правя ябълков пай от собствените ни ябълки в градината и ще се науча от майка ми как да разточвам кори, които не приличат на дебело одеяло. Трябва да събера кураж. Довечера ще спомена на Майк за къщата. Въпросът с превишения кредит е просто някаква дреболия. Нима Микеланджело е мислил за цената на боята, когато се е заел да рисува тавана на Сикстинската капела? Едва ли. Да притежаваш място с подобна красота не е просто случаен каприз. Тази къща е *нашата* съдба и ако Майк не се съгласи да я купим, ще плача много силно, а той мрази това.

Мисля, че искам да се преместим толкова отчаяно, защото съм убедена, че това ще подобри отношенията ни. Брактът е странно нещо. Отвън, за повечето хора, изглежда статичен и конкретен — човек е с установено положение, има семейство, има сигурност — но вътре постоянно се вихрят конфликтни емоции: любов, страст, гняв, обида,

горчивина, ревност. Бракът е като малко дете: отклоните ли поглед от него за момент, може да избяга и да направи нещо ужасно. Както казва Джил, ако хората могат да видят как се отнасят двамата с Пийт един към друг, непременно ще решат, че трябва да бъдат затворени на безопасно място в някоя институция. И никой няма да им проговори повече. В един момент мислите, че стоите върху здрава основа и че може да си вярвате напълно, а в следващия увисвате несигурно във въздуха в резултат на една-единствена забележка.

Господи, това е толкова изморително! Ако някой ми каже, че съществува такова нещо — щастлив брак, значи не е семеен. Онази вечер Майк се прибра вкъщи уморен, както обикновено. Аз току-що бях убедила Ребека да остане в леглото, след като за четвърти път се беше появила в кухнята да иска нещо. Първите два пъти, когато провря главата на мечето си и го накара да иска нещо за пиене, аз я посрещнах с умилена усмивка, но при четвъртата молба от Мечо вече бях готова да извърша мечеубийство. Майк отвори бутилка вино, а аз извадих притоплените спагети от фурната. Усецах как започвам да се отпускам. Облакътена на кухненската маса в отмиращия ден, си помислих колко е прекрасно, че имам с кого да споделя малките си тревоги — и ме заля самодоволна топлина.

„Ребека ме побърква — оплаках се аз. — Тази вечер беше много непослушна, едва я накарах да си легне. Днес щях да убия Клер, когато ми каза...“

„Кари — внезапно ме прекъсна Майк, — не ме интересува. Изгубих цял ден да преговарям с проклетия профсъюз за наложителни промени в дежурствата на техническия персонал. Защо не вземеш да се организираш? Писна ми да те слушам как хленчиш за дреболии, щом се прибера вкъщи. Твоята работа не е и наполовина натоварена като моята, а все мрънкаш, че не получаваш достатъчно помощ и всяка вечер ядем този готов боклук. Всичко ти е поднесено на тепсия и ще се радвам, ако поне веднъж помислиш за мен, вместо да се чудиш постоянно какво не е наред в живота ти. Държиш се *егоистично*.“

След тези думи взе чашата с вино и изхвърча от стаята.

Останах да седя на масата, чувствайки се тъй, сякаш ме е блъснал влак. В един момент си бърбехме спокойно, а в следващия настъпи Третата световна война. Изведнъж тревогите ми се оказаха незначителни в сравнение с неговите. Аз всячески се старая да улесня

живота му, а той ме нарича егоистка. Как смее? Кой отговаря за грижите около децата? Кой става посред нощ, когато плачат или искат да идат до тоалетната? Кой постоянно се тревожи — истина е, че невинаги успявам да се справя — за храната в къщата и дали всички са с чисти дрехи? Мразя, когато той изведнъж възприема ролята на глава на семейството, чиито нужди са най-важни. Сякаш аз не върша нищо.

Седях в кухнята и кипях от гняв, а после демонстративно заряха чиниите и чашите на масата и оставих лампите да светят. Реших да се престоря на дълбоко заспала, щом Майк се появи, но плановете ми се провалиха, понеже той легна на свободното легло в стаята на Ребека. Така и не успях да му покажа колко слабо ме е развълнувала кавгата.

Събота, 21 февруари

Дипломатическите ни отношения бяха подновени едва след букет цветя, който се появи на бюрото ми в офиса, а снощи събрах кураж и налях и на двама ни по една голяма чаша успокояващо мерло. Докато седяхме в разхвърляната кухня — навсякъде се виждаха рисунки на динозаври и отпечатьци от боядисаните ръце и крака на Том — аз подех много спокойно, за да не се издам преждевременно:

„Майк, какво мислиш за тази къща?“

„Как какво мисля? — изненада се той и ме изгледа тъй, сякаш не съм в ред. — Много е хубава. Харесва ми. Нали затова я купихме. Какво имаш предвид, Кари?“

„Просто сега с Том, а и Клер, ами... струва ми се малко... тясна“ — изплюх камъчето и завъртях в ръце чашата с вино, усещайки как пламвам като домати.

Майк веднага надуши, че съм намислила нещо. Винаги познава, когато имам план. Никой въпрос не се задава просто така. Винаги искам от него да направи нещо за мен.

Обикновено е нещо, което той все още не знае, че иска да направи. Ето как стоят нещата след седем години брак.

„Каква си видяла?“ — попита той и се усмихна.

„О — отвърнах нехайно, — просто ми хрумна. Става въпрос за онази... въз... фермерска къща край селото. Нали се сещаш, с каменния портал и голямата върба в градината отпред, с овощната градина отзад и ограденото място за коне, където Ребека може да

държи понито си. Има каменен под в коридора и *четири спални* и... О, един момент — подробностите са в дамската ми чанта! Съвсем бях забравила къде са!“

Побързах да изляза, уж да видя как са децата, оставяйки брошурата под носа на Майк. Знам, че няма да издържи и ще я разгледа. И той като мен е луд по големите стари къщи.

Когато отново влязох в кухнята, го заварих дълбоко замислен. „Да — съгласи се той, — наистина изглежда голяма, но колко ли струва?“ (Цената не бе отпечатана на гърба. Вместо това имаше една от онези много съмнителни бележки: „Цена при получаване на оферта“, което означава, че цифрата е астрономическа.)

„Наистина не знам“ — излъгах и тогава той призна, че също е видял табелата: „Продава се“. Аха! Знаех си, че ще я хареса. Израснал е в голяма, разхвърляна стара ферма и винаги е копнял за предишния си живот. Както и да е, накрая се съгласи да идем да я видим, вероятно другия уикенд.

„Защо не утре?“ — попитах аз. Защо не веднага, в единайсет вечерта, сигурна съм, че собствениците още не са си легнали!

„Утре съм зает. Ще ни трябват и двете заплати до стотинка, ако тази твоя налудничава идея изобщо се осъществи. Хайде да си лягаме.“

Как можех да откажа?

Неделя, 22 февруари

Отидох да видя Джил и бандата ѝ, помъквайки със себе си Ребека и Том. Том много обича да ѝ ходим на гости, понеже тя има котка, която му позволява да я гали и не бърза да изчезне. Според мен причината за това е, че е клинически мъртва. Опитахме се да изпием кафето си цивилизовано, но момичетата постоянно влизаха в стаята да ни молят да ги гледаме как правят стойка на ръце, а Том отказа да играе на пода и трябваше да го гушна и да поднасям чашата кафе до устните си през рамото му.

„Дай аз да го подържа — предложи Джил. — Обичам да държа чуждите бебета — това ми напомня, че не бива да имам повече деца.“

Съгласи се, че е наложително да купим фермерската къща, за да може да ни идва по-често на гости, а защо не — и да се нанесе.

Майк трудно намира подход към Джил. Обикновено се държи мило с жените, които го намират за чудесен. Джил обаче не се впечатлява лесно и дори според нея той ме използва. Тя управлява Пийт с желязна ръка; докато си бърбехме, той залиташе край нас, натоварен с огромна купчина пране. „Не забравяй да отделиш цветните“ — напомни му тя, а Ребека го гледаше, зяпнала. Мъж да се занимава с пране?!

„Как е работата?“ — попита Джил.

„Пълен хаос — отвърнах. — Ами твоята?“

„Страхотна! — Тя сви саркастично устни. — В петък водя групата със специални нужди. Едно от децата се наръга с молив, а други две си изядоха гумичките. Да беше едно — разбирам. Но две!...“

Сряда, 25 февруари

Малко преди обедната почивка Ник изникна пред бюрото ми, слизайки от златните висини на своя кабинет. Божичко, помислих си, какво ли съм направила? Може би родителите на петгодишното дете (най-малкото дете, изключвано от подготвителен клас), които така блестящо бях убедила да говорят пред камера, ще ни съдят за тормоз? Неблагодарници! Бях прекарала у тях повече от час, отпивайки гъст черен чай от чаша със съмнителна чистота, а накрая ми казаха, че трябвало да накарат общината да обезпаразити дивана, на който седях. Или пък бе прегледал плана ми за отразяването на местните избори и бе решил, че прилагането му ще доведе до банкрутирането на цялата област Мидландс?

Ник разположи нехайно едрия си задник върху бюрото ми и изчервявайки се (истината е, че не може да разговаря с жени), ме попита дали се интересувам от новата длъжност „заместник-редактор по планиране на новините“. Побързах да кажа с кокетна усмивка, че може би се интересувам.

„Добре — въздъхна той облекчено, бе изпълнил трудната задача да говори с жена, — това е чудесно. Ще очаквам молбата ти на бюрото ми утре сутринта.“

Туйто. Сега вече няма мърдане. Всъщност истината е, че се чувствам доволна и възбудена. Новата работа означава, че ще ръководя целия отдел „Планиране“ с осем души персонал, включително трима

мъже, по-възрастни от мен — ха-ха-ха! — и ще имам достъп до *съвещания на високо ниво с големите шефове* (където си сервираат кафето от сребърни кафеници, а не от големи баки като нашите, и похапват *шоколадови бисквити*). Не помислих веднага какво ще означава това за Майк и децата. Мислех какво ще означава за мен. Колко страхотно ще е да позвъня на татко и да му кажа, че вече съм заместник-редактор в Би Би Си. Няма значение, че в Би Би Си гъмжи от заместник-редактори, които трескаво драпат за мястото на шефовете си.

Докато се вирах в екрана на компютъра, опитвайки се да измисля началото на един материал, в който ставаше дума за убийство, смяна на пола и сатанински ритуали (хората не си бяха губили времето), не спирах да размишлявам: *За кого правя всичко това?* За мен ли го правя, за семейството си или за моите родители? В голяма степен амбицията ми се основава на собствения ми безжалостен стремеж да успея, да се справя, да ме похвалят. Но освен това — хайде, признай си, Кари! — много ми се иска да покажа среден пръст на татко. Виж ме, татко! Може да съм момиче, но погледни само докъде стигнах! Освен това искам да задържа позициите си в брака и да внасям вкъщи толкова необходимите ни пари.

Майк винаги е бил ужасно амбициозен и едно от нещата, които го привлякоха в мен, бе, че аз също имах успех в работата. Повечето му приятели от университета излизаха с момичета, които бяха медицински сестри, секретарки в нюзрум или машинописки, всичките изгарящи от желание да захвърлят тъпите си работи, щом сложат пръстена на ръката, и да се изявяват като съвършени домакини. А Майк се гордееше с факта, че и двамата имаме еднаква работа (репортери в местен вестник) и че се съревноваваме на равни начала.

Можехме да обсъждаме работата си, защото знаехме точно какво искаме да си кажем. През първата година от брака ни — преди да се появи Ребека — бяхме като две другарчета, които, освен че правят страхотен секс, ходят заедно на кръчма, редуват се да зареждат пералната машина и пазаруват заедно след работа. Поддържането на домакинството тогава не представляваше проблем: трябва нещо да се свърши — чудесно, един от нас го свършва. Но след раждането на Ребека нещата се промениха. Защо позволих това да се случи? Щом се прибрах у дома, изтощена и уязвима, понесла на ръце едно

миниатюрно и безпомощно бебе — наистина ли трябва да се грижим за него съвсем сами? — ролите ни рязко се смениха.

Майк се отдаде изцяло на работата си, на плащането на ипотеката, на ролята си на ловец, осигуряващ прехраната. Ала след три месеца аз също се превърнах в ловец — ставах в шест, за да натъпча кашата в устата на Ребека, обличах я надве-натри и припряно хвърлях бутилки с изкуствена кърма и памперси в една торба, преди да я откарам с бясна скорост до яслите, а после да се появя на работа със зачервено лице и петна от мляко по блузата.

Когато завърших университета в началото на осемдесетте, се числях към поколението жени, които държат да *имат всичко*. Знаехме, че можем да имаме успешна кариера и семейство, да завъртим дом. Нуждаехме се единствено от добри детски заведения. Просто и ясно. Беше ми необходим само месец, за да осъзная, че детските заведения не са отговорът. Измъквайки със зор Ребека от седалката ѝ в колата, с удряща се в бедрото ми чанта, докато с мъка я провирах през вратата, всяка сутрин аз се опитвах да намеря някой от персонала, който да я поеме, без да ѝ преглежда ноктите или да е улисан в приказки над чаша ароматно кафе. А после, когато осъзнаеше, че я оставям, идваше ред на страдащото ѝ личице и на протягащите се крехки пръстчета. Излизах на бегот от вратата, без да погледна назад, защото знаех, че тя ще продължава да скимти и ще се извива и ще се бори в стремежа си да открие моето лице и моята миризма, щом напусна границите на нейното съществуване. Въпреки това продължавах да упорствам. Упорствах с яслите в продължение на две години, докато най-сетне ми просветна, че може би ще е по-добре да наема бавачка.

За мен работата означава уважение. Затова смятах, че просто трябва да намеря някой да се грижи по-добре за Ребека, което и направих. Проблемът беше разрешен — или поне така си мислех тогава. Странно, но никога не съм разговаряла с Майк за всичко това.

---

[1] Най-низшият вид съд в Англия и Уелс. — Б.пр. ↑

[2] Малък пай с месо и зеленчуци във формата на полукръг. — Б.пр. ↑

[3] Малка маймунка с дълга и гъста опашка. — Б.пр. ↑

ТРЕТА ГЛАВА

МАРТ

Понеделник, 2 март

Вчера отидохме да видим фермерската къща. Сега пиша много спокойно, но вътрешно страхотно се вълнувам. Сутринта Майк действаше в градината: мятеше падналите листа и сухи клонки върху запаления огън (май всички мъже са пиромани) и ме погледна изненадано, когато се появих навън, изтупана с дълга копринена рокля с цветни мотиви. Том изглеждаше великолепно в червеното си марково комплектче (облякох му го секунда преди да излезем от къщата — обикновено го пазя да впечатлявам майка ми, когато ни идва на гости), а Ребека беше разкошна в елегантната рокличка на цветя. (Познайте кой я купи. Свекърва ми, разбира се.)

„Защо сте се издокарали така?“ — учуди се Майк. Тъкмо изтриваше една сажда от лицето си, изглеждайки много секси в протритите джинси и дебелия син пуловер на осморки. Обичам да гледам как мъжете работят в градината. Не. Поправка. Обичам, когато мъжете изобщо вършат нещо у дома.

„Защото външният вид има значение“ — отвърнах.

„Глупости! — скастри ме той. — Парите имат значение.“

Но все пак влезе вътре и се преоблече — с чифт елегантни панталони и новата оранжева риза на райета, която му бях купила за последния рожден ден.

Къщата беше приказна. Още щом се приведох, за да мина под ниската дъбова рамка на вратата, тя сякаш прошепна с глас на сирена: „Аз съм твоят дом.“ Обикалях из стаите като в транс, притиснала плътно Том в прегръдките си и опитвайки се да усмиря Ребека, която не спираше да събаря дребните и доста противни украшения от масите.

Майк задаваше разумни и зрели въпроси, а аз разглеждах интериора със зяпнала уста. Всичко ме впечатляваше: прозорците на малки квадрати, износените трегери на вратите, спокойната,

достолепна атмосфера. Докато се качвахме по стълбите — проскързващи под разнищения стар килим, — не спирах да щипя Майк и накрая той се обърна и ми изсъска:

„Не се издавай, че ти харесва толкова!“

В овощната градина едва се сдържах да не заподскачам щастливо като Джули Андрюс в „Звукът на музиката“. Беше прекрасно! Имаше дори кокошарник. Двойката възрастни хора, които живеят тук, са ужасно порядъчни: децата им напуснали дома и той се оказал вече прекалено голям — тъжно наистина, защото къщата принадлежала на семейството от три поколения, но сега децата им, включително и двете момичета, имали работа в Лондон и едва ли щели да се върнат в това отдалечено място. Щяло да им се види скучно в сравнение с Лондон. Много хора се интересували от мястото, но те искали някой, който ще се грижи за къщата. Клиент от Лондон с BMW им предложил над триста хиляди, но те не го харесали. Новобогаташ. Аз отчаяно се опитвах да изглеждам като човек от сой, кимах утвърдително и благодарях на бога, че съм облякла дълга рокля вместо минижуп от ликра.

Обзавеждането беше отвратително: пълзящи рози по стените на всекидневната, кафяви килими, стари шкафове в кухнята. Но въпреки това ми се струваше прекрасно. Карахме към къщи мълчаливо, а аз сияех вътрешно. Вечерта двамата с Майк седнахме в кухнята за поредния сериозен разговор.

„Не можем да си го позволим“ — рече той.

„Знам — отвърнах. — Но...“

„Не можем да си го позволим“ — повтори той.

„Знам — казах аз и отпих бавно от кабернето. — Дали да не помолим майка ти и баща ти?“

„Не!“ — извика Майк ужасено. Досега не беше искал от баща си стотинка, дори и за училищната такса на Ребека.

„Тогава да помолим моите...“ — предложих аз.

„В никакъв случай! Утре сутринта ще говоря с банката.“

„Обичам те!“ — Отново засиях. Бурята май беше отминала. Знаех, че къщата ще ни помогне да оправим проблемите помежду си и се почувствах много по-спокойна и щастлива.

Четвъртък, 5 март

СЕКС. Сексът се превръща в *сериозен проблем*. След раждането на Том известно време се шегувахме, че Майк направо боледува от липсата му, но сега той не се шегува и иска да се върне положението преди появата на децата. Само че на мен ми е много трудно да правя секс, виждайки в какво съм се превърнала — слон от цирка по гащи и дантелен сутиен.

Снощи например, след като се бяхме любили много приемливо и според мен мисията бе успешно изпълнена, Майк започна:

„Кари, трябва да поговорим за това.“

„За кое?“ — попитах, унасяйки се в нехаен сън.

„За сексуалния ни живот“ — отвърна той.

„Нали току-що правихме секс“ — изтъкнах сънливо.

„Аз правих — отвърна Майк. — Но не и ти. Ти просто присъстваше.“

Боже! Знам, че съм станала много мързелива. Но това е, защото се чувствам ужасно наедряла и не ми се иска да сменям „мисионерската“ поза — така поне коремът ми изглежда донякъде плосък. Щом легна на една страна, и коремът ми ляга до мен. Ако легна върху Майк, има опасност телесата ми да го погълнат като приливна вълна. Не мога да повярвам, че наистина иска да ме гледа, докато се любим.

Когато се срещнахме, бяхме по на двацет и няколко и се любехме през цялото време — ала тогава коремът ми образуваше права линия от гърдите до бедрата и нищо не ми пречеше да прилагам сексуалните си умения.

Все още усещам болка след епизиотомията^[1]. Знам, че минаха повече от седем месеца, но все още се чувствам тъй, сякаш отдолу имам цип. Тъкмо бяхме успели да подновим сексуалния си живот след раждането на Ребека, и ето че се появи Том. А сексът става много трудно нещо, когато имате деца. Преди всичко постоянно се чувствам изтощена и леглото означава само едно — сън. Ако случайно ме обземе желание през деня, трябва да побера двацет минути секс в пет и да симулирам страст, докато се ослушвам за стъпки по стълбите, понеже знам, че всеки момент на Ребека ще й писне да гледа „Бамби“ и ще дойде да види защо мама и татко са се скатали в спалнята.

Колко пъти сме лежали като два голи заека с дръпнат до брадичките юрган, произнасяйки пискливо: „Здравей, Ребека! Мама и татко просто искат малко да се погушкат, но ни е студено и затова сме в леглото.“

„А защо гащите ви са на пода?“ — пита със строг глас Ребека.

„Защото ще се къпем, нали, татко?“ — Междувременно Майк вече напълно се е скрил под завивките, а членът му невъзвратно се е смалил до размерите на пиле голишарче.

Когато бях бременна с Том, изпитвах истински глад за секс, но Майк се колебаеше. Струваше му се, че чуването е малко странен начин да се представи на новото си бебе — и май в това има логика. Освен това съществува и факторът *повторяемост*, нещо, познато на всички семейни двойки: щом веднъж откриете какво е най-добро за двамата, започвате да правите само него. Заприличва малко на карането на кола: първа скорост, втора скорост и после изведнъж — пета, с лекотата на добре смазана машина. Знам, че Майк намира това за много скучно и копнее да правим секс в банята, в навеса за инструменти, на открито — навсякъде, където сексът може да е малко *по-различен*. Според мен мъжете никога не надрастват желанието си да трупат точки в това отношение.

Опитвам се да скрия факта, че не ми се прави нищо различно, като издавам различни звуци. Все пак е някакво разнообразие, нали? Всъщност сигурна съм, че преди бях много добра в леглото. Никой от бившите ми гаджета не се е оплакал, и в началото Майк също беше много ентузиазизиран от моята охота за секс. Но когато имаш деца, способността да почистваш повърнатото скоростно и резултатно се котира по-високо от сексуалната активност.

„Какво искаш да направим?“ — прошепнах виновно.

„Ами за начало би могла да си по-ентузиазизирана. Защо никога не поемаш инициативата?“ Защото никога не ми се иска чак толкова много, е искреният отговор, но едва ли е онзи, който очаква той. „Аз се гордея с теб. Обичам те. Обичам да те любя. Просто искам и ти да ме желаеш.“ Желая те, мисля си нещастно аз. Само че не толкова често, колкото ме желаеш ти, и то все в неудобни моменти. „Не можеш ли да си купиш някакви чорапи или ново бельо?“ — продължава Майк, а аз си представям тъжно купчината посивяло и поизносено бельо в чекмеджето ми.

„Добре, ще го направя“ — лъжа нескопосано.

Понеделник, 9 март

Тази сутрин пристигна официално писмо от банката, в което пише, че новият ни ипотечен кредит е ОДОБРЕН (най-вече заради увеличението в заплатата на Майк) и че нашият личен ипотечен съветник е Нанси. Заемът ни е максимално висок, почти три пъти колкото двете ни заплати, взети заедно — май е по-добре ИЗОБЩО да не мисля за това колко огромна е сумата. И тъй, Майк трябваше да позвъни на брокера, за да направи офертата, и закъсна за работа. Аз позвъних в офиса и казах, че колата ми отказва да запали. Да живеят колите! Има си известни предимства да караш кола като тази на семейство Клемпът от популярния сериал — всички ти вярват, когато твърдиш, че се е повредила.

Докато Майк се обаждаше на брокера, всички висяхме със затаен дъх на стълбите, а той ни правеше знаци с ръка да изчезваме, за да говори на спокойствие. Отговориха му, че ще се обадят по-късно. По-късно! Как да чакам толкова? Майк бе много сдържан и ни посъветва да не се вълнуваме прекалено, но това беше все едно да затвориш вратата на конюшната, след като конят вече е излетял оттам, и то в буквалния смисъл, защото снощи казах на Ребека, че ако вземем къщата, ще ѝ купим пони. Още със ставането си тя подскачаше като навита пружина и издаваше цвилещи звуци, галопирайки нагоре-надолу по стълбите. Клер също изглеждаше доволна — сигурно защото ще натрупа повече точки, ако е бавачка в семейство, което живее в Лоун Фарм, а не в Гроув Котидж. Явно къщата е известна в района. Ще мога да я споменавам уж случайно в разговори от типа: „Защо не ни дойдете на гости в Лоун Фарм? Планираме малко градинско парти.“ Дали вече не започвам да се изживявам като дама от хайлайфа?

В офиса ми беше много трудно да се съсредоточа и изпратих съобщение на Кейт. Тя реагира като човек, който знае, че трябва да се радва заради скъпата си приятелка, но всъщност мъничко ѝ завижда и се опитва с всички сили да не го покаже. Защо когато приятелите ни живеят добре или си купуват нещо, което и ние силно желаем, ни е по-трудно да го преглътнем, отколкото ако става дума за враговете ни?

Наближаваше четири, а Майк още не се беше обадил. Когато най-после звънна, рече:

„Има една добра и една лоша новина. Коя искаш да чуеш първо?“

„Добрата новина, добрата новина!“ — изписках аз.

„Приели са офертата ни“ — каза той.

„А лошата?“

„Сега остава само да продадем нашата къща и да направим вноската.“

Майната му! Ще мисля за това утре — като Скарлет О’Хара.

Сряда, 11 март

Тази вечер се прибрах у дома в девет, напълно изцедена. Наложих се да позвъня на Клер в седем, за да я попитам дали не може да остане още малко. Тя каза да, но много резервирано. Ребека грабна слушалката от ръката ѝ:

„Кога се прибираш, мамо? Днес получих похвала по четене, а Шарлот Парсънс падна, удари си коляното и ме оцапа с кръв. А аз...“

„Ребека — прекъснах я кротко, — в момента мама е много заета, хайде да ми разкажеш за това по-късно, става ли?“ Два влака се бяха сблъскали на малка гара близо до Бирмингам, а моята шестгодишна дъщеря ми обясняваше с тънкото си задъхано гласче как приятелката ѝ пострадала на детската площадка. Ник ми възложи да отговарям за отразяването на катастрофата, след като бе изпратил екип на мястото, плюс телевизионния бус.

В офиса беше абсолютна лудница, телефоните звънях непрекъснато, от Лондон искаха информация, разтревожени роднини се опитваха да разберат какво е станало. В четири часа излъчихме специален подробен бюлетин, едва успявайки да подадем материала навреме. Не искам да се хваля, но умея да запазвам самообладание в критични моменти. Мисля, че опитът ми на родител много помага в това отношение. Щом успяваш да запазиш спокойствие, когато едното дете получи истеричен припадък, а другото заплашва да се търколи по стълбите, значи ще се справиш и с малка железопътна катастрофа.

В края на деня Ник дойде при нас и каза: „Свършихте добра работа.“ Обърна се към всички, а после ме спомена специално. И

други колеги дойдоха да ни похвалят: „Браво, справихте се страхотно! Ти беше невероятна!“ Чувствах се изтощена, но изключително доволна. Прекрасно е да движиш нещата! Освен това знам, че нашият екип свърши по-добра работа от телевизията на Майк. Разбира се, няма да му го кажа, когато си дойде довечера... Той се прибра след полунощ и дълго не можа да заспи — толкова беше възбуден. Седяхме в кухнята и се наливахме с вино, знаейки, че утре ще съжаляваме.

Събота, 14 март

Ребека още ми се цупи след разговора по телефона. Специално станах по-рано в четвъртък, за да я чуя как чете и да ми покаже похвалата, но не получих опрощение. Първоначалната ѝ студенина към Клер, изглежда, се е стопила и тя все повече започва да разчита на нея, вместо на мен. Вчера донесе вкъщи рисунка от училище: голяма червена къща с огромна зелена пътека и черен пушек, излизащ на талози от комина. Пред къщата препускаше трикрако пони. Отгоре пишеше: „за Клер“.

Намерих рисунката чак когато разтребвах стаята ѝ тази сутрин — беше я подпряла на бюрото, което майка ми ѝ беше подарила миналата Коледа.

„Много е хубава“ — казах.

„Тя е за Клер“ — отвърна Ребека, без да вдига глава, заета да сплита опашката на коня на Барби. „О! А за мен няма ли?“

„Не. Тази седмица имах много упражнения по правопис“ — излъга тя.

„Къде е тетрадката ти за упражнения?“ — попитах. Изведнъж осъзнах, че увлечена в работата си, не бях преглеждала упражненията ѝ по правопис цяла седмица.

„В чантата ми, къде другаде!“ — отегчено отвърна Ребека.

Намерих малката синя тетрадка и видях, че е правила упражненията си всяка вечер — с Клер. Също и упражненията по четене, всички подписани със спретнато К.

Внезапно осъзнах, че не съм говорила с учителката на Ребека повече от месец. Започвам да се откъсвам от децата си. Всяка сутрин Клер я води на училище — суети се около ученическата ѝ чанта, спортния ѝ екип, проверява дали е взела тетрадките си за упражнения

и накрая я целува за довиждане. Именно на Клер учителката бе съобщила за нежеланието на Ребека да излиза да играе на детската площадка, за успеха ѝ по четене на пето ниво, за това, че не иска да яде грис. Клер не ми бе предала тези съобщения, сигурно защото е сметнала, че може да се справи с положението сама. Разбрах, засрамена, за тези проблеми едва на родителската среща. Ребека вече рядко ме пита къде са гуменките ѝ и вратовръзката — ако нещо изчезне, казва: „Клер знае къде е.“

Тази седмица работих до късно почти всяка вечер, хваната в капана на неистово забързания поток от новини, правейки всичко да спазя крайния срок. Бях забравила за децата и къщата, пометена от вихъра на спешните задачи. В края на седмицата Ник каза, че ако поддържам такова темпо, ще ме прати на интервюто за новата длъжност, а то е точно след месец. Мазната Джорджия също е кандидатствала, а това ме кара да искам мястото двойно повече. Тази седмица липсата ѝ на опит си пролича съвсем ясно — излезе да интервюира оцелели от катастрофата и успя да измисли единствено въпроса: „Как се чувствате?“ Беше истински провал. Може да е хубава като картинка, но е тъпа като галош.

„Хайде да почетем малко“ — предложих аз.

„Нее! — възпротиви се Ребека. — Снощи четох на Клер и сега искам да гледам телевизия.“

Неделя, 15 март

Тази сутрин всичко тръгна наопаки. След натоварената седмица се чувствах като парцал и ми бе трудно да се занимавам с дребните, изморителни задължения, съпътстващи грижите за две малки деца. В осем и половина Том разля сока от касис от бебешката си чаша на пода, а Ребека обяви на висок глас, че няма да ходи на урока по плуване, макар че щяха да имат изпит и аз старателно бях приготвила екипа ѝ. Изпуснах си нервите, наплясках Ребека и се разкрещях на Том, който избухна в силни, ужасени ридания. Никой не му беше крещял досега. Веднага се почувствах като същинска вещица и когато сред настъпилия хаос се появи Майк, избухнах в сълзи и избягах от стаята. „Какво ти става, по дяволите?“, попита той, виждайки бързото ми отстъпление. После вдигна Том от лепкавото столче за хранене и се

зае да успокоява Ребека, която се бе свила на пода и хленчеше през сълзи: „Мразя моята майка! Искам нова майка!“

В спалнята се погледнах в огледалото. Цялата треперех и очите ми бяха зачервени. Защо ударих Ребека? Можех да се справя, винаги се справях. За бога, бях се справила с кърменето на Ребека по три пъти всяка нощ, когато беше колкото Том, защото много трудно заспиваше, макар че работех пет пълни дни в седмицата. Никога досега не си бях изпускала нервите така. Какво ми бе станало? Щом ми каза, че няма да ходи на плуване, буквално почувствах как кръвта ми кипва. Полагам толкова усилия за нея, а тя ми капризничи. Ръката ми се бе стрелнала като змия, преди да осъзная какво правя.

Когато работиш по цял ден, проблемът е, че започваш да виждаш децата си в розово и забравяш колко ужасно изнервящо е да се грижиш за тях. Исках отчаяно да поспя, но не можех, защото Ребека отказва да влиза в мъжката съблекалня с баща си и на плуване задължително трябва да я водя аз. Не можех да не ида и по друга причина — вече бяхме пропуснали два урока и учителката й по плуване сигурно ми бе сложила оценка „напълно некомпетентна майка“.

Винаги закъсняваме за уроците — бързаме и се хлъзгаме по плочките край басейна, Ребека припряно оправя презрамките на банския си, а аз се опитвам да я прегърна, докато Том иска да се гмурне с главата напред във водата. После отивам да седна при останалите майки, за да я гледам, а те си приказват най-спокойно. И всички се познават. Странно. Да не би да има някаква мафия на майките, в която не са ме поканили да участвам? Сигурно ги свързват множеството училищни и извънучилищни занимания на децата им. След като оставят децата си в училище, те имат време да се оплачат една на друга за дребните си проблеми около отглеждането им. Уви, аз не мога да си позволя този лукс — трябва да се занимавам с *истински неща*, което измества на заден план ядовете около децата.

В момента Ребека изпробва търпението ми, опитвайки се да ме сравнява с Клер. Най-честият рефрен е: „Клер ми *позволява*.“ „Клер ми позволява да ям бонбони след училище.“ „Клер ми позволява да гледам телевизия преди училище.“ „Клер ми дава да гледам «Съседи».“ „Клер не ме кара да си лягам веднага след Том.“

„Клер не ти е майка! — сопвам й се. — Аз определям правилата в тази къща.“

„Не, не е така! — отвръща Ребека. — Ти никога не си тук. Чух Клер да те нарича «смотанячка», когато по телефона ѝ каза, че ще закъснееш. Искях да те видя в четвъртък, защото в часа по физическо възпитание си ударих крака и исках да ти покажа синьото, но Клер не ми даде да те чакам. Беше ми много ядосана и ме накара да си легна, а тя остана да гледа телевизия. Разплаках се и никой не дойде.“

Майк вече се бе справил със ситуацията, когато слязох, засрамена, долу. Беше поговорил с Ребека, беше измил Том и столчето му и каза, че ще гледа Том, за да излезем само двете с Ребека, макар че бе обещал да се види с Бил за косачката, понеже тази седмица щяхме да обявяваме къщата за продан. Ребека не спря да се цупи през целия път до басейна и изобщо не ми проговори, но издържа изпита. Дадох петте лири, получих значката (която непременно ще зашия върху банския ѝ костюм, щом намеря време) и ѝ купих бонбони „Скитълс“. Но когато коленичих да я прегърна, тя извърна лице.

Сряда, 26 март

От събота насам през къщата ни се извървя сума народ на оглед. Отначало беше чудесно, но вече започнахме да се побъркваме. От агенцията за недвижими имоти изпратиха един досаден тип с чистак нов ландровър дискавъри, мобилен телефон и риза на райета — да направи оценката. Беше изключително оптимистично настроен и каза, че според него изобщо няма да имаме проблем. „Жалко, че аз не търся къща!“ — каза накрая. (Надявам се да не го казва на всички клиенти.) Предложи да поискаме по-ниска цена, но му отвърнахме, че няма да ни стигне да си купим къщата, която сме харесали. Известно време дъвка антената на мобилния си телефон и после заяви, че ще види какво може да направи. Проклетата акула! Проблемът с брокерите е, че комисионата им не се променя много, ако продадем къщата на по-висока цена — колкото по-ниска цена ѝ сложим, толкова по-бързо ще се продаде и толкова по-бързо те ще получат парите си.

Питах се за стотен път дали не бъркаме и дали няма да оплескаме нещата. За първия оглед направих всичко, както си му е редът: пяхнах готов хляб във фурната, за да замирише на хубаво и да се представя като истинска домакиня, която сама си пече хляба, и смлях кафе. Но потенциалните купувачи бяха пълни селяндури и само

маршируваха из къщата, изтъквайки дефектите ѝ, които естествено никак не са малко. Аз се опитах отчаяно да подчертая добрите ѝ страни (все трябва да има някакви), а през това време те отваряха с мъка шкафа с чисти дрехи и най-нахално надничаха вътре. Много се изложихме, когато върху главите им падна голямо парче от мазилката. Майк също се стараше в началото, но на петото посещение в неделя реши, че отговорът се крие в тоталното отричане. Даже се забавляваше. „Този навес е ужасно малък — обясняваше той, докато си проправяхме път през калта в градината. — Прекалено тесен е, а и покривът тече.“ „Какво е отоплението?“ „Нафта. Много скъпо ни излиза“ — отвърщаше той, докато аз се пулех в него с отворена уста.

Ребека се измъчва от мисълта, че трябва да изостави стаята си, и във вторник вечерта я заварих да подсмърча в леглото.

„Какво има, скъпа?“ — възкликнах и я прегърнах силно.

„Не искам да се местя! — проплака тя. — Това е нашата къща! Стаята ми няма да е същата!“

„Ами понито, забрави ли за понито?“

При тези думи личицето ѝ грейна.

Събота, 28 март

„Имам добри новини“ — обяви Майк сутринта. Лежеше с ухилена физиономия в леглото, докато аз се мъчех да се напъхам в джинсите си отпреди раждането на Том. Синът ми вече се намираще долу, в кошарката си, а Ребека бе на гости у Джил — много се разбира със Сузи, дъщерята на Джил; когато са заедно, не спират да се кикотят и да се щипят.

„Какви?“ — полюбопитствах, докато се извивах и подскачах, опитвайки се е всички сили да вдигна ципа на джинсите.

„Стив — от службата — има вила в Скалистите планини, дава я под наем. Попита ме дали не искаме да прекараме там една седмица след Великден. Било идеално за ски.“

„Страхотно! — отвърнах. — А спомена ли колко ще струва?“

„Каза, че можем да ползваме вилата безплатно, защото по това време нямало наематели. С пътните все ще се справим някак...“

Усетих как ме изпълва приятна възбуда... Ура! Истинска почивка!

„Децата ще са очаровани.“

Представих си как Ребека ще се учи да кара ски, а Том ще лежи в раница на гърдите ми или просто ще си играе в снега.

„Кари — измънка Майк, — мислех да не вземаме децата с нас.“

О! О, ясно! *Почивка за възрастни*. Не сме имали такава, откакто Майк ме замъкна на една кошмарно скъпа почивка във Франция след раждането на Ребека. Тогава обикалях из цял Дордон^[2] да търся телефонна кабина и щом я откриех, с мъка успях да се свържа с майка ми, впрягайки всичките си знания по френски, а тя неизменно ме успокояваше: „Всичко е наред, скъпа. Гледай си почивката. Знаем как да се грижа за деца, вас как ви отгледах!“ „Чудя се как оцеляхме“, мислех си мрачно, докато се тътрех отчаяно към колата. Майк потропваше с пръсти по кормилото и се усмихваше снизходително. „Още ли са живи? Майка ти не е ли подпалила къщата?“ Лесно му е да се присмива — не познава майка ми, както я познавам аз. Тя създава впечатление за напълно нормален човек, но само ако не обръщате внимание на навика ѝ да си приказва сама. В такива моменти ми прилича на извънземно.

„Кой ще се грижи за децата? Майка ти ли?“

НЕ. В никакъв случай!

„Клер“ — отвърнах бързо.

„Разбира се!“ Майк веднага се съгласи.

„Просто ще ѝ платим допълнително, понеже ще трябва да преспива тук.“

Майк се усмихна толкова щастливо, че не се стърпях и го приближих, сковано като робот, за да го прегърна. Ох! Направих грешка, че се наведох. Най-накрая успях да пъкна копчето в илика. Ако издържа, през деня джинсите ще се отпуснат.

„О, Кари! Толкова се радвам, че ще бъдем само двамата!“ — възкликна Майк.

Аха, мисля си. Сексмаратон. Но аз съм в безопасност — никога няма да успея да сваля джинсите си.

Понеделник, 30 март

Не беше никак лесно да кажа на Ребека, че ще ходим с баща ѝ на ски. „С татко ще заминем за седмица — започнах храбро. —

Намерихме една вила, там е много студено и не е подходящо за деца. Ти ще останеш тук с Клер и ще си правите чудесни разходки, а като се върнем, ще отидем на гости на баба...“

„НЕ! — изпищя ужасено Ребека. — Искам да дойда с вас! Винаги ме оставяте! Всеки ден!“ После избяга в стаята си и затвори вратата с трясък.

„Добро начало“ — намръщи се Майк.

Клер също не изглеждаше много очарована, когато тази вечер ѝ казах.

„Тъкмо се канех да ви помоля... оня ден си говорехме с моята приятелка Хелън... нали я знаете, дето работи за Хендерсънови... тя взема много повече от мен. Дали не можете да ми увеличите заплащането, парите не ми стигат...“

Не ѝ стигали парите? Кара чисто нова кола, живее при майка си и баща си, харчи цялата си заплата за нови дрехи и козметика и иска още!

„Добре — съгласих се. — Ще ти я увеличим от този месец. Как мислиш, ще успееш ли да се справиш сама цяла седмица? Ще дам кучетата на хотел, а ако много се затрудниш, майка ми ще дойде да ти помага...“

„Няма нужда. Ще се справя. Само че дали не може да дойде и гаджето ми? Аз... живея при него, не при майка ми.“

Виж ти! Тя се чука с някакъв нехранимайко от средната класа, а аз през цялото време си мислех, че е последната девственица в Оксфордшир!

„Добре — съгласих се. — Стига да не ти пречи да гледаш децата...“ Реших да не споменавам тази малка подробност на Майк. Едва ли ще е особено доволен, ако разбере, че приютяваме чуждите гаджета в къщата си.

Вторник, 31 март

„Ще те помоля нещо — обърнах се тази сутрин към Кейт. — Нали се сещаш за онзи дом на здравето? Разполагам с две седмици да отслабна, за да не изглеждам като плондер върху ските. Ще можеш ли да уредиш нещо за този уикенд?“

„Ура! Значи получи разрешение да се позабавляваш!“ — радостно се провикна Кейт и се завъртя кокетно в новия си сив копринен костюм. Последното, от което се нуждае, е да отслабва.

Забележка: *Трябва да си намеря пълни приятелки.*

---

[1] Хирургическа интервенция, извършвана често по време на раждане, за да се избегне нараняване на влагалището. — Б.пр. ↑

[2] Департамент в Югозападна Франция. — Б.пр. ↑

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

АПРИЛ

Четвъртък, 2 април

Моментът за посещение на дома на здравето приближава, но се съмнявам, че моят целулит ще се даде лесно. Целта е да изчезне целулитът ми — имам го от дълго време и не мога да се отърва. Кейт веднага направи резервация за малкото ни приключение, което ще ме съсипе финансово, тъй като идеята за безплатен достъп на журналисти не се материализира. Не знам как изобщо се навих. Нарочно не казах истинската цена на Майк и горещо се надявам да не провери сметката на кредитната ни карта този месец — от банката имат гадния навик да отбелязват къде точно си харчил най-лекомислено парите си.

Той ентузиазирано се съгласи да се грижи за децата през уикенда: „Имаш нужда да се откъснеш малко от нас“ (да не му се надяваш!), но настоя за специализирана помощ, в случай че се наложи да полети към работата си като спасителя Батман. Защо мъжете изпитват нужда да се чувстват незаменими? Винаги когато Майк е далеч от работното си място, оставя купища телефонни номера и адреси, докато аз умирам от щастие, че няма да ходя на работа, и подскачам от ужас при звука на телефона. Дори отказвам да чета вестници, да не би да видя изписано с тлъст шрифт: „Спешно съобщение за Кари Адамс: къщата ви е изгоряла и сте дадена под съд“.

Според мен мъжете обичат да си оставят вратичка за измъкване, в случай че почивката се окаже твърде скучна/обременена с деца. За да запазя мира и да съм по-спокойна, докато съм далеч от семейството си — нещо, което ме кара да се чувствам хем виновна, хем възбудена — помолих Джил да наглежда Майк. Тя не е много очарована, защото отчаяно иска да дойде с мен в дома на здравето, но не ги виждам двете с Кейт заедно. Ще се чувствам като кокал, дърпан в две различни посоки. С Кейт имаме обща работа, докато Джил и Кейт на практика нямат нищо общо, като изключим факта, че и двете са жени. Както и да е, искам да се почувствам като изискана дама поне веднъж, а с Джил

неизбежно ще подхванем безкрайните теми за училището и какво още да направим, че нашите деца да оберат лаврите в час по четене.

Вчера Кейт ме ужаси, казвайки, че се надява да срещнем подходящи мъже в дома на здравето (все пак мястото не е само за жени, нали?). Според нея Оливър заслужава добър урок — явно и тя е стигнала до извода, че той се страхува от сериозно обвързване, както отдавна подозирах. Мисълта за привлекателни мъже ме хвърля в пълна паника — откакто се омъжих, изобщо не знам как да се държа с тях. Майк е стопроцентов ревнивец. Всъщност единствения път, когато си помислих да го оставя сам, бе на сватбата на моя приятелка — тогава направо пощуря, като разбра, че забавният чаровник, с когото си бърбях през последния половин час, ми е бивше гадже и следователно знае за мен интимни подробности. Това той изобщо не можа да понесе.

Сигурно щеше да му хареса, ако бях девствена в сватбената нощ, но тъй като и двамата сме израсли през седемдесетте, вероятността бе нищожна. Мисля си обаче, че ако бях някоя девственица с бяла дантелена якичка, ниски обувки и засилен интерес към библейските четива, едва ли щеше да ме предпочете.

Аз самата намирах срещите с бившите му гаджета за очарователни, стига, разбира се, да не бяха високи и стройни и по-привлекателни от мен. Виж, грозните ми харесваха.

Ако сега някой ми хване окото, ще изгубя напълно дар слово и ще пламна като тийнейджърка. Всъщност трудно е да повярвам, че в момента може да съм привлекателна за мъжете, но ако някой изобщо прояви интерес, ще започна нарочно да отмятам косата си назад, та да види брачната ми халка. Май съм забравила как се флиртува. Не мога вече да играя тази игра и дявол знае какво ще се случи, ако двамата с Майк скъсаме. Ще трябва да се запиша в някоя от онези агенции за запознанства, които те чифтосват с фермер полуидиот с три уши — резултат от векове кръвосмешение.

Сигурно най-големият ми страх идва от *вероятността* да се изкуша от някой чаровник и да изложи на риск брака си. Майк и аз се държим доста свободно на купоните. Хубаво е, когато знаеш, че няма нужда да се опитваш да сваляш някого — вече си направил своя избор. Ако реша, че Майк е прекалено дълго с жена, която преценявам като потенциална заплаха, тогава един продължителен, твърд поглед обикновено върши работа, както и нехайно плъзнатата на кръста му

ръка с думите: „Скъпи, какво ще кажеш да се обадим на детегледачката, за да проверим дали всичко е наред?“ Действа безотказно. Досега Майк изобщо не ми е давал повод за притеснение в това отношение, но знае ли човек?

Тази седмица успях да махна космите от краката си — операция, която отлагах в продължение на седмици, понеже отнема много време, пък и е ужасно болезнена. Реших да предприема нещо по въпроса, когато погледнах краката си в банята и видях, че са окосмени като на лама. Купила съм си ужасно скъп нов балсам за коса, рекламиран от известен фризьор, и съм много щастлива. Освен това лакирах ноктите на краката си в предизвикателно черешовочервен цвят, започнах да отбягвам всички млечни и тестени храни, отказах се от алкохола (временно) и пия по четири литра и половина вода на ден. Тя кара кожата ти да сияе, но освен това те обрича на постоянно киснене в дамската тоалетна. Машината за шоколади в редакцията също изглежда безжизнена и прашасала поради липса на ежедневно внимание от моя страна. Сигурна съм, че ще бъде възнаградена за всичко това, когато се излюпя като чисто нова пеперуда от пашкула на целулита, претендиращ да е мое тяло.

Петък, 3 април

Тази сутрин се събудих в пет, а мозъкът ми трескаво работеше. За толкова много неща трябва да помисля. Дали Майк знае, че банският костюм на Ребека виси на закачалка в кухнята, а урокът ѝ по плуване е в единайсет в събота? (Накарах я да обещае, че ще иде в мъжката съблекалня — ако не го направи, той ще трябва да стои до вратата на дамската и да я вика отвън.) Дали Майк знае, че спирачката на детската количка е повредена и не ляга автоматично на мястото си и ако не я избутах силно с коляно, може внезапно да изхвърли Том в орбита? Дали Клер няма да забрави да вземе седалката на Том от колата си и да я даде на Майк, иначе той ще трябва да шофира с Том между краката. Дали казах на Майк, че Ребека ще ходи на купона на своята приятелка Елинор в неделя и че подаръкът е на първа до телефона, и че Ребека трябва сама да напише поздравителната картичка, за да може майката на Елинор да види колко красив и уверен

е станал почеркът ѝ? Дали Майк всъщност знае къде се намира къщата на Елинор?

Снощи му изнесох дълга лекция за всички неща, които трябва да запомни, но не съм сигурна, че внимаваше достатъчно. Впрочем още щом започнах да говоря, очите му взеха да се замъгляват — само се правеше, че слуша. Такъв израз се изписва на лицето му винаги когато се опитвам да му дам инструкции — според мъжете жените не са способни да ги научат на каквото и да било. Но щом е шеф на голяма и успешна новинарска станция, все трябва да може да се грижи сам за две малки деца през уикенда, не е ли тъй?

Снощи за половин час опаковах в малкия си сак всички неща, които нямаше да взема никога, ако заминавах с Майк и децата: тоалетно масло и крем за лице, обемист любовен роман, на който смятам да се наслаждавам през дългите, свободни от всякакви ангажименти часове. Зарекла съм се да не прекарам целия уикенд в притеснения дали Майк се справя и не липсвам ли на децата. Този уикенд е само за мен, макар че привидно причината е да се повталя малко за ски почивката в планината. Хмм! Още не съм сигурна какво да мисля за нея, въпреки очевидния ентузиазъм на Майк, на който се дължи и готовността му да се грижи за децата през уикенда. Всичко е част от замисъла му да ме има само за себе си и да ме превърне от простосмъртна майка в богиня на секса.

Неделя, 5 април

Кожата ми е кадифеномека от мазането с толкова много скъпи кремове и се чувствам изненадващо отпусната — като трипръст ленивец. Двете с Кейт бяхме онемели от първата си среща с рецепционистката Саманта, която се оказа абсолютно копие на Клаудия Шифър, само зле прикритият ѝ диалект я издаде. Бяхме паркирали чисто новия „Голф“ на Кейт точно пред входната врата — паркингът беше пълен с поршета и дори няколко ролс-ройса — и се изтъпанчихме важно на рецепцията. В колата бяхме решили да играем роли и да се представяме като Тифани и Летиша, просто за да ни е по-весело.

Домът на здравето е една от онези богаташки къщи, която собствениците (в брошурата пишеше, че са станали мултимилionери,

започвайки от малко железарско магазинче в Престън) бяха мебелирали (според техните представи) като някогашно селско имение. Навсякъде имаше драперии, а пъстрите набрани завески на прозорците приличаха на кокоше дупе. Капак на всичко бяха портретите на собственика и жена му в едновременни костюми, окачени на видно място сред фалшивия блясък на облепената с релефни тапети трапезария. Саманта ни разведе из целия дом, същевременно осведомявайки ни за програмата ни през уикенда, която очевидно приемаше много насериозно. Ние обаче не бяхме толкова ентузиазирани и при вида на облицования с дъбова ламперия „бар и място за отдих“ се ободрихме неимоверно. Ура-а-а! Пиячка! След като разгледахме салоните за разкрасяване и — ужасени — изслушахме сложната и предълга „програма за разкрасяване“, не се стърпяхме и си поръчахме шампанско от румсървиса, за да си пийнем на спокойствие в бледожълтата кретонена стая с две легла и „златни“ кранове в банята. Лошо начало за уикенд, посветен на спартанско себеотричане.

Естествено, преди да започна да се наливам, телефонирах на Майк, за да му кажа, че сме пристигнали живи и здрави. Той си е създал известна представа за мен и алкохола — а именно, че ставам безпомощна още след първата глътка и е възможно някой да ме похити, ако той не е до мен да ме пази. Веднага може да познае по гласа ми дали съм пила, без значение колко внимавам с артикулацията.

Чаках безкрайно дълго на телефона — или поне така ми се стори — и накрая вдигна Ребека. Откъм банята се чуваха силни крясъци и шум от плискаща се вода.

„Татко къпе Том — обясни Ребека. — Целият е мокър.“

„А ти как си? — попитах я. — Как е училището?“

„Добре — отвърна нехайно Ребека. — Клер бързаше да си ходи и учебниците ми останаха в колата й. — Последва кратко мълчание и после чух силно, задъхано ридание. — Липсваш ми, мамо! Искам ти да ми четеш приказки. Татко казва, че трябва първо да си разтребя стаята, а аз не мога да вдигам юргана!“

„Няма нищо, скъпа — побързах да я успокоя аз, а през това време Кейт правеше трагикомични гримаси и размахваше предизвикателно бутилката с шампанско. — Недей да викаш татко на телефона, само му кажи, че мама е пристигнала жива и здрава. В неделя вечерта ще съм при вас.“

„Утре татко ще ни води в Леголанд“ — осведоми ме щастливо Ребека.

„Това е страхотно! — възкликнах аз. Изведнъж ме прониза вледеняваща мисъл. — Клер остави ли на татко седалката на Том?“

„Не я видях да му я дава“ — замисли се Ребека.

„Обичам те! — казах и побързах да затворя. — Дай ми шампанското! — обърнах се към Кейт. — Веднага!“

След шампанското всичко тръгна наопаки. Бяхме най-шумната двойка в трапезарията, нарочно си поръчахме от червеното меню (с повече мазнини), успяхме да излочим две бутилки от скъпата течност и накрая се озовахме в бара с дъбовата ламперия, на маса с двама смотани търговци — Рупърт и Майлс, които се присламчиха към нас. Имаха съмнителни по-светли линии на средните си пръсти. Явно бяха решили да се правят на ергени и веднага се хванаха на историята Тифани-Летиция. Започнах да се държа като кухата Саманта и ги излъгах, че съм играла епизодична роля в киното. Впечатлиха се безкрайно, но аз се притесних силно, когато стегнатото бедро на Рупърт започна да се притиска към моето в шезлонга. Гадост. Може би наистина си мисли, че го харесвам. Изтрезнях много бързо и заявих на Кейт — която вече се бе надвесила неблагоприятно над Майлс в оскъдната си червена блуза с гол гръб — че отивам да си лягам. Доста се мотах из дългите еднообразни коридори, като се блъсках в стените и хълцах пиянски. Когато най-сетне намерих стаята ни, пъхнах опипом ключа в ключалката, коментирайки оживено действията си, а после пред мен много любезно се изпречи леглото и аз се стоварих отгоре му.

Лежах, опитвайки се да спра въртенето на стаята и потръпвайки от спомена за бедрото на Рупърт. Изобщо не чух кога се е прибрала Кейт, но подозирам, че беше някъде в малките часове. Безсрамница. Колкото до мен — вече съм твърде стара да се натискам по коридорите.

В събота сутринта се бяхме вторачили в мюслите си без всякакъв ентузиазъм. Чакаше ни изключително организиран ден и все повече ни обземаше паника. Не можехме да се откачим, но вече бяхме закъснели за всичко. „Почти десет е! Досега трябваше да сме на аеробика“ — отбелязах вяло, докато висяхме над чашите с капучино в *салона за отдих и релаксация*. Не ви препоръчвам аеробика с махмурлук. Като капак инструкторът напълно оправдаваше прякора си — *Тарзан*. Явно

гей, с много впечатляващо трико от ликра, той изпитваше огромно удоволствие да тормози всички закъснели дами с особено трудни упражнения. Аз предпазливо заех място до най-дебелата жена, която можах да открия, докато Кейт мазохистично се настани най-отпред.

В единайсет и двете имахме *процедури*. Седяхме и чакахме чинно появата на екипа от терапевтки с бели престилки, всичките до една изглеждащи досущ като Саманта. Те трябваше да се погрижат за своите *дами*. Бях се спряла на банята с морски водорасли, защото за нула време премахвала целулита. Това също не се оказа разумно занимание за човек със силен махмурлук. Вместо да се унеса и да заспя, докато ме масажират (макар че заспиването ме притеснява, защото имам обичая да хъркам на ново място), аз лежах като препарирана в пълна с миризливи водорасли вана. На всичкото отгоре плащах за това! След половинчасово пребиваване в „морските дълбини“ терапевтката ме измъкна от ваната като чудовището от черната лагуна. Сетне уви лепкавото ми, хлъзгаво, зелено тяло в огромно парче метално фолио. Сигурно по някое време ще ми стане приятно, помислих си, лежейки върху едно от онези високи тесни ортопедични легла и произвеждайки силен шумолящ звук при всяко помръдване. Докато терапевтката ме измъкваше от фолиото, разбрах какво е да ти отлепят кожата.

После тя се зае със следващата процедура. Мога да я опиша единствено като скъпарска баня в леглото, която включваше използването на ексфолиращи трици и специална ръкавица. Целият процес продължи близо два часа и накрая се чувствах като обезлюспена риба, пропита с горчив мирис на море.

„Какви процедури ти правиха?“ — попита Кейт, която излъчваше спокойно сияние след ароматерапията и масажа.

„Бях на плажа — отвърнах — и повече няма да се върна там.“

Обедът бе тъжна зеленчукова бърканица, последвана от плодове с ярки цветове, и още процедури. Този път се заеха с лицето ми. Козметичката остана поразена, когато на въпроса ѝ какви продукти използвам, отговорих: „Вода и сапун.“

„Божичко! — възкликна тя. — Кожата ви е ужасно дехидрирана.“

Лицето ми започна лакомо да поглъща много скъпия хидратантен крем и скоро омете цялата кутийка, наваксвайки за всички години без нощен крем „Estee Lauder“. Трябва да го употребявам по-често,

помислих си, докато се унасях, събуждайки се, засрамена, от звука на собственото си шумно хъркане.

След снощните ексцесии вечерята ни беше по-скромна, а аз се усещах някак напрегната. Установила съм, че обикновено възбудата от очакването е по-голяма от удоволствието при самото преживяване. Наистина Кейт е самата доброта, но аз вече я намирам за малко егоцентрична. Гласи се с часове и май действително страда дълбоко, когато случайно зацапа някой от прясно лакираните си нокти. Аз имам тренинг и се приготвям за половин час — ако се забавя повече, Майк започва да форсира колата и да заплашва, че ще тръгне без мен. Освен това не съм променила техниката си на гримиране, откакто двете с по-голямата ми сестра се учехме да си мажем клепачите с бял гланц — безплатно приложение към списанието за тийнейджъри. Обичайният ми грим е червило, очна линия, спирала и руж — специалният грим означава добавяне на златисти сенки за очи.

На вечерята Кейт не спря да говори за Оливър. (Малко нахално, след като бях изкопчила от нея признанието, че се е натискала с оня тип Майлс. Слава богу, в събота сутринта той бе отвел Рупърт и останалите си приятелчета от Ситито с процесия от поршета и ягуари.) Освен това откривам, че е леко невротизирана — нещо, което никога не ми е минавало през ума; винаги е толкова самоуверена на работата. Наистина гардеробът ѝ е безупречен и има всичко, за което съм копняла цял живот: време за безкрайни, отпускащи вани, пари за маркови дрехи и къща, достойна за списание „Дом и градина“. Кейт може да излезе от стаята и да знае, че ще я намери непокътната — нещо непостижимо за мен, защото още щом разтребя, се появява Ребека и настава хаос: навсякъде се търкалят мъниста, дрехи на Барби, флумастери с отворени капачки и изподраскани листове хартия.

„Просто няма за кого да се грижа — призна Кейт, докато разсеяно побутвахме късчетата италианска маруля в чиниите си в неделя на обед. Исках да идем в кръчмата отсреща и да си поръчаме бира, пържолки и пай с бъбреци, но Кейт не ми позволи. Цербер и половина! — Ти си щастливка, Кари. Имаш Майк и децата — създаде си семейство. Пък и — продължи тя, избягвайки погледа ми — Майк е страхотен, извади късмет с него. На мен това тепърва ми предстои, а като се има предвид, че вече съм на трийсет и четири, вероятността да ми се случи, е малка. Съжалявам, че не го направих по-рано, както

постъпи ти.“ (Доколкото си спомням, навремето тя смяташе брака за нещо плебейско и неподходящо за жени с кариера. Когато ѝ казах, че с Майк ще се женим — и тримата работехме в радиото тогава — тя бе безкрайно изненадана.)

„Имам всичко, от което се нуждая — не спираше да говори Кейт. — Защо тогава изпитвам такава безнадеждност, сякаш бъдещето ми е една голяма празнина? Разбира се, бракът е отживелица, но е хубаво някой да ти предложи.“

Подозирам, че ако Оливър искаше да се ожени за нея, щеше да побърза, както направи Майк с мен, а не да чака пет години, за да повдигне въпроса. Или си наясно дали искаш да се обвържеш с някого, или не. Колебаеш ли се, не бива да бързаш да отваряш обща сметка, аз поне не бих го сторила. Всъщност Оливър не може да се оплаче от Кейт — тя му е създала много красив дом, имат свършен социален живот и, предполагам, зашеметяващ секс, включващ оскъдно копирено бельо, за което Майк може само да мечтае. Но Оливър е някак прекалено луксозен — като започнеш от ризите „Boss“ и костюмите „Армани“ и стигнеш до спортната японска кола с форма на пенис. Просто не го виждам да гушка омазано с пюре бебе или да изхвърля торби с опикани памперси в кофата за боклук. Прилича ми на мъж, който след време ще се отдаде на голфа, ще носи жълти екипи по последната мода и ще е маниак на тема клубни правила.

Разбира се, не казах нищо от това на Кейт.

„Сигурна съм, че гледа на теб като на нещо постоянно — купили сте къщата заедно, нали? — успокоих я аз. — Може би просто се бои да не те загуби, защото ти винаги си заявявала, че не желаш да се обвързваш и държиш на кариерата си. Той има ли представа, че искаш деца?“

„Честно казано, страх ме е да повдигна въпроса — отвърна Кейт. — Сякаш съм някаква неуверена в себе си невротичка, която се бои да не го изгуби. Като ни питат кога ще се женим и ще имаме деца, винаги отговарям със смях, че времето е пред нас и че така ни е много добре. Но време няма и не ни е добре. — Тя се втренчи мрачно в салатата си. — Ами ако не мога да имам деца? Не искам да свърша като четирийсет и пет годишна кукувица с разбити нерви от постоянните опити за оплождане ин витро.“

Изписах на лицето си състрадателно изражение, опитвайки се да прикрия самодоволството си. Моето семейство ме чака у дома. Само като си помисля за тях, ме облива приятна, розова топлина. Внезапно ми се прииска да се махна отгук, от тази шумна трапезария с къси басмени перденца и позлатени лакирани столове и да се върна в нашия разхвърлян, уютен хол. Може вече да не нося дрехи с малък размер и бедрата ми да не са гладки като кожата на делфин, но си имам семейство.

Понеделник, 6 април

Струваше си да замина за малко, дори и само заради завръщането у дома, размишлявах аз, докато шофирах към редакцията тази сутрин. Може би с Кейт прекалихме, поръчвайки си по още една процедура в неделя следобед — вече ми беше писнало да се чувствам като изтеглен на брега кит, проснат върху тясно, неудобно легло. Когато поредната терапевтка в бяла престилка се появи с омазани с детоксикиращо масажно масло ръце, ми идеше да изкрещя: „Разкарай се от мен!“. Напълно отвикнала да лежа бездейно повече от пет минути, аз се чувствах дезориентирана и копнеех отново да се гмурна в реалността. Пребиваването в дом на здравето е като затварянето в клиника за душевно болни. Всички носят бели престилки; прекарваш деня в халат; насила те откъсват от реалния свят; не ти позволяват да излизаш и всичко, което слагаш в устата си, се контролира. Дребните ритуали и дневната програма те обсебват напълно, тъй като няма за какво друго да мислиш. Отлична подготовка за живота в старчески дом.

Кейт ме откара до вкъщи — по пътя си бърбяхме нехайно, с мързеливо отпуснати сетива след всевъзможните масажи и глезотии. Сбогувахме се е малко фалшива приповдигнатост:

„Чудесно беше. Наистина ми хареса. Трябва да го направим отново!“ — каза Кейт, протягайки се да затвори вратата на колата.

„Наистина беше страхотно. Благодаря ти, че го уреди. До утре.“

Докато се отдалечаваше, почувствах искрено облекчение. Кейт, изглежда, очакваше да ѝ разкажа за проблемите си с Майк (май всички обичаме да надничаме в мръсното бельо на приятелите си), но на мен ми се струваше някак нечестно спрямо Майк, който не беше там да се

защити. Не усещам подобна вина, когато споделям с Джил, понеже Майк и без това не се интересува особено от мнението ѝ. Но държи на мнението на Кейт и смятах за нередно да ѝ разкривам какъв егоистичен негодник е понякога — особено след като е такъв сладур в момента. Знам, че я разочаровах, отронвайки скъпернически как невинаги ми помага, но иначе всичко е наред, честна дума, макар че ми е трудно едновременно да работя и да гледам децата.

Времето, прекарано заедно, ясно очерта различията в живота ни. Колко важно било да имаме сходни проблеми и опит, за да заякчаваме приятелствата си. Освен общата работа, с Кейт сме различни като огъня и водата. Може би тя вече няма да иска да ходим някъде заедно. Може би ѝ дадох да разбере, че Оливър е безнадежден случай и че е по-добре да се оглежда за друг, ако иска да има семейство. И в двата случая се надявам това да не се отрази на приятелството ни, защото имам нужда да ме подкрепя в работата срещу разните Джорджии и Касандри. Приятелите са полезно удобство, нуждаем се от тях, както от храната.

Щом отворих входната врата, отвътре се понесе божествена миризма на сметана за готвене, вино и печено месо. След цял уикенд на пости се чувствах готова на убийство за нещо с истински калории. Беше малко след седем и половина и очаквах да намеря Том и Ребека все още неокъпани, а къщата — обърната с краката нагоре, с пръснати навсякъде играчки и дрехи. Но се оказа тихо, чуваше се само звукът от къкрещи на печката тенджери и тих говор от стаята на Ребека. Първо отидох да видя Том и го открих, дълбоко заспал под подпъхнатите завивки, с пухкава косичка и грейнало от банята личице. Едва ли има нещо, което да обичам повече от спящо изкъпано бебе! Дрешките му бяха сгънати, а книжките — подредени върху малката етажерка.

Влязох на пръсти в стаята на Ребека и открих Майк да лежи на леглото ѝ. Беше пъхнал ръка под главата ѝ и двамата се кикотеха на Мечо Пух. Ребека също бе с пухкава коса, чиста и по пижама, и — абсолютен шаш! — училищната ѝ униформа беше старателно сгъната в края на леглото.

„Не вярвам на очите си! — възкликнах, навеждайки се да ги целуна. — Как мина?“

„Фасулска работа!“ — отвърна Майк и придърпа лицето ми, за да ме целуне както трябва: тъкмо навреме, за да видя колко уморени и

подпухнали са очите му. Ясно.

„Трябва по-често да отсъствам“ — усмигнах се аз.

„Не предизвиквай съдбата“ — шеговито отвърна той и насочи цялото си внимание върху страха на Прасчо от покачващата се вода.

Кухнята беше разтребена, а през вратата на фурната се виждаше тенджерата от йена глас, дори и кучешките завивки бяха сгънати в кошниците. До фурната се топлеше бутилка вино и аз благодарно си сипах голяма чаша. Бледата светлина навън се губеше над ябълковите дървета в дъното на градината, а светлината от кухненските лампи образуваше кехлибарени езерца върху глинените саксии отвън. Това е моят дом, помислих си. Ако сега някой ме доближи с поръсена с ексфолиращи трици ръкавица, ще го наръгам с ножа.

Сряда, 15 април

По време на обедната почивка посещавам салона за фитнес. Начинание, достойно за уважение! Положителният ефект от дома на здравето продължи само ден — след организираното от Майк обилно пиршество и двете бутилки отлично вино, които се чувствахме длъжни да изпием. Майк призна, че наистина му е било приятно да се грижи за децата. Защо не съм го оставяла сам с тях по-често? Защото обикновено правиш от това голям въпрос, бе истинският отговор, но не желяех да развалям прекрасната атмосфера, затова отвърнах: „Добре, ще ти ги оставям, щом искаш.“

„Защо не си намериш някое хоби? — рече той. — Преди обичаше да яздиш. Трябва да обръщаш повече внимание на себе си.“

След тези негови думи ми се прииска да го пипна по челото, но явно беше съвсем искрен.

Мисля, че уикендът без мен го бе накарал да осъзнае колко много всъщност правя за децата — и че това не са дребни, незначителни задачи, за които досега смяташе, че са излишно губене на време, докато той се занимава с истински големите и значими неща, например косенето на тревата и почистването на гаража. Може и да не изкарах кой знае колко добре в дома на здравето, но отиването ми там май ще се отрази положително на отношенията ни.

Относно фигурата ми обаче има още какво да се желае — затова започнах фитнес. Ще заминаваме за Скалистите планини в събота и

вече седмица и половина тренирам трескаво, за да изглеждам като фиданка в скиорския панталон. За съжаление не мога да си позволя да се втурна в големия магазин за спортни стоки на Оксфорд Стрийт и да си купя пълен екип поради простия факт, че нямаме пари. Сякаш сега разполагаме с още по-малко пари от преди. Уикендът в дома на здравето издълба голяма дупка в бюджета ни, както и посещението в Леголанд, от което децата останаха възхитени. Още никой не е направил оферта за къщата ни (едва ли е изненадващо, като се имат предвид отблъскващите рекламни методи на Майк), а аз вече съм определила известна сума от продажбата ѝ за изплащане на нарастващия ни овърдрафт^[1].

Гауърови от Лоун Фарм са истински ангели и не пускат хора на оглед, след като приеха офертата ни, макар да имат пълно право, защото ние още не сме продали къщата. Това е още едно от нещата, които ме човъркат, но се съмнявам, че ще позволят на някой друг да ни измести.

И тъй, накрая се принудих да взема назаем ски екипа на Джил. Да е жива и здрава, но е по-пълничка от мен и представите ѝ за висша мода се разминават доста с тези на Кейт. Якето е наред — червено и пухкаво — но долнището виси като торба. Пристегнах колкото можах колана, но не успях да постигна желаните ефект. Горещ приличам на човечето Мишлен, а долу — на Чарли Чаплин. Остава само да си купя от онези меки ленти за уши в крещящи цветове и чифт огромни апрески.

Очаквам с нетърпение почивката и в редакцията не ме свърта на едно място. Възбудата ме направи много експедитивна и по отношение на прането и Майк с нарастваща изненада започна да открива в чекмеджетата си за бельо и чорапи въпросните артикули. Единственото петно в пейзажа е Клер, която не изглежда въодушевена от перспективата да остане съвсем сама с Ребека и Том цяла седмица, въпреки допълнителното заплащане. Ребека става все по-начумерена и постоянно ме кара да се чувствам виновна, като ми показва красиви снежни фотографии от списанията и пита жално: „Така ли ще изглежда на вашата почивка, мамо? Ще ми изпратиш ли картичка? А Дядо Коледа ще бъде ли там?“. Струва ми се, че Клер се бои да остане сама с децата толкова време, а това безпокои мен. Поиска да ѝ оставя

телефона на майка ми в случай на нужда, а това много ме тревожи, тъй като майка ми е същински цар Ирод по отношение на децата.

Петък, 17 април

Тази сутрин Ник ме извика в кабинета си. Интервюто за новата длъжност беше минало в понеделник и оттогава всички желаещи очаквахме резултата със затаен дъх. Освен известен брой вътрешни кандидати — сред тях и мазната Джорджия, която плещи наляво и надясно колко фасулско било интервюто — имаше и някои доста изявени личности от независимите станции, вероятно също копнеещи да попаднат в кацата с мед, с която все още сравняват Би Би Си. Аз поех към кабинета на Ник с увиснал гребен — знаех си, че съм се представила много зле; е, можеше да е и по-зле, ако бях припаднала върху килима.

„Сядай! — покани ме Ник с усмивка. (С усмивка! Добър знак.) — Имам добри новини. Работата е твоя. Списъкът с кандидати беше доста внушителен, но ти си най-добрата. Страхотно интервю. — Нима? — Това означава много промени в начина на работа, както казах и на съвета, затова ще се наложат размествания и някои хора сигурно няма да са доволни. Ти ще ръководиш планирането в телевизията и радиото тук и в Ййст Мидландс, което означава, че ще има командировки и ще поемеш работата на Алекс в Ййст. Можеш да говориш със счетоводството за заплатата, но отсега ти казвам, че ще бъдем щедри — полага ти се и кола. Още веднъж: браво на теб! Радваш ли се?“ Аз кимнах автоматично — бях като поразена от неочакван гръм. Не знаех да се радвам ли или не. „Какво мисли Майк за новото ти работно време? Ще има ли проблем?“

„О, не! — побързах да отговоря и разтеглих устни в усмивка, за да види колко съм уверена, макар че не бях. — Нали знаеш, че сега сме с бавачка. Сигурно ще се радва да работи повече. — Дали? — Благодаря ти много, Ник. Исках тази работа.“

„Аз ти благодаря — отвърна той. — Нещата тук определено вървят по-добре, откакто се върна от... от тая история с бебето... Истински боец си.“

Изпитах силно желание да стана и да изкозирувам, но вместо това само избъбрих: „Радвам се“ — и излязох от стаята. Кейт ме

погледна въпросително — „да или не?“ — и аз извадих една широка усмивка, която явно означаваше „да“. Тя ликуващо прониза с юмрук въздуха, но най-хубавото бе посърналото лице на Джорджия. Изглежда, все пак не бе постъпила правилно, отивайки на интервюто с най-късата си поличка и най-предизвикателната си усмивка.

Щом се върнах на бюрото си, с неохота набрах номера на Майк. Наистина той ме окуражаваше да кандидатствам за работата, но едва ли очакваше да я получа. Освен това бях премълчала за по-дългото работно време и командировките, когато изтъквах добрите страни — повече пари и служебна кола. Можехме да кажем сбогом на старото волво, а новата заплата щеше да е извънредно полезна за изплащането на Лоун Фарм, стига някой да направи оферта за нашата къща. Телефонът вдигна секретарката на Майк (о, боже!), започвайки с дежурното: „Майк е много зает в момента, ще видя дали мога да го прекъсна.“ Чувах в слушалката гласа на Питър, заместника на Майк, и на мениджъра по рекламата Стив, явно наистина имаха съвещание.

„Здрасти!“ — каза Майк с тон, който говореше: „Много съм зает, давай накратко!“, и аз веднага заех отбранителна позиция.

„Получих работата“ — обявих.

Последва дълго мълчание.

„Хм, това е страхотно! — рече той накрая. — Повече пари и кола. Чудесно! Виж, в момента ми е много напечено, но ще купя шампанско за довечера. Радвам се за теб. Чао.“

Ако бях достатъчно храбра и разумна, щях да споделя с Майк всички усложнения, произлизащи от новата ми работа, докато вечерта отпивахме от скъпото шампанско. Но не го направих. Опаковането на багажа за почивката със замъглен от пенливата течност мозък ми отне почти цялата вечер, също и съставянето на списък с инструкции за Клер. Оставих го на кухненската маса заедно с допълнителните пари, позволяващи ни да заминем.

Когато отидох да целуна Ребека за лека нощ, видях, че е плакала.

„Не заминавай — замоли се тя и ме прегърна силно с две ръце през врата. — Не искам Клер да се грижи за нас. Тя ми се кара, като разхвърлям. Защо не мога да ида у Джил?“

„Защото Том ще остане съвсем сам и няма да има с кого да си играе — отвърнах. — Можеш да се виждаш със Сузи, когато

пожелаш. Ще си прекарвате чудесно. Ще ти позвъня веднага щом пристигнем, а с татко ще ви донесем купища подаръци.“

С Клер сме се разбрали да дойде в шест сутринта, за да можем да стигнем до аерогарата навреме. Всички чанти са готови и подредени до входната врата. Търтъл и Ангъс се крият под кухненската маса, травмирани от гледката на куфарите. Добре поне, че Клер ще се грижи и за тях и не се налага да ги пращаме в кучешки хотел — оттам обикновено се връщат оклюмали и пълни с бълхи.

Няколко часа по-късно влязох тихичко в стаята на Ребека за последна целувка, преди да си легнем. Тя спеше дълбоко, едното й краче се подаваше изпод юргана, косата й беше влажна от пот, а ръчичките стискаха здраво прояденото от молци плюшено мече. Беше започнала да рисува малка картичка, която лежеше на леглото — на нея се виждаше голям северен елен с малко странни рога и коледни елхи отпред. Вътре пишеше: „Обичъм ви мамо и татко. Вземете тува с вас, за да видите Дяду Коледъ.“

Бузките й още бяха мокри от сълзите, когато я целунах.

Неделя, 19 април

Не мога да повярвам, че подобно място съществува. Толкова е различно от всичко, което съм виждала досега — все едно съм на Луната! Толкова е... сигурно съществува точната дума, която да го опише, ала аз се сещам само за една: *огромно*. Докато пътувахме от летището с взетата под наем кола, не можех да се нагледам на великолепието на планината и направо побърках Майк с нескончаемите си възклицания за цвета на дърветата и красотата на пейзажа: „Приказно е!“. За жалост мъжете не си падат много по природните красоти. Къщата е шикозна дървена вила с голяма камина и дори с мечешка кожа (малко кичозна) на една от стените. Както всичко на този континент, и кухнята е пълна с последна мода сокоизстисквачки, резачки на яйца и кафемелачки, с които трябваше да се заловя веднага. Стив, приятелят на Майк — карал е ски тук миналата седмица — най-любезно ни е оставил пълен хладилник с вкусна и чуждоземно изглеждаща храна.

Още щом пристигнахме и хвърлихме багажа върху леглото, покрито с кувертюра в индиански мотиви, аз приготвих по чаша

димящо кафе и излязохме да го пием на терасата. Пред нас се откри спиращ дъха алпийски пейзаж; дори можехме да видим лифта в ски курорта, отдалечен само на три километра от вилата. Седяхме в шезлонгите, сгушени в дебелите си анораци, и се усмихвахме щастливо един на друг. Само двамата. Без деца, без работа, без вратовръзки. Майк се пресегна и ме хвана за ръката.

„Страхотно е, нали?“ — попита.

„И още как, господин Адамс!“ — отвърнах закачливо.

„Какво ще кажеш — смигна ми Майк — да се развихрим под главата на стария лос?“

„Става!“ — кимнах аз. И наистина се развихрихме, защото и двамата бяхме напълно освободени и не се притеснявахме, че на вратата може да почука детска ръчичка и някой да ни задава настоятелни въпроси. След около час (нещо като рекорд за нас) аз се надигнах с мъка от прегръдките на Майк (сексът на пода става все по-труден с възрастта) и донесох от хладилника огромно количество хляб, шунка, домати, сирене и бира. Майната ѝ на диетата, вече съм достатъчно слаба.

Толкова беше естествено да се разхождаме голи из къщата, а вечер да лежим заедно в голямото старо легло, че почувствах как двамата се превръщаме в едно вълшебно и спокойно цяло.

„Трябва да позвъня вкъщи“ — рекох накрая.

„Недей! — спря ме Майк. — Не го прави. Те са добре. Ела тук.“

И аз не позвъних. Вместо това отново се заех да разпалвам искрите на романтичната ни любов. Все едно бяхме персонажи от роман на Даниел Стийл, макар че нейните героини не пръцкат по средата на чукането.

Понеделник, 20 април

Когато се събудих тази сутрин, Майк още спеше дълбоко до мен. Ръката му лежеше тежко върху раменете ми, а краката му — увити около моите — приличахме на преплетени лъжици. Щом отворих очи, изплувайки бавно от дълбокия, сладостен сън в това огромно удобно легло, ми бяха нужни няколко мига да си спомня къде се намирам. Вместо старото ябълково дърво в дъното на нашата градина, виждах зашеметяващ пейзаж от дървета, планински хребети и сняг. Леглото

нарочно беше избутано до прозореца, за да се почувства човек като част от планината. Беше невероятно тихо. Не се чуваше бебешкото дърдорене на Том, нито разлюляната от ръчичките му играчка над креватчето, чийто приятен звън той намира за толкова успокоителен; не се чуваше и малко фалшивото пеене от стаята на Ребека, нито приближаващи стъпки по стълбите. Прозях се и се протегнах, наслаждавайки се на блаженството. Нямаше нужда да ставам като пияна от леглото, за да сменям памперси, да изсипвам овесени ядки в купичките и да извеждам кучетата в градината. У дома събуждането винаги е последвано от неотложната нужда да станеш и да правиш нещо. Тук можех просто да си лежа и да размишлявам.

Протегнах крака и се обърнах към Майк, отмествайки ръката му от раменете си. Той измърмори нещо в съня си и отново отпусна ръката си върху гърба ми. В съня си изглеждаше толкова уязвим, толкова различен от авторитетния мъж, който отговаряше за всичко, когато е буден. Опряната му във възглавницата буза беше сбръчкана, косата му падаше върху едното око — заприлича ми на момче. Колко е хубав, помислих си, отмествайки нежно къдриците от очите му. Свикнала съм с красотата му — когато живееш с някого толкова дълго, преставаш да обръщаш внимание на вида му; лицето му ти е толкова познато, че е почти невъзможно да направиш обективна преценка. Но от време на време, когато го видя да върви по улицата към мен, със сако, метнато през рамото, съпроводен от погледите на жените, обръщащи се след русата му коса и широките рамене, си мисля: „Господи, наистина изглежда добре!“ — и в стомаха ми започват да пърхат пеперуди, точно както на първата ни среща.

Чудя се дали той мисли същото за мен. Отначало все ми казваше, че съм красива — издърпваше чаршафите, за да ме гледа гола, докато аз лежах, леко възбудена и смутена, а той проследяваше с пръсти контурите на тялото ми (далеч по-малки от сегашните).

Когато танцувахме до късно през нощта на някое парти, той не спираше да говори колко много ме обича. Гледах на обожанието му донякъде като на шега, защото той е красавец, а аз мога да се определя най-много като приятно изглеждаща. Лицето ми е твърде кръгло, къдравата ми кестенява коса — твърде своенравна. Едва ли мога да се нарека красива. Красива е блондинката с дълги стройни крака и големи плътни устни. А аз имам лунички и малко чипо носле (което Том е

наследил), навремето бях много шумна и обичах да се забавлявам и да съм център на купона.

Представях си Майк с някоя дългокрака, уравновесена блондинка на име Орелия, а не с дребна, енергична жена като мен, която обича да прекалява със спагетите и виното. Но той бе първият мъж, който наистина ме искаше, които ме обвини в почти непробиваем облак от любов. Когато се срещнахме, имах огромен кръг от приятели — от университета, от детинство, а той беше израснал в много по-различно обкръжение — изпратен в пансион на седем, после отишъл направо в университета и след това на работа в първия вестник. И той имаше приятели, но не беше много близък с тях — нещата се свеждаха най-вече до шегички в кръчмата и партньорство на игрището за ръгби. Държеше хората на разстояние. Мислех, че завижда на способността ми да се сприятелявам бързо с представители и на двата пола, но когато се опитах да го приобщя към моята група от приятели, те не го приеха веднага. Намираха го за неособено общителен, затворен — дори студен.

Свали бронята си само с мен, сякаш моята общителност и непосредственост му позволяваха да разкрие истинското си аз. Родителите му са доста заможни, от висшето общество, и никога не съм виждала майка му да го целува. Винаги се ръкува с баща си, който е *баща ми*, никога *татко*. В началото трудно показваше чувствата си — сигурно се дължи на емоционалната травма, че е бил изпратен в пансион много малък. Беше ми признал, че с бившите си приятелки се е държал като негодник. Когато се оженихме, ми завиждаха много, че съм го „хванала“, а всъщност той настояваше да се оженим. Мисля, че харесваше семейството ми — наистина мама е напълно луда, но винаги е показвала открито любовта си към мен и двете ми сестри. Привличаше го топлината в нашия дом, въпреки че имахме много по-малко пари и стил от неговите родители.

Когато децата се родиха, трябваше да го уча как да демонстрира любовта си — да ги прегръща и целува и да им казва, че ги обича, без всякакви задръжки. Постепенно започна да става по-открит и сега го чувам всяка вечер да шепне на Том и Ребека, че ги обича. Сигурно родителите му никога не са му качвали, че го обичат. За Майк аз винаги съм била онзи специален човек, който му е отворил вратата към истинския живот, отключил е свят от любов. Но напоследък все повече

— навярно се дължи на напрежението от работата — забелязвам черти от стария Майк, безразличния Майк, чиято резервираност и излишна строгост издигат около него смразяваща бариера и го правят неоправдано рязък с децата. Щом аз мога да се справям (през повечето време) с постоянните промени в настроенятия им, макар че работя цяла седмица, защо той да не може?

Понякога ми се струва, че вече не го познавам — и това ме плаши. Дали съм му достатъчна? Дали не се е отегчил от живота ни заедно? Дали не иска да съм по-изискана, по-уравновесена, по — пази боже! — като майка му? Знам, че неспособността ми да се оправям с бъркотията у дома го дразни, но как да има жена с успешна кариера (твърди, че ми се възхищава за това) и да очаква същите грижи, с които майка му обгражда баща му? Просто няма как да се получи. Наистина винаги иска да се люби с мен — на практика през цялото време — но може би това е само защото съм на разположение и е свикнал с мен?

Докато го галех по лицето, той отвори закачливо едното си око.

„Добро утро“ — усмихнах се аз.

„Господи! — възкликна Майк и се протегна през мен, за да вземе часовника си от нощното шкафче. — Наистина ли е толкова късно! Спал съм като пън. Вече трябваше да сме на ски пистата!“

„Знам — отвърнах и спуснах ръка надолу, за да го докосна. — Но тук ми е по-добре. Не искам да ставаме още.“

„Много е късно — ухили се той. — Вече съм станал.“

Повдигна завивките, изрева като Тарзан и ме покри с тялото си. Заклучих дяволите си в шкафа. Когато сме само двамата, без децата, се разбираме чудесно. Защо понякога ми се струва, че не сме истинско семейство?

Сряда, 22 април

Когато все пак позвъних вкъщи вчера — дотогава се сдържах геройски, понеже Клер има телефонния ни номер във вилата, в случай че стане нещо, — тя ми се стори леко напрегната. Беше осем часът английско време и до ушите ми достигна тътенът на силна музика. Явно приятелят ѝ беше пристигнал и си бяха спретнали купон.

„Да не прекъсвам нещо?“ — попитах, опипвайки почвата.

„Не, разбира се — побърза да каже тя. — Току-що сложих Ребека да си легне, а Том вече спи. Бяхме навън целия ден и много се измориха. Как върви почивката? Как е времето, карате ли ски?“

Представях си я как жестикулира диво да спрат музиката. Чуваше се приглушен смях — май у дома имаше повече от двама души.

„Приятели ли си поканила?“ — попитах уж нехайно.

„Само сестра ми и гаджето ѝ — обясни Клер. — Не се безпокойте, тук всичко е наред. Ребека плака малко, след като заминахте, но вече е добре. Днес ходихме на плуване след училище и двамата с Том се забавляваха страхотно. Хари — гаджето ми — я качи на голямата пързалка и тя се държа много храбро.“

Голямата пързалка? Голямата пързалка, по която Майк се страхува да се спусне? Усетих как дъхът ми спира. Ами ако ѝ се беше случило нещо? Щеше да ни е необходим един ден, за да се приберем у дома, а дотогава тя можеше да е мъртва. Ами ако и Том пострада? Толкова е малък и все се катурва, когато най-малко очакваш. Главата ми се напълни с най-ужасни мисли.

„Нали ще си... по-внимателна“ — помолих я, опитвайки се да прикрия страховете си и да не я обидя.

Клер тутакси възприе моя тон и отвърна доста рязко:

„Вижте, наистина няма за какво да се притеснявате. Това обаждане сигурно ви струва цяло състояние. Обещавам да ви потърся веднага, ако изникне и най-малкият проблем. Чакаме ви в събота. Чао.“

Тя затвори телефона, а аз останах още дълго в хола, втренчила празен поглед в пространството, чувствайки се напълно безпомощна. Добре де, какво толкова, че са си направили малък купон? Децата си бяха легнали; партито не им пречеше. Защо се чувствах така неспокойна? Всъщност Клер не се държа грубо, просто малко рязко, понеже бях прекъснала удоволствието ѝ. Не знам защо, ала обаждането ми хвърли сянка върху почивката. Съжалих, че изобщо съм позвънила. Когато се върнах във всекидневната, не посмях да кажа на Майк за партито, защото щеше да побеснее.

„Наред ли е всичко?“ — попита той, като ме видя.

„Съвсем“ — отвърнах аз. Но за пръв път, откакто бяхме пристигнали, започнах да броя дните до завръщането ни.

Четвъртък, 23 април

„Побързай, Кари! — ентузиазирано се провикна Майк през вратата на банята. — Искам днес да идем на ски по-рано. Ще опитаме пистата, която видяхме на картата вчера — нали се сещаш, червената, дето слиза до долината. Ако тръгнем веднага, ще можем да се върнем до обед и после ще имаме време да се спуснем по вчерашната писта. Времето е фантастично! Какво правиш вътре?“

Това, което правех, бе да седя, умислена, на тоалетната. Бях се събудила напрегната и нервна и не ме съдържаше в леглото. Страхотно, нали? Преди копнеех да се излеждам, а сега, когато за пръв път съм далеч от децата, бързам да стана. Изглежда, без грижите за децата не мога да изпитам чувството на пълно изтощение, превръщащо леглото в рай. Тази сутрин усетих някакво смъртно безпокойство, но не можех да уловя причината, да разбера защо се появи. Просто някаква неясна *тревога*.

„Идвам“ — отвърнах неохотно и вдигнах скиорския си панталон — още по-торбалански от преди. Ще ми се Майк да престане да ме юрка по пистите и постоянно да се опитва да постигне нещо. Предпочитам двамата да се пошляем из курортното градче, да зяпаме по магазините, да обядваме спокойно и да си приказваме. Писна ми да гоним олимпийски рекорд за броя на пистите, по които можем да се спуснем за един ден. Искам да си прекараме романтично! Обикновено сме толкова малко време заедно — сега го желая само за себе си.

Разбира се, любим се като луди, ала почти не си говорим. Изглежда, за Майк сексът е единствената необходима комуникация, но аз искам — не, *нуждая се* — от нещо повече. Нуждая се от потвърждение, че той все още ме намира за забавна и интересна, а не просто за удобен партньор в леглото след седем години брак.

Докато вървахме към колата, понесли ските си, Майк ме прегърна през рамото.

„Я по-бодро! Какво те тормози?“ — намръщи се той, виждайки притесненото ми изражение.

„Просто съм малко уморена“ — усмихнах се насила.

Изобщо не ми се спускаше по червената писта, но знаех, че ще се наежи, ако му откажа. Ами ако падна и си счупя крака? Кой ще се

грижи за децата тогава? Как ще шофирам до работата? Не съм добра като Майк върху ските и вероятността това да се случи, е голяма.

„Майк — започнах аз, — хайде тази сутрин да пропуснем ските и да разгледаме градчето. Видях едно страхотно място, където можем да обядваме.“

„Не съм дошъл тук да се мотая по магазините! — сопна се Майк. — Знаеш колко исках да дойдем. Ще ти хареса, ще видиш. — В гласа му прозвуча нотка на нетърпение. — Какво има сега? Ще ти помагам на стръмните места. Дошли сме тук да караме ски, нали? Не ми се спуска сам. Хайде, не се дръж като баба.“

„Не се държа като баба! Просто не ми се ще. Ще остана тук и ще те чакам за обед.“ — Гласът ми се извиси ядосано.

Не си струваше да спорим за нещо толкова дребно и не разбирах защо незначителното ни спречкване заплашва да се превърне в сериозна кавга. Майк внезапно сви в една отбивка, дръпна яростно ръчната спирачка и се извърна към мен.

„Дойдохме тук да се забавляваме, но днес явно си станала със задника нагоре. За децата ли се безпокоиш? Това е, нали? Страх те е да се отпуснеш като хората, да не би случайно да пострадаш. Защо не можем да направим нещо малко по-смело? Искам да запомня тази почивка.“

„Не — казах и се обърнах към прозореца. Няма да го оставя да прави каквото си иска. Защо да не правим нещата, които аз искам? — Отиваш сам.“

„Трябваше да дойда тук сам! — избухна той. — Не знаех, че съм те довякъл в Скалистите планини против желанието ти. Че предпочиташ да си останеш вкъщи при децата и че едно телефонно обаждане ще скапе толкова настроението ти.“

„Майк — опитвах да запазя спокойствие, — не си струва да се караме за такова нещо. Харесва ми да съм тук с теб. Не искам децата да са с нас. Върви да се забавляваш, ще се видим по-късно.“

„Няма да си дойда за обед!“ — отвърна той ядосано, запали колата и излезе на пътя.

Защо се държи толкова неразумно? Това е детинско и няма да му се дам. Когато стигнахме на паркинга пред лифта, Майк мълчаливо извади и двата чифта ски от багажника.

„Аз няма да карам ски“ — казах внимателно. Той хвърли ядно ските ми на земята. „Аз пък няма да вися във вилата цяла сутрин и да чакам някой да се обади от къщи!“ — озъби ми се.

Не издържах и избухнах:

„Не става дума за това! Престани да изопачаваш всичко! Караш ме да правя неща, които не искам, и щом ти откажа, се държиш нелепо! Имам право сама да решавам!“

„Майната ти тогава!“ — изруга тихо Майк, навеждайки се към мен, за да не го чуе никой друг. После се завъртя на пети и пое енергично към опашката пред лифта.

„Кога ще се върнеш?“ — извиках отчаяно след него.

„Дявол знае кога“ — отвърна и изчезна сред морето от спортни якета и вълнени шапки.

Слънчевата топлина беше изчезнала, сменена от мразовит студ, който ме обгръщаше отвсякъде. Въпреки тълпата от хора, почувствах се безкрайно самотна и уязвима. Искаше ми се да се прибера у дома.

Неделя, 26 април

У дома съм. Седя, заобиколена от купища пране, между два все още неразопаковани куфара, които ме гледат с укор. Пътуването в самолета и прибирането от летището ми се сториха безкрайно дълги заради настанилото се помежду ни напрежение. В четвъртък вечерта бяхме опитали да се сдобрим. Майк се прибра на свечеряване, с бронзов тен и ухаещи на свеж планински въздух дрехи. Стоях в кухнята и с половин сърце приготвих задушено, след като прекарах деня в безцелно мотаене по магазините и ядох канелони сама, хвърляйки по едно око към вратата на ресторанта, която Майк така и не отвори.

„Тук ли ще вечеряме?“ — попита. Очите му отбягваха моите. Поне ми говореше.

„Реших да спестим малко пари.“

„Не искам да мисля за пари“ — рече той безгрижно.

„Как прекара в планината?“ — попитах по-меко.

„Невероятно!“ — отвърна и очите му блеснаха доволно при спомена от изминалия ден. Преливаше от детински ентузиазъм.

Не се стърпях и го прегърнах:

„Защо се държа толкова ужасно с мен?“

„Кари — целуна ме нехайно по бузата Майк, — остави това.“

И аз го оставих, както се оставя тежък камък, защото нямаше да издържа още една кавга. Ала се почувствах тъй, сякаш от мозайката на отношенията ни се е отчупило миниатюрно късче.

Когато се прибрахме у дома в събота вечерта, Ребека ни посрещна с вик още в коридора. Том се извиваше и протягаше ръчички от прегръдките на Клер и щом го взех, се вкопчи яростно в мен. Клер се държеше малко резервирано и отклони поглед, щом я попитах дали всичко е наред. Ребека ми заразказва припряно за пързалката в плувния басейн и за посещението в зоопарка. Клер изхвърча с колата си веднага. Майк сложи децата да спят, а аз понесох куфарите към нашата стая. Горната завивка ми се стори подозрително добре опъната, не си спомнях да съм я оставяла така — явно някой е спал в леглото и се е престарал в желанието си да скрие следите. Бях помолила любезно Клер да използва леглото в стаята на Ребека, а Ребека да спи в стаята на Том, но, изглежда, с гаджето й Хари бяха решили да се възползват от широкото ни съпружеско ложе...

Докато тъпчех първата серия пране в пералнята, Майк поръча храна по телефона. Аз отворих бутилка вино, а той се огледа за чаши и изненадано попита:

„Защо в бюфета има само две?“

„Сигурно са в миялната“ — предположих.

Не бяха там.

„Дявол да я вземе тая Клер, как е успяла да унищожи десет чаши за вино?!“ — ядоса се Майк.

„Нямам представа“ — отвърнах с престорено нехаен тон. Премълчах и за изгореното от цигара върху дивана, и за петното върху килима под масата в трапезарията. По-важното е, че децата са живи и здрави. Все пак мисля, че Клер трябваше да ми признае за поразите, вместо да се изсулва така. В понеделник сутринта ще ѝ го кажа. Непременно. Стига съм ѝ правила мили очи! Нека най-после разбере кой е шефът.

---

[1] Превишаване на кредита. — Б.пр. ↑

ПЕТА ГЛАВА

МАЙ

Петък, 1 май

„Хайде, разказвай как беше почивката?“ — подкани ме Джил, облягайки се върху тапицираната дървена пейка в нашата кухня. Има обичая да нахлува у дома в петък сутрин, защото това е единственият ми свободен ден, който обаче много скоро ще изгубя. По принцип предпочитам по това време да напазарувам и да изпера, но не мога да устоя на изкушението да си побъбря с Джил. Тя преподава на непълнен работен ден и понеже и двете ѝ деца вече са ученици, разполага с много повече свободно време от мен. „Студен сняг и горещ секс, предполагам?“

Погледнах я изпитателно над огромната купчина пране, която май се състоеше предимно и съвсем несправедливо от ризите на Майк. Сякаш мъжките ризи нарочно са създадени така, че да те откажат от гладенето. Тия дни ще изляза и ще му купя една дузина бързо съхнещи, немачкаеми ризи, които той никога няма да облече.

„Страхотна“ — отвърнах неопределено. Все още ме болеше от спомена за кавгата ни.

„А как се справи бавачката ангел?“

„Горе-долу“ — отвърнах, преценявайки наум плюсовете и минусите от една изповед пред Джил за отвратителния разговор, който проведох с Клер в понеделник вечерта. Трябва да споделя с някого. Оттогава буквално кипя от гняв и обида. Не посмях да кажа на Майк, защото отношенията ни все още са хладни, а и той смята, че прекалявам с притесненията си. Ако разбере какво ми е казала Клер, ще ме накара да я уволня и тогава — жална ми майка! Виж, на Джил мога да кажа.

„Имахме голяма разправия, след като се върнахме“ — признах аз.

„Не думай! — Джил се оживи, предвкусвайки нещо пикантно. Защо? Знам, че те дразни с фелдфебелските си методи и оная работа с

«малкото мъжленце», но този път май е прекалила, а? Понякога се отбивахме у вас след училище и по всичко изглеждаше, че се справя чудесно, макар да си беше довела някакво богаташко синче на име Хенри.“

„Хари — поправих я мрачно. — Уж учи в колеж, а цялата седмица е бил с нея.“ Стоварих прането на пода, направих по чаша кафе и ѝ разказах всичко.

Когато се прибрах къщи в понеделник вечерта, Клер вече беше сложила децата да спят. Щом влязох в кухнята, тя ми обърна гръб и се зае демонстративно да зарежда миялната.

„Клер — започнах внимателно и колкото може по-спокойно, загледана в недружелюбния ѝ гръб, — благодарни сме ти, че остана с децата цяла седмица и че им е харесало. Но... — Замълчах, за да си поема дъх, мразя да се карам на хората: — ... мисля, че трябваше да ми кажеш за счупените чаши, за петното върху килима в трапезарията и за изгореното от цигара. Освен това, когато ти позвъних, се чуваше силна музика, а децата вече си бяха легнали...“

Тя изведнъж замръзна. После се обърна рязко и аз с тревога видях, че по лицето ѝ се стичат сълзи. Господи! Бях прекалила и тя се разстрои.

„Виж — побързах да кажа, уплашена да не прекрачим границите на цивилизования разговор, — не е кой знае какво, просто исках да си изясним нещата...“

„Това не е честно! — изхлипа тя. Лицето ѝ беше червено и сърдито — сякаш в този момент пред мен стоеше напълно непознат човек. Никога не я бях виждала да губи контрол, нито за миг. — Грижа се за децата много добре! Оставихте къщата с краката нагоре, като заминахте миналата седмица, и я чистих дни наред. Добре, съгласна съм, че сме счупили няколко чаши, без да искаме, и смятах да ви кажа, но чаках първо да ми благодарите за помощта. Нямам време да си отдъхна, вече съвсем се източих. Хари казва, че трябва да получавам двойно, а вие само ми намирате кусури. Дванайсет часа на ден стоя при децата, а вас ви интересува единствено да не закъснеете за работа. Ребека е ужасно разглезена, стоя само заради Том. Вие не го заслужавате! Вечно звъните да кажете, че ще закъснеете и дали не мога да направя това или онова. Изобщо не се сецатете, че и аз имам личен живот! Отнасяте се с мен като с... долна слугиня!“

При тези думи грабна дамската си чанта и изхвърча от стаята.

Останах като гръмната. С какво заслужих всичко това? Възнамерявах само да ѝ кажа, че макар да оценявам грижите ѝ за Том и Ребека — мисля, че специално съм го подчертала, тя не бива да си прави оглушки за поразите в къщата. Освен това ѝ бях платила допълнително, за да ги гледа, докато ни няма, съвсем наскоро бяхме увеличили надницата ѝ. Защо не ми е казала, че е проблем да остава по-дълго от време на време? Щом се чувства така, защо е мълчала досега?

В главата ми настана истински хаос. Как щяхме да си говорим сега, по дяволите? Тя явно не харесва Ребека. Как съм могла да оставя дъщеря си с някого, който мисли, че е разглезена? Та тя е само на шест години, за бога! И да ми каже, че не заслужавам децата си! Налях си вино с трепереща ръка. Дали да не разкажа всичко на Майк? Той ще се прибере всеки момент и ако му кажа, ще ме накара да я уволня.

Търтъл дойде и легна върху краката ми, а Ангъс положи доверчиво дебела жълтеникава лапа върху скута ми. Искаше ми се да уволня Клер. Как смее да се държи така? Но дали ще намеря друга бавачка за толкова кратко време? А и с тази нова работа... Нуждаех се от човек, на когото децата се доверяват. Докато галех Ангъс и се опитвах да сдържа сълзите си (защото Майк щеше да ги забележи), реших засега да подвия опашка. Да не казвам на Майк и да се опитам да оправя отношенията си с Клер. Дано Ребека да не е усетила, че Клер не я харесва, а Том очевидно я обичаше... По дяволите! Малко ми бяха другите грижи, ами сега и това.

Джил слушаше с широко отворена уста.

„И какво стана после? — попита тя. — Защо Клер е още тук, за бога?“

„Предадох се“ — отвърнах кисело.

Изобщо не се гордея със себе си. Вместо да заема твърда позиция и да се наложа, аз развях белия флаг. Във вторник сутринта Клер профуча край мен, за да вземе Том и да го отнесе в кухнята — изглеждаше нервна и притеснена. Аз се изнизих през вратата дори без „довиждане“. Чакаше ме работа все пак. Вечерта се прибрах малко по-рано от обикновено и събрах кураж да отроня:

„Виж, Клер, съжалявам, че си казахме всичко това. Бях уморена след почивката и просто малко се изненадах от начина, по който

заварих къщата, след като ти я бяхме поверили. Повече няма да го споменавам. Не е нужно да ни плащаш за повредите. Оценяваме грижите ти за Том и Ребека. Съжалявам, ако си мислиш, че злоупотребявам. Предупреждавай ме, когато имаш нещо планирано за вечерта, за да не закъснявам. И още нещо... предложиха ми нова работа, затова искам да те помоля да работиш и в петък. Разбира се, ще ти плащам повече. Оставаш ли?“

Последва дълго мълчание.

„Да — рече тя накрая. В очите ѝ отново се четеше увереност. — Но има няколко неща, които бих искала да уточним. Не смятам, че трябва да се занимавам и с чистене, никоя от приятелките ми не го прави, и освен това мисля, че ми се полагат пари за бензин. Не искам да оставам на работа след седем повече от две вечери в седмицата. Нямам против да ви помагам през празниците, но не всеки път — и аз имам нужда от почивка. Съжалявам, че казах това за Ребека, тя е чудесна, но ми беше страшно трудно с нея, докато вас ви нямаше — много ѝ липсвахте и не искаше да ме слуша. — Погледна ме право в очите и се насили да се усмихне. — Харесва ми да работя за вас. Обичам децата. Не искам да напускам.“

При последните думи се просълзи и гласът ѝ затрепери. Наистина ги обича, помислих си, и тази констатация ме шокира. Как е възможно друг да изпитва същото като мен към *моите* деца? През тялото ми преминаха тръпки, но външно се усмихнах. Задвижена от тромав импулс, се наведох към нея и я целунах по бузата. Тя протегна ръце и ме прегърна кратко и смутено, после взе ключовете от колата си и отвори задната врата.

„Слава богу — помислих си, докато потегляше. — Няма да се налага да търся друга бавачка.“ Едва по-късно си дадох сметка, че сега тя ще ръководи парада.

Неделя, 3 май

Този уикенд трябваше да обсъдя три неща с Майк, и то, при положение че все още си говорим с хладно учтив тон. Не сме се любили, откакто се върнахме от почивката — всяка нощ Майк се извърща от мен с многострадална въздишка: „Господи, колко съм уморен!“. Странно как двама души могат да спят в едно легло и в

същото време да са толкова отдалечени един от друг. Първо, трябва да започнем да плащаме на Клер повече. Второ, заради новата работа ще трябва да работя и в петъците и ще има и вечерни съвещания, затова понякога ще се налага той да поема децата от Клер. И трето, майка ми идва на гости другата седмица, защото Ребека излиза във ваканция. Най-напред му казах за майка ми. Той реагира много детински — улови се за гърлото с красноречив жест.

„Не се дръж така! — скастрих го. — Вече си голям човек.“

„Тя е луда“ — оправда се той.

„Но ще ти колосва яките — напомних му. — И ще готви страхотни манджи.“

„Вярно — съгласи се Майк. — Кога идва?“

„Другата седмица — отвърнах. — Не си ли личи по изчистения хладилник?“

Въпросът с Клер и работата беше по-деликатен.

„Искат другия месец да започна работа на новата длъжност“ — подех аз.

„Чудесно! — възкликна той. — Трябва да се огледаме за купувач на колата. Какво има?“

Опитвах се да запазя спокойствие, но усетих как по лицето ми избива издайническа розовина.

„Не ти казах, защото мислех, че няма да ти хареса, но настояват да работя и в петък, а това означава, че ще трябва да плащаме на Клер допълнително. Освен това... — Спрях, за да си долея чашата за кураж. — ... понякога ще се налага да работя и вечер, затова искам да знам дали ще можеш да се прибиращ вкъщи навреме, за да поемаш децата.“

„Защо не помолиш Клер да остава по-дълго?“ — попита Майк с делови тон.

„Не мога да го направя“ — отвърнах внимателно, без да се впускам в подробности за кавгата ни. Само му казах, че не е съгласна да работи с такава програма.

Той веднага избухна:

„Виж я ти нея! Искане да й плащаме повече, а не може да се съобразява с нас. Разкарай я!“

„И какво ще стане, като я разкарам?“ — попитах, опитвайки се отчаяно да запазя спокойствие, иначе разговорът щеше да се превърне

в поредната разправия. Стигаха ми толкова отрицателни емоции за една седмица.

Майк продължи:

„Тогава бъди по-строга с нея. Кажй й, че понякога ще се налага да работи и вечер. Господи, Кари, защо го превръщаш в такъв проблем? Щом й плащаме, ние ще определяме кога да работи. Разбери се с нея. Хайде, имаме повод да празнуваме! Ти получи фантастична работа, а другата седмица по това време моя милост ще се гордее с ризите си. Отвори още една бутилка!“

Въпреки че успях да запазя спокойствие, вътрешно кипях от яд. Защо все аз трябва да се грижа за всичко и защо той принизява проблемите, когато всъщност са много важни и би трябвало да засягат и двамата ни? Ще си счупя краката, за да се прибирам у дома навреме, та Том и Ребека да виждат поне единия от родителите си повече от веднъж на ден, а той се прибира, когато си иска. И откъде на къде ще съм му благодарна, че от време навреме се грижи за децата, сякаш ми прави услуга? Та те са и негови деца, за бога! Писна ми непрекъснато да нося този огромен товар на вина и отговорност. Внасям вкъщи почти толкова пари, колкото и Майк, а само аз мисля дали маслото ни е свършило, дали имаме достатъчно тоалетна хартия, дали кучетата са били извеждани през деня и дали спалното бельо е изпрано, и...

„До гуша ми дойде“ — казах хладно.

„Моля? — На лицето му се изписа искрена изненада. — От какво ти е дошло до гуша? Просто те помолих да се разбереш с Клер. Хайде, Кари, не прави от мухата слон. Знаеш, че съм скапан. Тази седмица беше много тежка. Последното, от което имам нужда, е да се караме, като се прибера. Ако искаш, аз ще поговоря с Клер. Аз ще й кажа.“

„Не! — отвърнах ужасено. Ще разруши и без това крехкия мост, който бях градила между мен и Клер цяла седмица, и накрая ще я уволни. Не бива да допусна това. — Аз ще го направя.“

„Тогава успокой се — отвърна той. — Не знам какво ти става напоследък. На почивката не можеше да си намериш място заради децата, а сега постоянно изглеждаш уморена и се сърдиш за дреболии.“

Не са *дреболии*, помислих вътрешно, но как да го виня, щом аз самата не искам да го товаря с Клер и децата? Това ни е проблемът на нас, жените. Побъркваме се, когато мъжете не забелязват всички неща,

които трябва да се вършат в едно домакинство и отнемат толкова време, но въпреки това не желаем да споделяме отговорностите, защото по традиция са си наши. Ако Майк иде на пазар — случва се понякога — все купува глупости и после трябва да пазарувам тайно след него. Реши ли да чисти кухнята, никога не прибира нещата където трябва и аз не мога да ги намеря, а когато се грижи за децата, не се съдържам и му се мезя, защото мисля, че не го прави достатъчно добре. Явно трябва да успокоя топката и да престана да се опитвам да дирижирам всичко.

Щом държа да контролирам положението, защо ме е яд на липсата на ангажираност от страна на Майк? Защо се дразня, че сутрин излиза от къщи, без да погледне назад, докато аз изпитвам огромно удоволствие да потъвам във всички тези дребни домашни детайли? Главата ми пламна от мисли.

„Имаш право — отвърнах примирено. — Май още не съм се адаптирала след почивката. Хайде да си лягаме.“

„Съгласен съм — успокой се Майк. — Знаеш ли, Кари, малко ме тревожиш. Прекалено се задълбочаваш в нещата.“

Вторник, 5 май

Мама пристига утре. Взех си една седмица отпуск (сякаш съм получила огромен подарък за рождения си ден) и вчера си изкарахме чудесно с Том и Ребека. Страхотно е да се излежаваме и да се гушкаме в леглото, докато Майк става, костюмира се и поема към града. Но не и ние. Ние имаме на разположение цяла седмица да се излежаваме, да правим огромни лепкави кейкове и да ходим на дълги разходки. Смятам да ида с Том на часа по плуване за бебета и съм обещала на Ребека да я заведа на урок по езда. Тя отдавна ме моли да я запиша на уроци по езда, но Майк не е много съгласен, защото мисли, че е опасно, а и е адски скъпо. Освен това уроците трябва да са през уикендите, защото не мога да ангажирам Клер с повече извънучилищни занимания. И без това се чуди къде да убие един час с Том, докато Ребека е на урок по балет, а в четвъртък дават любимия й сериал — той не свършва преди седем — и след това вече е време да се къпе Том. Да я помоля да води Ребека в училището по езда, отдалечено

на осем километра от нас, означава да я натоваря повече, отколкото е в състояние да понесе.

Вчера следобед си направихме прекрасна дълга разходка по поляните зад къщата. Пролетните цветя все още са в изобилие, а храстите са пълни с мъх от върбите — като ги видя, винаги се сещам как ги събирах и ги подреждах на перваза в класната стая в основното училище. Открихме едно езерце, в което имаше попови лъжички, и Ребека поиска веднага да отидем вкъщи и да вземем някой празен буркан от сладко. Завързах канап около капака (доста непохватно) и тя веднага хукна с него към езерцето. Последвах я задъхано с Том в раницата на гърба — той щастливо протягаше ръчички и се наслаждаваше на струята, образувана от острия, пронизващ вятър. Не спираше да бърбори възбудено и да ме стиска за косата, сякаш за да е сигурен, че няма да изчезне. Кучетата тичаха пред нас, очаровани от дългата разходка — едва ли Клер ги води толкова далеч: Том вече доста тежи в раницата, а количката може да се движи само по скучната пътека покрай канала.

Край езерцето Ребека впери очарован поглед в хлъзгавите черни формички, стрелкащи се насам-натам. „Пусни внимателно буркана“ — подканих я и тя започна бавно да го движи под водата. Стори ми се, че в буркана влязоха стотици попови лъжички, увлечени от водната струя. Прекрасно! Дали всички те ще станат жаби? И какво ще ги правим? Измъкнах Том от раницата и като го държах здраво с едната си ръка, се наведох към Ребека. Тя ме погледна с грейнали от щастие очи и извика развълнувано:

„Виж, мамо! Къде ще ги сложим сега?“

„Вкъщи има старо коритце — сетих се аз. — Но трябва да пуснем вътре един камък, за да могат да изскочат оттам, щом се превърнат в малки жабчета.“

„Малки жабчета! Малки жабчета!“ — заподскача тя радостно.

„По-полека — засмях се. — Ще изсипеш буркана. Искаш ли аз да го нося?“

„Не, аз!“

И тя го понесе много внимателно, стискайки го здраво от двете страни с малките си пръстчета. Вкъщи намерихме коритцето и го напълнихме с вода от чешмата (сигурна съм, че малко флуорид няма да навреди), и после изсипахме вътре буркана с поповите лъжички.

Намерихме място на перваза в килера и Ребека прекара останалата част от следобеда на един стол, вперила очарован поглед в стрелкащите се форми. Сигурна съм, че няма много да се травмират от спускащата се от време на време във водния им дом ръчичка, която само иска да ги погали. Все пак я предупредих, че не е много полезно да ги вади от водата и да ги гъделичка — може да ги разстрои.

Малко преди да се скрие слънцето — навън още беше топло — изведох току-що изкъпания Том да го полюлея на старата люлка. Ребека остана вътре да гледа филмче, щастливо увита в юрганчето си. Тя също бе изкъпана, сготвила бях изискана вечеря за Майк с леки сосове и запарени зеленчуци, а върху печката се топлеше бутилка вино. Изпитах смътното чувство, че отново контролирам живота си. Вкъщи изглеждаше относително чисто, кучетата бяха нахранени и утре не трябваше да ходя на работа.

Докато се люшкахме напред-назад в спускащия се здрач, Том наведе лице към моето. „Ма-ма“ — произнесе с вперени в мен очички.

„Дай на мама целувка! — подканих го аз и той комично сви устнички и ги допря към лицето ми. — Обичам те!“ — прошепнах, притискайки го към себе си. Чувствах се напълно спокойна и истински щастлива на люлката, в бледата светлина на залеза.

Неделя, 10 май

Къщата блести от чистота, децата са с лъскави бузки, ноктите на ръцете и краката им са изрязани във формата на идеални полумесеци, а шкафът за спално бельо е пълен със спретнати купчинки изпрани кърпи и калъфки за възглавници. Знаех, че майка ми ще огледа къщата като фелдфебел. Посрещнах я на гара Оксфорд с облечени в най-хубавите си дрешки деца, специално измити и сресани. Дори им бях обула еднакви чорапки.

„Миличка! — извика радостно мама, обгръщайки ме с ръце и с облак от «Туид» (любимия ѝ парфюм). Беше облечена като за градинско парти при кралицата: в раирана рокля и сако от същия плат, изрядна прическа (ходи при фризьорката всеки понеделник, за да измият косата ѝ и да я оформят, никога не я мие сама) и лъскави обувки с високи токчета. — Къде е малкото ми ангелче?“

Том се притисна още по-силно към мен, стреснат от това непознато същество, заплашващо да наруши спокойствието му. Ребека обаче нямаше подобни страхове и се втурна да прегръща баба си. Между тях двете съществува странна връзка, въпреки че са толкова различни: майка ми е човек на реда и не казва и дума на вятъра, а моята очарователна бунтарка живее в постоянен безпорядък. Мисля, че близостта им се дължи на факта, че Ребека много обича игрите на карти, които майка ми знае наизуст (аз изобщо не проявявах интерес на нейната възраст). Изглежда, Ребека просто се наслаждава на вниманието на баба си, защото поиска ли да играе карти с мен, аз се отегчавам след пет минути. Пък и винаги ме чакат толкова много неща за вършене в къщата.

„Запознах се с една много приятна млада двойка във влака — осведоми ме мама, докато вдигах стария фамилен куфар, премествайки Том в другата си ръка. Тя не обича да изхвърля нищо, защото може да потърбва — какво като е старо? Когато ѝ отивам на гости, все едно влизам в музея на моето детство: всичко е същото — от мебелите до металната кутия, която двамата с татко използват за бисквитите. — Разказах им за теб и Майк, и колко сте известни, а тя каза, че май ви е виждала по телевизията. Следва в университета, английска филология, много умно и начетено момиче, с очила, не знам с какво се занимава момчето, не говореше много. Обясних им, че си кандидатствала в Оксфорд, ала не са те приели и си учила в Манчестър, което не е съвсем същото, но според нас не ти е попречило кой знае колко. Момичето се впечатли от историята на нашето село — старите имена ѝ се сториха много очарователни — а после говорихме колко любезни са продавачките в магазините «Бозуелс». Разправих ѝ как миналата седмица на касата в супера ме обслужваше момче и тя се съгласи, че това не е работа за мъж...“

Представих си как мама е атакувала тази нещастна млада двойка с мощната си артилерия. Чудя се на желанието ѝ да споделя съвсем неподходящи подробности от живота на семейството си с абсолютно непознати хора.

Пазаруването с майка ми е изпитание и за най-здравите нерви, защото дори най-простият и напълно невинен въпрос: „С кредитна карта или в брой?“, предизвиква у нея бурна реакция. Веднага се впуска да коментира съмнителните кредитни карти, които карат хората

да задлъжняват, да не говорим за лизинга и всичко останало. Двамата с татко винаги са разчитали само на чековите си книжки, понеже, цитирам: „Така си наясно с какво разполагаш, а и тия дупки в стената ме объркват“. Това го знам със сигурност, защото присъствах на един неин опит да вземе пари от банкомата, който за повечето хора е съвсем елементарна машина. Не и за майка ми обаче — тя не желае да проумее, че трябва да помни пин кода си.

„Скъпа, това чудо иска да му дам някакъв номер.“

„Да, мамо, сигурно са ти го изпратили по пощата.“

„С тези неща се занимава баща ти, скъпа. — След като НАСЛУКИ опитва няколко номера, накрая банкоматът ѝ прибира картата. — Кари! — провиква се тя, докато аз се чудя къде да се дяна от неудобство. — Взе ми картата! Накарай го да ми я върне!“ И нахлува безпardonно в банката, настоявайки пред смаяните служители да позвънят веднага на банковия ѝ мениджър, с когото са лични приятели.

Много пъти съм я зарязвала в такива моменти, защото ми иде да ѝ запуша устата и да я изведа насила от магазина. „Мамо, хората не се интересуват от това!“. Просто са любезни и слушат търпеливо безкрайните ѝ излияния, които за тях не означават абсолютно нищо. Сигурно си казват: „Тази жена е луда“, докато аз стоя със смутено изражение край нея и вдигам извинително рамене. Най-лошото е, че тя си мисли, че има чар.

Двете с Ребека внимателно я насочихме към автомобила ни. Макар че съм положила немалко усилия да го почистя от обичайните боклуци — хартийки от бонбони, опаковки от бисквити, кутии от сокове и неидентифицирани парченца Лего — тя пак ми намери кусури: „Трябва да използваш прахосмукачка, мила.“

Скърцайки със зъби, потеглих към къщи бавно като охлюв, защото майка ми има обичая да се хваща за дръжката на вратата.

Когато най-сетне пристигнахме, премина през къщата като торнадо — отваряше шкафове, надничаше в хладилника, повдигаше килимите в хола и цъкаше, изумена от огромната купчина дрехи за гладене и от факта, че не държа белината в отделен шкаф. Веднага забеляза, че едно от копчетата на жилетката на Ребека се е разхлабило и поиска да ѝ донесе несесера за шиене. Истински провал! Тя ми купи този несесер точно преди да отида в пансион и оттогава съдържанието

му не се е променило много. Само дето постепенно се е видоизменило и макарите, иглите и обикновените и секретни копчета са се превърнали в пъстроцветна сюрреалистична смесица.

„На какво прилича това, Кари! — взмути се майка ми. — Как шиеш копчетата и подгъвите, за бога?“

„Не ги шия — отвърнах. — Купувам нови неща.“

Тя ме погледна ужасено. Всичките тези години, през които бе кърпила чорапите на татко върху голямата дървена гъба и старателно бе пришивала копчета от огромната колекция в зелената метална кутия за бисквити, очевидно не бяха постигнали никакъв възпитателен ефект.

„Може ли да позвъня на баща ти? Вече е време да обядва. Трябва да му напомня, че паят с месо в килера е за вечеря.“

Божичко! Дори хранителните му навици управлява от разстояние! Откакто баща ми се пенсионира (беше шеф на компания), все повече се пристрастява към голфа и своя парник, в съвсем безсмислени опити да избяга от желязната хватка на майка ми. Но двамата са много сладки, когато гледат заедно телевизия или обикалят супермаркетите и цъкат смаяно пред изобилието и разнообразието от стоки. „Забавно е“ — оправдава се татко, който допреди десет години не стъпваше в хранителен магазин. Може би с Майк накрая ще станем като тях: най-вълнуващото ни седмично преживяване ще е посещение до супермаркета „Уайтроуз“, където ще се дивим на шунката от Парма.

По обед се заех да притоплям любимото сирене с цветно зеле на Том.

„Какво е това?“ — попита майка ми, надзъртайки над рамото ми, докато отварях бурканчето с консервирана храна на „Хайнц“.

„Обедът на Том“ — обясних аз.

„Това не е сериозна храна. Как можеш да му я даваш? Дори не знаеш какво има в нея!“ — взмути се майка ми.

„Разбира се, че знам. Пише на бурканчето“ — отвърнах убедено.

„Детето се нуждае от пасирана ряпа и малко сварена ябълка.“

С тези думи тя ме избута от печката и запрати злощастното бурканче „Хайнц“ в кофата за боклук. Том проследи траекторията му с тъжен поглед. Той обича това сирене. Мама успя да открие в хладилника картофи и една ряпа (сигурно съм я купила за неделния обед, не си падам много по този вид зеленчук) и ги свари, а после ги

пасира с малко истинско масло (изхвърляйки моето с презрително изсумтяване), след което се зае да бели ябълките и да ги почиства от семките.

Междувременно Том беше започнал да вие от глад, защото приготвянето на обета му обикновено отнема около пет минути и не е свикнал да чака цялото това глупаво готвене. Когато мама постави крайния продукт пред него, той изгледа подозрително жълтеникавата смес. Какво е това? Не му мирише на „Хайнц“. Откъде да знае дали няма да го отровят? След няколко опита мама успя да напъха лъжицата в устата му и той продължи да лапа, като се облизваше щастливо и издаваше доволни лакоми звуци.

„Видя ли? — тържествуващо рече мама. — Винаги предпочитат домашно приготвената храна.“

Сега Том вече няма да се докосне до храната на „Хайнц“. Благодаря ти, мамо.

Следобед тя се зае да учи Ребека да шие, след като преди това оправи заплетените конци в несесера. Том и аз изведохме кучетата на дълга разходка — само двамата. Беше истинска благодат: Ребека не се влачеше подире ми, оплаквайки се, че краката ѝ са уморени и питайки дали не може да я нося и защо винаги нося само Том.

Вечерта, докато къпех децата, мама ме удостои с честта да ми изнесе лекция върху недостатъците на памперсите в сравнение с невероятните памучни пелени.

„Когато вие бяхте бебета, кожата ви не се обриваше — обясняваше тя, гледайки как мажа с крем нежното като праскова дупе на Том. — Всичко е заради тези синтетични материи.“

Изтъкна ми още, че Том капризничи по време на хранене, понеже не съм му наложила строг хранителен режим през четири часа, и ме попита защо следобед не го изнасям да спи навън на чист въздух.

„Защото вали, мамо“ — отвърнах аз.

„Ами вдигай сгъваемия покрив тогава! — не се отказваше тя. — Аз те изкарвах и в дъжд, и в сняг. Оставях те в дъното на градината, за да можеш да гледаш листата на дърветата, и ти кротуваше като агънце.“

„Как ли пък не! — помислих си мрачно. — Сигурно не си ме чувала, защото си била заета да играеш бридж.“

Тя настоя да сготви вечеря за Майк, когото боготвори, и докато приготвяше сиренето с цветно зеле, пържолите и пая с бърбери с домашно точени кори, а след него и лимонова торта с бишкоти (обикновено ние не ядем десерт), ми дръпна реч, че не се грижа достатъчно за него.

„Скъпа, трябва да му обръщаш повече внимание — нареждаше мама. — Защо според теб татко ти е в такава добра форма, когато повечето му приятели измряха като мухи? Всичко идва от готовата храна и натоварения живот. Не се отразява добре. Ти ми се виждаш малко бледа. Успяваш ли да се напиш? Знаеш ли, Кари, не разбирам как се справяш с тази твоя работа. Не може ли да работиш по-малко часове?“

„Мамо — започнах търпеливо, — не е толкова лесно. Трябва да работя определени часове. Това е работа на пълен работен ден.“

„Не знам — отвърна със съмнение в гласа. — Децата ти също имат нужда от теб. Но аз съм старомодна. Никога не бих си избрала подобен начин на живот. Баща ти щеше да припадне, ако ме няма къщи, когато се прибере от работа. Мъжете и децата имат нужда от грижи, така да знаеш.“

„Аз имам нужда от грижи!“ — озъбих се.

„Не, нямаш! — скастри ме тя, избутвайки ме настрани, за да отвори вратата на фурната. — Ти си жена.“

Майк възкликна радостно при вида на лакомствата, които мама сложи пред него на масата. Тя дори беше намерила кърпите и покривката за маса, напъхани в дъното на едно от чекмеджетата, което отваряхме само по Коледа. По време на вечерята започна да разпитва Майк за работата му и слушаше очаровано всяка негова дума, а той се дуеше като пуяк. Наистина направи опит да включи и мен в разговора и да й каже, че аз също се справям добре, но тя не се даваше. Господарят си бе у дома и неговите нужди бяха на първо място.

След вечеря веднага раздига масата, но отказа да сложи съдовете в миялната.

„Загуба на време!“ — бе краткият ѝ коментар.

„Точно обратното — опитах се да възразя. — Така се пести време.“

„Това нещо не може да ти измие чиниите както трябва“ — категорична бе тя.

„Всъщност майка ти е готина — каза Майк, когато се отпуснахме в леглото с издути от пържолите, пая с бърбери и лимоновата торта стомаси. — Не знам защо бях решил, че е луда. Много ми харесва.“

„В такъв случай ще си направя химическо къдрене и ще се науча да точа кори — ухилих се аз. — А пък ти ще си потърсиш работа с двойно по-голямо заплащане, за да можем да купим новата къща.“

„Ясно — изпъшка Майк, — разбрах намека ти. Но поне й поискай рецептата за лимоновата торта.“

„Ще й кажа да я даде на теб“ — отвърнах мило и угасих лампата.

Понеделник, 25 май

Същинска катастрофа. Майк бе изхвърчал от къщи, обзет от понеделнишка параноя, а аз тъкмо се гримирах, когато телефонът иззвъня. Беше Клер.

„Много съжалявам — изграчи тя. — Няма да мога да дойда днес. Гърлото ме боли от събота, а сега и жлезите ми се подува. Наложил се да извикам лекар. — Последва дълго мълчание, докато мозъкът ми трескаво препускаше в преосмисляне на новината. — Утре сигурно ще се чувствам по-добре... Ще работя и в петък, ако искате...“

„Не, няма нужда — успокоих я. — Не се тревожи. Връщай се в леглото и се опитай да поспиш. Ще се видим утре.“

Божичко! Какво да правя сега, по дяволите? Тази сутрин имах планирано съвещание с екипа от Ийст Мидландс, който специално щеше да дойде в нашия офис, за да обсъдим подготовяното за другата седмица реструктуриране. За следобед имах да снимам една история, за която знаех само аз, освен това бяхме с репортер по-малко... Ник направо ще ме убие!

„Мамка му, мамка му, мамка му!“ — изкрещях и Ребека изхвърча любопитно от стаята си.

„Какво има?“

„Клер няма да дойде днес“ — отвърнах съкрушено.

„Страхотно! — извика Ребека. — Значи ти ще ме заведеш на училище! — Малкото й личице засия щастливо. — Ще ида да се приготвя.“ — И се отдалечи, подсвирквайки си весело.

Джил, сетих се. Ще позвъня на Джил! Когато вдигна слушалката, отзад се чуваха силни крясъци и детски плач.

„Джил, имам проблем. Клер току-що позвъни, че няма да дойде днес, а ме чакат две важни срещи. Майк вече тръгна и...“

„Не мога — отвърна Джил. — Днес имам часове. Наистина съжалявам. Защо не се обадиш на някоя агенция за бавачки? Сузи, остави на мира котката! Трябва да затварям, Сузи ще удужи котката. Чао. Дано се справиш.“

Да позвъня в агенция? И да позволя на някаква абсолютно непозната да се грижи за Том? Той направо ще пощурее. „Позвъни на Ник!“, рекох си строго. „Позвъни на Ник и му кажи, че бавачката ти е болна и трябва да останеш вкъщи, за да си гледаш децата.“

„Ник? — Изчаках да стане осем и половина, за да съм сигурна, че ще е в кабинета си. — Много съжалявам, но се чувствам ужасно. Цяла нощ съм повръщала. Мислех, че ще се оправя, но едва се вдигнах от леглото. — Запуших припряно устата на Том, който избърбори нещо. — Би ли помолил Кейт да отмени срещата? Много съжалявам, но наистина не съм добре“ — казах с възможно най-отпадналия си глас.

Ник замълча, опитвайки се да смели новината.

„Добре — рече накрая. — Но няма да е лесно. Ще се опитам да прехвърля срещата за утре. Ще можеш ли да дойдеш утре? Да не е нещо... нали се сещаш...“

Господи! Мисли, че пак съм бременна!

„Не, не! — побързах да го успокоя. — Утре съм на линия. Със сигурност. — И ще бъда, помислих си мрачно, дори ако трябва да ида до къщата на Клер и да я измъкна насила от леглото. — Внимавай!“ — креснах на Том, който ми дърпаше чорапогащника. През целия ден бях излишно строга с него, измъчвайки се от мисли как ще наваксам утре.

ШЕСТА ГЛАВА

ЮНИ

Вторник, 2 юни

Чувствам се като истински шеф. Вече имам отделен кабинет, с моето име на вратата: „Кари Адамс, заместник-редактор по планиране на новините“. Само че буквите са от залепващите се, не са гравирани върху табелка. Всъщност какво значение има... Вече разполагам със секретарка, която да печата писмата и да лепи марките вместо мен, и вчера проведох първото си съвещание като шеф. За целта трябваше да се представя в нова светлина — жена, готова на разумни отстъпки, но в същото време даваща да се разбере, че тя командва парада. На няколко пъти се наложи да подръпна нервно полата си, защото върху единствения ми син чорапогащник се беше пуснала огромна бримка. Принудих се да сложа чорапи и жартиери и веднага се почувствах като потенциална танцьорка на канкан във „Фоли Бержер“. Май не успях да създам впечатлението за спокойно достойнство, както целях в началото.

Алекс, който е понижен до мой заместник (в противен случай го заплашва уволнение), явно не харесва новата си роля. Чувства се изигран, а обстоятелството, че съм жена, при това десет години помлада от него, го довършва. По време на съвещанието не спря да ме фиксира, сякаш ми вземаше мерки за ковчег — явно търси някаква пукнатина в бронята ми. Всеки път, щом срещнех погледа му, се ухилвах широко и победоносно, за да го ядосам още повече.

Трябваше да подготвя предложенията си за работата в екип: как да координираме планирането, как да работим с общите екипи, за да пестим пари, нещо, което товари допълнително и без това неособено ентузиазирани оператори. Единствената цел в живота им е да се наливат безкрайно с кафета и да се жалват от некомпетентните репортери и хроничната неспособност на служителите да им изчисляват точно времето, необходимо да стигнат до определените за снимане обекти. Занимавах се с всички тези неща до късно в неделя

вечерта, а през това време Майк зяпаше някакъв скапан филм с Брус Уилис и периодически идваше в кухнята да ме пита нетърпеливо кога ще свърша и не може ли вече да си лягаме, защото го чакал тежък ден в понеделник.

„Ти си лягай — рекох накрая. — Аз ще дойда след малко. Трябва да се подготвя, иначе ще изглеждам като пълна глупачка.“

„Ще ме събудиш“ — нацупи се той.

„Майк — ядосах се, — аз притеснявам ли те, когато оставаш до късно?“

„Не, но ти спиш по-тежко от мен. Защо не довършиш утре сутринта?“

„И кога точно сутринта смяташ, че ще е удобно? — попитах сърдито, оставяйки химикалката. — Преди шест, когато се буди Том, или може би в интервала между събуждането на Ребека и обличането на Том? Или може би ти ще приготвиш Том и ще му дадеш да закуси, преди да излезеш на работа? Ако това те устройва, ще си легна“ — завърших с леден тон.

„Много докачлива си станала. — Той моментално засвири отбой пред потенциалната заплаха от подобно усложнение. — Знаеш, че в понеделник не бива да закъснявам, защото тогава разпределям задачите.“

„И аз“ — казах и му обърнах гръб.

Майк изсумтя и изчезна отново в хола, където заспа пред телевизора и в един часа през нощта трябваше да го будя, а той мърмореше недоволен. Сякаш нарочно се опитва да ми вгорчи живота — изобщо не ми влиза в положението за новата работа и се прави на многострадален.

Ник каза няколко уводни приказки, а аз седях, скромно усмихната, и държах коленете си плътно прибрани, да не би някой да забележи колко набръчкани са бедрата ми. После ми даде думата. Всички очи в стаята се обърнаха към мен, аз станах и понечих да заговоря. Ала от гърлото ми излезе само някакво жалко писукане. Всички ме изгледаха любопитно. Да не би да са назначили Мини Маус за ръководител на отдела им? Коя е тази хлапачка? Гласът ми се върна внезапно и продължих напред като влак, излагайки плановете си, обяснявайки необходимите промени, които трябва да се направят в компютърната система, както и работата ни с общите екипи.

Представих се блестящо, но сякаш някой друг говореше вместо мен. Вътрешно продължавах да съм изплашената репортерка, която отчаяно иска да се върне на старото си бюро сред хаоса на нюзрума, да замеря с хартиени топки Кейт, да търчи за чай, щом ѝ дойде редът, и да е част от стадото. Не знам дали съм годна за ръководител. След срещата Ник ме поздрави за доброто представяне и ме покани да пийнем набързо по едно с него и Брус (шеф на програма, голяма клечка) след работа. Простият отговор на подобен въпрос би трябвало да е да. Но аз не бях предупредила Клер и имайки предвид отношенията ни в момента, не исках да рискувам. Не можех да помоля и Майк, защото имаше запланувано късно съвещание. Отчаяно се мъчех да измисля нещо. Щеше да е невъзпитано да отхвърля предложението, защото това бе част от ритуала на ръководния екип: повечето от решенията за управлението на нюзрума се вземаха над халба бира (в моя случай — над чаша джин с тоник), а не на съвещанията през деня, когато вниманието на всички е насочено изцяло към програмата. Събирането на чашка след работа изобщо не е проблем за шефовете. Дори през ум не им минава да се притесняват, че ще се приберат у дома по-късно. Но аз бях обещала на Ребека да я чуя как чете, а и тя се интересуваше от новата ми работа и щеше да ме чака. Можех да се измъкна с дежурното: „Ще бъдем заедно през целия уикенд“, но тази хитрина вече не минаваше пред нея. По дяволите!

„Значи в бара в седем!“ — каза Ник и влезе в кабинета си.

Аз се прибрах в моя, затворих вратата и отпуснах глава върху ръцете си. Беше едва първият ми ден и вече се чудех какво да правя. Трябва да съм по-изобретателна, помислих си. НИЩО не е в състояние да смекчи разочарованието на Ребека, но поне да не остават сами с Том. Позвъних на Джил — знаех, че вече се е прибрала от училище.

„Здравей, Джил!“ — започнах бодро.

„Ще искаш нещо — промърмори тя. — Знаем, че ще искаш нещо, като чуя този мазен, нещастен тон.“

„Можеш ли да идеш у нас с децата в седем и да удържаш фронта, докато се прибера около осем? Клер ми каза, че тази вечер е заета, а Майк има съвещание...“

„Става! — отвърна със смях Джил. — Ще замъкна децата си у вас — макар че по това време вече трябва да са си легнали, — за да гледам твоите, при това безплатно.“

„Ще получиш голяма чаша вино, щом се прибера“ — успокоих я аз.

„Добре тогава — съгласи се тя. — Ще кажа на Пийт да си приготви чая сам, може и да му хареса.“

„Нямаш представа колко съм ти благодарна!“

„Я се разкарай! — рече Джил. — И гледай да не закъсняваш много.“

Оставих слушалката и въздъгнах облекчено. Само че колко често можех да се измъквам така? Неудобно е да притеснявам Джил в подобни ситуации; та ние сме просто приятелки, за бога! Трябва да изплюя камъчето пред Ник довечера и да му кажа, че ми е трудно да закъснявам и че ако иска да се събираме след работа, трябва да ме предупреждава. Макар че и тогава ще ми е дяволски трудно.

Малко преди началото на програмата Кейт влезе в кабинета ми и предложи да прием кафе. Отдавна не си бяхме приказвали като хората. В бюфета тя си сипа внимателно подсладител в кафето и започна да се оплаква колко ѝ е писнало. Скоро щяло да има нужда от нов водещ на новините, а нали знам, че винаги е искала да бъде водещ — блондинка е, значи става за тази работа.

„Отидох да говоря с Ник сутринта — обясни тя. — И той ми каза, че вече са се спрели на един човек, в момента водел новините в Манчестър. — Замълча с кисела усмивка на устата и после продължи: — Изобщо не се развивам. Ти вече имаш нова работа, а аз съм още обикновена репортерка.“

Горката Кейт. За нея кариерата е много важно нещо.

„Знаеш ли — предложих аз, обзета от внезапно вдъхновение, — защо не идеш да се видиш с Майк? Той все говори колко им е писнало от тяхната Моника — ставала все по-капризна. Дори да не може да ти предложи работа, ще се обади тук-там, познаваш го.“

„Блестяща идея! — Лицето ѝ грейна. — Сигурна ли си, че е добре да му звънна? Вече е важна клечка, неудобно ми е да му се натрапвам.“

„Ще се радва да помогне — уверих я аз. — Особено ако така може да преметне Ник.“

Събота, 6 юни

Служебната ми кола пристигна в петък и веднага я накачулихме — сякаш беше малко котенце. Ребека не спря да влиза и да излиза от нея в продължение на половин час, а аз по едно време реших, че съм изгубила Том, но се оказа, че тя го е сложила отзад в багажника и е пуснала преградата. Изобщо не прилича на моята кола — такава една лъскава и нова, а в пепелниците по вратите не са напъхани лепкави топки от опаковки на близалки. В жабката няма мъниста и стикери, а под седалките липсват трохи от бисквити и празни кутии от сока на Ребека. Може би колата е знак, че животът ми ще стане по-организиран и ще забравя за досадните лепкави хартийки.

Тази сутрин Майк изведнъж ми изтърси, че е поканил на вечеря Мартин и Хариет. Това е голяма изненада, защото той дори не харесва Мартин (надут финансист от Ситито), а и освен това рядко организира сам подобни домашни срещи. Обикновено аз съм тази, която казва: „Тези и тези ще дойдат на вечеря“, а той отговаря: „Господи, не!“. Понякога мисля, че е удоволствие би обградил къщата ни с ров и би държал подвижния мост постоянно вдигнат.

„Къде се видяхте с Мартин?“ — полюбопитствах.

„Сблъскахме се в града, заприказвахме се и си спомних, че им дължим една вечеря“ — отвърна неясно Майк.

„Но какво да сготвя, по дяволите?“ — притесних се аз.

„Твоето пиле с авокадо“ — предложи той. Вече мислеше за нещо друго, съдейки по погледа му към часовника, което ме подсети, че времето ми е крайно ограничено.

„Но месарят затваря по обед! Трябва да ида до супермаркета, а там опашките са ужасни!“

Почувствах се като в небрано лозе. Хариет беше отлична готвачка — посещавала бе един от ония лондонски кулинарни курсове след училище, вместо да учи в университета като всички други с мозък в главата. Последния път, когато им бяхме на гости, тя сервира пържени бъбреци и салата от топло козе сирене, последвани от един от онези десерти с огромно количество най-различни желирани плодове, ароматизиран с ликьор „Коантро“. Майк не спря да я хвали, а Хариет скромничеше и отвръщаше: „О, това е нищо“, но аз бях сигурна, че се е приготвяла в продължение на дни. Разбира се, нищо не пречи човек да се представя добре, ако и двете му деца ходят на училище и той не работи. На всичкото отгоре тя има чистачка и градинар. Защо ти е

чистачка, щом не ходиш на работа? Сигурно просто решаваш, че обирването на праха и чистенето на тоалетната е твърде мръсна работа за една дама? Ние нямаме чистачка, а Клер чисти отгоре-отгоре, затова всяка събота аз обирам с прахосмукачката като луда и събирам изпод леглата дрехи и огромни валма кучешки косми, от които може да се изплете цяла жилетка.

Вечеря за Хариет и Мартин изисква седмици планиране и внимателна подготовка. Ако разполагах с време, щях да приготвя филе от риба тон, предварително накиснато в марината от лимонов сок, и да избира някой купешки десерт, представяйки го като мое собствено производство. Щеше да е хубаво, ако можех да отскоча до деликатесния магазин на Оксфорд Стрийт и да купя от скъпите френски сирена, които излъчват деликатен аромат на потни крака, но паркирането в събота е невъзможно. Или да прекарам часове в избиране на скъпи вина, да почистя къщата из основи, та да не се налага Хариет да стъпва върху разхвърляните ни дрехи с марковите си обувки с високи токчета. Но дори и да имах време да купя свежи цветя — по-скоро бих пукнала, отколкото да платя високите цени в супермаркета. Мамка му, мамка му, мамка му! Какво го беше прихванало Майк? Поне ще мога да оставя децата с него, докато пазарувам в супер.

След като търсих дълго и с нарастваща паника дамската си чанта (оказа се в кутията за хляб), аз отворих вратата на хола. „Майк? — извиках. Никакъв отговор. Беше трудно да го видя в тъмното, понеже беше дръпнал пердетата, както обикновено, и единствената светлина идваше от проблясващия телевизор. — Майк, отивам на покупки. Ще гледаш ли децата?“ Отново тишина. Ядосах се и светнах лампата. Той спеше дълбоко, а когато го приближих, се обърна на другата страна и покри лицето си с възглавницата. „Само това ми липсва — помислих си. — Какво да правя сега — да му разваля сладкия сън... или просто да взема с мен децата?“ Все още си разменяхме само най-необходимите реплики след *голямата кавга* — неща от рода на: „Кога ще се прибереш у дома?“ и „Какви бисквити искаш за чая?“ — и не ми се щеше да предизвиквам съдбата. Другата седмица трябва да го помоля да се прибира вкъщи веднага след работа, защото аз имам няколко вечерни съвещания, а освен това трябва да се разберем и за нещо много по-голямо. В петък Ник ми съобщи, че иска да ме прати на

курс за мениджъри в началото на идущия месец, и то не къде да е, ами в Шотландия. Явно това е едно от задължителните неща за работа в екип. Сигурно лекциите ще са пълна скука, но не мога да откажа. Знам какво ще каже Майк: че тези курсове са безсмислени и че единственият начин да станеш добър мениджър е като вършиш работата си, но едва ли мога да изтърся на Ник: „Съжалявам, но няма да ида на този курс, защото съпругът ми не ме пуска“. Не е много феминистко, нали? Макар че Майк никога не би ме спрял директно... Може би ще успея да го убедя да се грижи за децата поне през уикенда... Не ми стиска да помоля Клер след скорошната ни разпрavia.

Разбира се, супермаркетът гъмжеше от народ, точно както предполагам. Като капак Ребека настоя да се повози на количката и накрая се блъснахме в един стар господин. Той се ядоса много, което беше съвсем разбираемо. Смятах да си направя списък с продуктите, преди да тръгнем, но не успях да намеря химикалка, която да не е изписана, или дори пастел, който да не е счупен. Какво става с тия химикалки? Непрекъснато нося вкъщи от работата, а те постоянно изчезват — или под дивана, или между седалките в колата, или в дъното на дълбоките кухненски чекмеджета. Останалите просто се изпаряват в пространството. Или пък някой вкъщи ги яде. Най-лошото е, че когато някой позвъни от работата, за да ми съобщи нещо важно, аз успявам да открия само вълшебния невидим молив на Ребека и още докато надрасквам припряно номера, виждам как написаното буквално изчезва пред очите ми. Затова записвам най-важните неща с молива за очи.

В супермаркета минах на автопилот. Пресни картофи, плосък зелен фасул, аспержи (уж сега им е сезонът, а са убийствено скъпи, да не говорим, че след консумирането им от тоалетната дни наред се носи специфична миризма), голямо парче говеждо за пай с говеждо филе и зеленчуци и най-различни горски плодове. Десертът, който ми се върти в главата, е амбициозно начинание. Виждам рецептата в готварската книга, дето я забърсах от редакцията — това му е най-хубавото да си журналист, издателите винаги ни изпращат безплатни екземпляри — и отдавна се каня да я изпробвам. Винаги се залавям да готвя с голям оптимизъм. Сигурна съм, че творението ми ще изглежда точно като на картинката в книгата и всички ще ахнат при вида му. За

съжаление накрая все нещо се обърква. Веднъж правих суфле с раци — с часове вадох рака от черупката и разбивах сметаната и белтъците. Всичко изглеждаше наред, когато сложих сместа във фурната, но след като мина определеното в рецептата време, тя изобщо не бухна. Нищо — дори мехурче. Хмм! Реших да я оставя още половин час. Накрая, за голяма моя радост, се наду чудесно. Бях поканила Джил и Пийт на вечеря и всички ахнаха възхитено, когато внесох блюдото.

„Колко си способна! — възкликна Джил. — За нищо на света не бих могла да сготвя суфле.“

Всички я гледаха въпросително, докато мушкаше с вилицата кафявата кора. Изведнъж тя се спуска с лек звук и отвътре излезе гъст облак ароматна пара. Джил вкара вилицата по-дълбоко. Пак нищо. Бях прекарала два часа да приготвям суфле, пълно с умирисан на рак въздух. „Ухае чудесно!“ — побърза да ме успокои Джил. За вечерята с Хариет и Мартин щях да се опитам да направя сладкиш от многолистно тесто с пресни горски плодове и смете anglaise^[1]. Фасулска работа. Трябва само да загрееш внимателно плодовете в малко джин и захар, а после да ги разстелеш между хрупкавите кори и да направиш красиво езерце от смете anglaise от страни в чинията. Хариет ще се смае, като види, че човек, скаран с кухнята като мен, може да забърка такъв труден и вкусен десерт. Направо ще позеленее от завист.

Естествено, когато стигнах до касите, избрах опашката зад госпожата, която беше взела единствения пакет грах без баркод. „СТИВЪН! — измуча момичето на касата. — Провери този грах, ако обичаш.“ Защо всички мъже, които работят в супермаркетите, имат: а) физически дефект или б) клиническо акне. Разбира се, те са прекрасни хора, но им е нужна цяла вечност да проверят цената на пакет грах.

Вече приближаваше четири часът, а аз още не бях започнала да готвя, да не говорим, че имах да чистя и къщата. Ще трябва Майк да сложи децата да си легнат. И пак се изхвърлих с пиячката! Все се заричам да пазарувам разумно и да внимавам за цените, но щом се изправа пред щендерите с алкохол, ме обзема желание да грабна нещо на посоки и когато стигна до касата, откривам, че съм взела Gevrey-Chambertin и Chablis Premier Cru^[2] с неизменната цена от петнайсет лири вместо четири. Реших да пием джин на терасата (ако успеем да се съберем около малката маса) — времето вече е много приятно

привечер, а бомбайският джин е скъпо удоволствие. Ще трябва да си закрия очите с ръка, когато касиерката чукне цялата сума, и да стискам палци кредитната ми карта да мине, защото я бяха откраднали. Като нищо може да ме замъкнат в офиса на управителя, за да ме уведомят, че стократно съм превишила кредита си. Подсвирквах си нехайно, вперила съсредоточен поглед в една от найлоновите торби с покупки, докато чаках машината да избибка — знак, че картата ми е минала. Слава богу, направи го.

Ех, как ми се иска да имаме по-голяма и по-хубава градина! Няма ли най-после някой да направи оферта за нашата къща? Миналата седмица огледите бяха повече и уж всички искаха да купуват, но още никой не се е обадил. Хариет ще умре от завист, като разбере за Лоун Фарм. Знам, че много иска да си смени къщата и че тази е идеална за нейното семейство. Ще се издигнем страхотно в очите на хора от типа на Хариет.

До седем часа не подвих крак. Щом се прибрахме вкъщи, хвърлих Том на Майк и му заръчах да държи децата далеч от кухнята през следващия един час. Явно чувствайки се гузен, че е заспал, той охотно се съгласи. Даже ме попита какво възнамерявам да приготвя — нещо необичайно за него, тъй като обикновено смята, че не съм в състояние да сготвя нещо.

Първо трябваше да разтребя кухнята, което беше херкулесовска задача, защото не я бях почиствала от сутринта. До омазаните с корнфлейкс купички се мъдреха купища трохи от сандвичите, които бях приготвила набързо за обед. Чудя се дали всички майки са такива мърли. Дори изпразването на миялната машина понякога ме изтощава и трябва да легна и да почета вестник за половин час, за да възвърна силите си. Говеждото филе успях да приготвя доста бързо — даже се бях сетила да купя от дребния кромид. Докато стържех индийското орехче в тигана, настъргах малко и от пръста си; майната му, тъкмо ще прибави специфичен вкус. Ребека се въртеше из кухнята, опитвайки се да си вземе скришом от шоколадовите бисквити, които бях изсипала в една чиния за след вечеря, но атаките ѝ бяха отблъснати.

„Искам да ти помагам“ — оправда се тя.

„Най-добрият начин да ми помогнеш, е, като излезеш да играеш в градината. Къде е баща ти?“

„Играе си с Том навън — отвърна тя нацупено. — Никога не иска да играе с мен.“

„Разбира се, че иска.“ — Отворих прозореца и се провикнах към Майк да дойде да я вземе.

Накрая всичко беше готово, освен десерта. Той малко ме притесняваше. Не спирах да си повтарям, че трябва само да нарежа много тънко бутер тестото. Но от разбиването на яйцето, с което намазах кората за пая с говеждо, ръцете ми се бяха изморили и не можех да държа здраво ножа — вместо почти прозирни, корите станаха дебели като на готово нарязан кашкавал. Нищо, ще бухнат във фурната.

Последна инспекция на къщата: напъхах вестниците под дивана, обрах валмата кучешки косми с прахосмукачката и в осем без десет бях в банята. Майк каза, че ще дойдат в осем, но никой не идва навреме на вечеря. Ако са като нас, ще им трябва половин час да излязат от къщи. Тъкмо решех мократа си коса и умувах какво да облека, когато звънецът на вратата извъня.

„Майк! — изкрещях паникьосано. — Не ги пускай да влязат!“

Неделя, 7 юни

Усещам тъпа, пулсираща болка в предната част на главата и остър метален вкус в устата. Нужно ми е време да се концентрирам върху онова, което върша. Вечерята беше... хм, как да я определя... неточно каквото очаквах. А и от амбициозния проект за десерт не излезе нищо. Трябваше да потърся спасение във виното и тази сутрин едва успях да се оправя с Том и Ребека — оставих ги да гледат видео и се отпуснах като труп на дивана.

Когато Хариет и Мартин пристигнаха, аз изхвърчах от банята и навлякох първата рокля, която ми попадна пред очите. Изсуших надвенатри косата си и се гримирах набързо — нямаше време за изпипване. Разбира се, Хариет беше безупречна. Носеше светложълта копринена рокля със семпла кройка, подчертаваща идеално дългите й стройни крака с кафяв загар. Велурените й обувки на високи токчета бяха в тон с роклята, а русата й коса падаше меко върху раменете.

„Здравей, скъпа! — Тя се наведе и ме дари с топла, парфюмирана целувка. — Нали не ви изненадахме? Съжалявам, че дойдохме

навреме, знам колко сте заети вие, работещите момичета. Къщата изглежда чудесно“ — излъга тя и ми пъкна букет с летни цветя в ръцете.

„Няма проблем!“ — отвърнах, следвайки полюшващата ѝ се фигура в кухнята. Защо бикините ѝ не се отбелязват под роклята? Да не би да е без гащи?

Тъй като нямаше време да си изсуша косата както трябва, тя бухна във всички посоки. Не я ли оформя с машата, изглежда тъй, сякаш в нея са ровили пилци. Роклята, която бях облякла в бързината, ми стягаше на талията и видях, че подгъвът малко виси. Отчаяно исках да изведа Хариет от кухнята, за да довърша готвенето, иначе щяхме да вечеряме чак в полунощ. Мартин и Майк също се появиха и Мартин ме прегърна много сърдечно, както обикновено, избоботвайки: „Как е телевизионната звезда?“. Носеше просташка раирана папийонка, а обувките му бяха с малки реснички. Как изобщо го понася Хариет?

След като им сипах пиене, изсъсках на Майк да ги изведе на терасата — бях запалила свещи и изглеждаше сравнително уютно. Освен това така можех да дрънча с тенджерите и да ругая, без да ме чуват. Уверено посегнах към пая с говеждо, за да го пъкна във фурната. Не беше където го бях оставила. Трябваше да е там и кората му да лъщи от намазаното отгоре яйце. Нямаше го. Господи! Да не би да съм го сложила някъде другаде? Взех да мисля трескаво. И тогава забелязах, че Търтъл не е в кошницата си, както обикновено — лъскавата му черна муцуна се подаваше изпод кухненската маса. Надзърнах отдолу. Фиксираше ме с очи, а опашката му се полюшваше бавно и виновно. Изражението му недвусмислено говореше: „Направих нещо много лошо.“ „Не, не си! — ахнах аз. — Излизай веднага оттам!“

Той се изсули — не куче, а змиорка. Или го е изял цялото, или го е завлякъл в килера. Там беше. Явно бе съборил тавата и бе отхапал от тестото. Но понеже е възпитано куче, се бе отказал да продължи.

Нищо не можех да направя. Отстраних кората и я хвърлих в кофата за боклук. Зарових из фризера и намерих пакет кори за пай. Изстъргах нарязания кромид и гъбите и *измих говеждото*. Какво друго ми оставаше? Не можех да приготвя нищо за толкова кратко време, пък и никой не е умрял от малко кучешка лига. Изобщо няма да разберат, помислих си, сложих набързо нов кромид и пъкнах тавата във фурната.

Чувах ясно смеха им и подрънкването на чашите, докато се бяхте в кухнята с все по-зачервено лице. Не е честно да прекарам най-добрата част от вечерята, трепейки се край печката. Ех, защо му бе притрябвало на Майк да ги кани... Да дойде сега той да се оправя!

Бях се постарала да подредя масата, но Хариет със сигурност е забелязала петната върху приборите, потните чаши (бях ги сложила в миялната за по-бързо) и старото петно от вино, върху което не изсипах сол навреме, понеже бях твърде пияна. Тя беше навела глава към Майк и го слушаше съсредоточено, докато той ѝ разказваше за Лоун Фарм.

„Така ще сте много по-близо до нас! — възкликна радостно Хариет. — Не е ли чудесно! Децата ще са очаровани.“

Изглеждаше тъй, сякаш е очарована. Има обичая да отмята косата си назад и да примижавя, когато се усмихва. Лицемерна крава! Трябва и аз да пробвам този номер, ако успея да се усамотя в стаята си.

Когато не хвърчах напред-назад с чинии в ръце, Мартин ме заклещваше в другия край на масата, държейки да ме осведоми за цената на новата си кола и училищните такси на момчетата. Като че ли им липсват пари! Не чувах добре какво си говорят Майк и Хариет, защото се бяха навели един към друг, ала не можех да кажа на Мартин да млъкне, за да се включим в разговора им, който определено изглеждаше по-интересен от нашия. Нямаше никакъв коментар върху говеждото, но според мен бе загубило част от чара си в мивката. Майк явно много се забавляваше от онова, което му казваше Хариет, съдейки по смеха му. Пресегна се да напълни чашата ѝ и остави бутилката.

„И аз искам“ — обадох се.

„О, извинявай“ — отвърна той и разсеяно ми подаде бутилката, вместо сам да ми налее.

„Аз ще ти наляя“ — рече галантно Мартин.

Пресуших чашата си почти на един дъх. Имах много да наваксам.

На връщане в кухнята внимателно извадих изпеченото многолистно тесто от фурната, за да сложа плънката от плодове. Какво да видя! Вместо в отделни хрупкави листа, тестото се бе превърнало в една-единствена, дебела като одеяло кора. Набързо я нарязвах на четири парчета. Вече бях пила толкова много, че не ми пукаше как ще изглежда сладкишът. Наблъсках вътре плодовете и изсипах отгоре

creme anglaise. Майната му! Понесох десерта навън и когато го сложих внимателно на масата, Майк попита:

„Какво е това?“

Хариет се усмихна с разбиране и каза: „Изглежда вкусно, каквото и да е.“

„Сладкиш от многолистно тесто с горски плодове“ — обясних аз.

„Повече ми прилича на еднолистно“ — изтърси Майк, а Хариет избухна в смях. Господ да я убие.

Петък, 19 юни

Тази сутрин Ребека влезе в стаята ми, докато разглеждах съдържанието на гардероба си. Нямам блузи. Никакви подходящи блузи. Е, добре де, признавам, имам много, но не са тук. Намират се в купчината за гладене в шкафа. Стигнах дотам, че вече не поглеждам в шкафа, защото камарата е станала прекалено голяма. Заплашва да прелее — толкова е огромна и сякаш се увеличава от само себе си. Не мога да събера сили да се заема с нея, защото няма смисъл. Тя просто ще ми се изсмее и ще произведе още измачкани тениски, джинси и блузи.

„Мамо, искам ти да ме заведеш на училище днес“ — рече Ребека.

„Не мога, скъпа — отвърнах колкото може по-спокойно. — Знаеш, че трябва да ходя на работа.“

„Но ние ще имаме концерт и аз ще пея «Вълшебният дракон Пъф». Знаеш ли откога го уча?“

„Какъв концерт? — изненадах се. — Не знаех, че имате концерт.“

„Получихме писмо — обясни Ребека. — Дадох го на Клер.“

„Клер — измърморих аз, докато пъхах обицата в ухото си пред огледалото в кухнята, — разбрах, че са изпратили писмо за концерта.“

„Да — отвърна тя. Тъкмо слагаше на масата купички, лъжици и пластмасови чаши. — Не се тревожете, ще идем с Том.“

„Не разбирам защо не сте ми казали досега“ — ядосах се аз, макар че и без това нямаше да мога да ида: днес трябваше да взема влака за една среща в Лондон.

„Тази седмица бяхте много заета и не исках да ви безпокоя“ — оправда се тя.

Наистина, така беше. Едва успях да видя децата си с тези късни съвещания и това ранно ставане. Отново бях започна да се чувствам значима и тичайки нагоре-надолу, бях забравила отговорностите си на майка.

„Съжалявам, Ребека.“ Наведох се към нея и ѝ подадох бузата си за целувка, докато тя сричаше думите върху опаковката на пакетчето си корнфлейкс.

„Няма проблем — успокой ме Ребека. — Нали Клер ще дойде.“
Побързах да изляза от къщи.

Събота, 27 юни

Вчера позвъни брокерът и ни събщи, че двойката, която изглеждаше толкова навита на къщата, е направила оферта.

„Ура-а-а! — извиках щастливо. — Колко?“

Беше десет хиляди лири под исканата цена, но след толкова чакане предложението ми се стори като манна небесна. Веднага позвъних на Майк.

„Не е достатъчно!“ — отсече той.

„Но, Майк, това е първата оферта, която ни правят. Може никой повече да не се обади. Ще ги изгубим, ако откажем“ — казах умолително.

„Не и ако наистина са навити — отвърна Майк. Господи, как може да е такъв непукист! — Остави на мен, Кари. Ще им се обадя.“

Цял ден се чувствах като котка върху горещ ламаринен покрив. Вече виждах как мечтата ми за Лоун Фарм започва да се топи като сладолед на печката. Сутринта бях качила децата на колата и бяхме отишли да я видим отново. Не бяхме ходили от векове — изглежда ми недостижима, понеже още не сме продали нашата. Табелата: „Продава се“ беше свалена — добър знак. Тъкмо се молах горещо Майк да не прецака работата, когато в градината се появи госпожа Гауър с лопатка за цветя в ръката. Тутакси се проснахме върху седалките, за да не изглежда, че шпионираме.

Неделя, 28 юни

Тази сутрин телефонът иззвъня в девет часа: беше Хариет и гласът ѝ звучеше пресилено бодро и ентузиазизирано. След вечерята ми бе изпратила кратка бележка, за да ми благодари, което много ме подразни — аз винаги забравям дори да позвъня.

„Имам страхотна идея. Един приятел на Мартин — Джереми — притежава прекрасна вила с басейн в Дордон. Нали казахте, че нямате нищо планирано за лятото? Можем да отидем всички заедно. На децата много ще им хареса. Споменах на Майк на вечерята и той ми се стори навит.“

Нима? На мен не бе споменал нищо. Такава възможност обаче не е за отхвърляне, дори и ако трябва да изтърпя Хариет две седмици.

„Ще говоря с Майк“ — отвърнах любезно.

„Не можеш да идеш на почивка с нея — ужаси се Джил. Тя я познаваше от една благотворителна акция на летния панаир, където Хариет и дружките ѝ се бяха развихрили. — Много е *слаба*. Помисли си как ще изглежда в бикини. И през цялото време ще ви впряга да вършите разни неща. За мъжете е полезно да се занимават с нещо, но жените трябва да си почиват. Знаеш ли защо мъжете са широки в раменете и тесни в ханша? Защото не са родени да си седят на задника. А ние сме като пирамиди — създадени сме да седим дълго и необезпокоявано. Знаем, че е само пет часът, но ми се е отворила глътка за вино. Имаш ли още от онези мексикански питки със сирене?“

---

[1] Вид десертен крем, чиито основни съставки са сметана, жълтъци, захар и ванилия. — Б.пр. ↑

[2] Марка червено и бяло бургурдско вино. — Б.пр. ↑

СЕДМА ГЛАВА

ЮЛИ

Понеделник, 6 юли

Посред нощ Том нададе пронизителен писък. Не беше обичайният настойчив плач на бебе, изпитващо някакъв дискомфорт, а внезапен ужасен вик. Сkochих от леглото като ужилена и се втурнах надолу по стълбите. Стискаше пръчките на креватчето и лицето му се бе изкривило от страх. Между сърцераздирателните писъци спираше да си поеме дъх и се тресеше от беззвучни ридания.

„Том! — Взех го в прегръдките си и го притиснах силно. — Какво има, миличък? Всичко е наред, мама е тук.“

Седнах на малкото легло до неговото креватче и го залюлях леко, галейки го по косичката, докато риданията му постепенно затихнаха. Нямаше температура — сигурно бе сънувал кошмар. Изведнъж се дръпна рязко от мен. Избъбри: „Мама, мама!“ — и обърна отчаяно лице към вратата. „Мама, мама!“ — започна да вика силно и да се бори в ръцете ми.

„Тук съм“ — прошепнах аз.

На вратата се появи крехката фигурка на Ребека в бяла нощница.

„Той иска Клер — рече тя. — Клер му каза, че му е майка. Чух я.“

„Мама е тук“ — повторих и обърнах лицето му към мен, но как да го накарам да разбере? Не ме искаше. Гърчеше се, извиваше гръбче и виковете му отново преминаха в кресчендо.

„Какво става, по дяволите!“ — Майк се появи, полугол, на стълбите, със сплескана от едната страна коса и кисела физиономия.

„Том — отвърнах аз. — Не мога да го успокоя.“

„Дай го на мен“ — рече Майк и опита да го вземе. Ала Том го изгледа, сякаш е някакъв непознат, и отчаяно се извърна към вратата.

„Какво да правим?“ — попитах съкрушено, усещайки как очите ми се пълнят с истерични сълзи. Том продължаваше да пици и да се дърпа от мен. Никога досега не беше правил подобно нещо.

„Ще трябва да го вземем при нас — отвърна Майк. Каза го тъй, сякаш би предпочел да сподели леглото си с пираня. — Господи, утре ме чака ужасен ден. Дай го на мен.“ Понесе по стълбите гърчещото се, хлипащо малко човече, а аз отидох да завия Ребека.

„Клер се държи с Том, все едно му е майка. Нарича го «на мама момчето» — избъбри сънливо Ребека. — Нали не трябва да му казва така, а, мамо? Ти си ни майка, не Клер. Обичам те.“

Целунах я по бузката, когато се обърна на една страна и пъхна ръце под възглавницата. Заспа след секунди и аз се заизкачвах уморено по стълбите. Оставах ми три часа сън и ме чакаше адски натоварен ден.

Майк беше пъхнал Том под завивките в средата на леглото и вече спеше. Малкото телце на Том все още потреперваше, а ръчичките му стискаха чаршафа. „Шшт! — Отпуснах се внимателно до него, свивайки колене под крачетата му. — Шшт.“ Погалих лицето му и той обърна уплашени очи към мен. Но не гледаше мен, а някъде отвъд. За първи път не можех да го успокоя.

Сънят бягаше от мен. Докато Том се унасяше, наблюдавах лицето му: как затваря очи, как вдига ръчички в характерната бебешка поза, как устничките му се движат, следвайки съня му. Какво ли сънува? Как се клатушка след Ребека, хващащ се за мебелите като алпинист за скалите? Или как се въргаля в калната локва в дъното на градината? А може би как яде шоколад? Кой населява сънищата му? Аз... или Клер? Лежах неподвижно, размишлявайки върху факта, че съм пропуснала важни моменти от живота му. Връщам се от работа и Клер казва:

„Я покажи на мама колко сме умни“, а той гордо разтяга устнички и аз зървам миниатюрно зъбче. Ребека се втурна към мен и вика: „Том пълзи!“ и разбирам, че е направил първото си несигурно движение назад. Не бях до него, когато е произнесъл първата си смислена дума — кой знае защо тя беше *мръсно*... Моменти, които не могат да се преживеят отново.

Все си повтарях, че това няма значение, че ще продължавам да присъствам в живота му. Но сега започвам да разбирам, че да бъда с децата си е специално преживяване. Всяка вечер Ребека се втурва към мен, очарована, че съм си у дома. За тях е лукс да сме заедно. Замислих се за моята майка: как се вкопчвах в нея всеки ден преди училище и не исках да я пусна, защото тя означаваше сигурност; колко

се радвах да я видя, когато излизах след часовете с приятелките си. Гордеех се с нея. Сега може да ме шокира като ексцентрична и малко странна, но тогава тя беше причината да съществувам.

Само че аз не искам децата ми да ме приемат по начина, по който аз приемах майка си навремето. Тя беше даденост, винаги до нас, просто *мама*. Обичах я и се нуждаех от нея е такава страст, че не можех да понеса да се отделя от нея. Дали не лишавам *моите* деца от естествения им източник на любов и подкрепа, като се опитвам да ги направя независими? Аз разчитах на майка си за всичко: да помни къде е кутията ми за моливи, дрехите за балет, гуменките ми. Тя винаги знаеше от какво имам нужда и превръщаше това в най-важната си задача. А аз прехвърлих тези дребни подробности от майчинството на външен човек, за да преследвам други, по-важни цели в живота си. Бях превърнала майчинството в странично занимание.

Въртях се неспокойно в леглото, като внимавах да не събудя Том, и си мислех, че сигурно няма да се чувствам толкова разкъсана между работата и децата, ако Майк ми помага повече и ако усещам, че сме заедно в грижите за тях. Всъщност той не ми отказва, просто не се сеща какво трябва да прави, а когато се обръщам към него за помощ, молбите ми винаги звучат като натякване или искане ни услуга. Много по-лесно е да се обърна към Клер. Нали за това ѝ плащаме в крайна сметка — да се грижи за децата?

Лежах така, докато бледата светлина на утрото започна да се процежда през пердетата, а тракторът от фермата нагоре по пътя изтрополя шумно край къщата ни. Какво ще мислят за мен децата ми, като пораснат? Дали дребните детайли от детството запечатващи се толкова ясно в съзнанието им няма да останат завинаги свързани с Клер? Дали няма да се превърна в епизодична фигура, една *мама*, която се появява вечер и през уикендите, вместо да ръководи живота им? По стига съм размишлявала — не мога да имам всичко. Аз живея много по-богат живот от майка си. Или поне така *смятам*. Днес никой не печели награди или уважение, ако си седи вкъщи — това се смята за провал. Успехът се измерва само с работата, която вършиш.

Погалих нежно личицето на спящия Том, той потрепна и издаде тих звук. Как да разбере колко много го обичам, като не съм непрекъснато до него? Хубаво е, че се чувства толкова добре с Клер и забравя за мен, щом тя влезе през вратата. Щеше да е ужасно, ако беше

нешастен — както Ребека в детската градина. „Не бива да се разкисвам“, упрекнах се, прибирайки черната му косичка от челото. Затворих очи и се опитах да заспя — иначе цял ден ще съм като пияна — но не можех. Започнах да прехвърлям през ума си всички грижи: парите; къщата; как ще кажа на Майк за курса в Шотландия; как да изгладим отношенията си; Клер и тази работа с „на мама детето“... Проблемите се завъртяха в главата ми като в детски калейдоскоп и после картината се разпадна. Невъзможно беше да заспя. По лицето ми се търкулна неканена сълза и потъна във възглавницата. Защо съм толкова тъжна, когато всички смятат, че се справям блестящо? Струваше ми се, че утрото никога няма да настъпи.

Сряда, 8 юли

„Какво ти е казала Хариет за Дордон?“

Двамата с Майк се мотаехме из кухнята в състояние на полусъзнание след дългия работен ден и аз се опитвах да приготвя нещо за ядене. В хладилника се мъдреха парче краве сирене, полуизсъхнала маруля, потъмнял гръцки хайвер и кутия „Хайнекен“. Господи, какво да измисля от това!

„Ами говорихме на вечерята и ми се стори добър вариант. Ще е по-евтино, отколкото ако идем на почивка сами — отвърна нехайно той, сякаш ставаше дума за нещо маловажно. — Какво ще вечеряме?“

„В килера има спагети. Може да ги приготвя с домати и мариновани каперси^[1]... Тук някъде трябва да има и една консерва риба тон...“ — сетих се аз и зарових в доста зацапания шкаф.

„Ти какво ще кажеш, Търтъл? — обърна се Майк към кучето. — Може ли това да нахрани един гладен мъж? — В този момент Търтъл повърна част от сухата си кучешка храна, издавайки ужасен гъргорещ звук. — Именно — рече Майк с гримаса и като посегна към горния шкаф, извади кутия с мюсли. С многострадален вид изсипа съдържанието в една купа и си отвори кутия бира. — Няма нищо похубаво от домашно приготвената храна, а това...“

„... няма нищо общо с домашно приготвената храна“ — довърших вместо него, изваждайки от фризера пакет замразени джобове. Смятах да ги намажа отвътре с хайвера, след като ги

размразя. Господи, печелим толкова много пари, а ядем мюсли и стар гръцки хайвер!

„Нали каза, че по обед ще отскочиш до супермаркета?“ — измърмори Майк.

„Не успях — отвърнах аз. — Ник реши, че трябва да заседаваме и обърка плановете ми. Не можех да се измъкна. Ти защо не отскочи?“

„Не ставай глупава! — сопна се той. — Как да ида до супермаркета, като е на километри от офиса! Освен това бих обещал на Стив да го черпя една бира.“

„Поне подреждаш правилно приоритетите си“ — заключих саркастично.

Защо животът ми трябва да е такъв? Да не мога да си поема дъх от работа, да се прибирам у дома скапана, а после да се налага да ям неща, от които дори гладно куче ще си изповърне червата. Чудех се дали сега е моментът да кажа на Майк, че ни е свършило млякото — иначе ще яде сухо мюсли, което е все едно да ядеш дървени стърготини.

„Ще трябва да помоля Клер да пазарува вместо нас. Вечно нещо свършва.“

Само че проблемът с Клер е, че когато я помоля да иде на пазар, тя купува неща, които не бих взела, даже да ми ги подаряват: сосове в пакетчета, замразена риба и пържени картофи, лепкав шоколадов мус със синтетична сметана отгоре... Любезно ѝ обясних, че е добре да купува на децата пресни зеленчуци и плодове, но отговорът беше: „Ребека обожава шоколадов мус“. Освен това знам, че Том яде бонбони почти всеки ден (виждаше съм хартийките в колата ѝ), но как да я спра? Напоследък диетата му се състои от бонбони и чипс. Аз винаги купувам сокове с ниско съдържание на захар, ала в средата на седмицата шкафовете ни са пълни с кока-кола и севън-ъп — любимите на Клер. Все едно имам в къщата си вечно гладен тийнейджър, който при това се грижи за най-ценните ми притежания.

Майк отвори хладилника и погледна вътре. „Къде е млякото, по дяволите?“ — попита изнервено.

„Не знам — отвърнах. — Със сигурност не го е изпила млечната фея. — Майк се обърна рязко към мен. По изражението му личеше, че никак не му е забавно. — Сигурно Ребека е изпила последното, преди да си легне“ — обясних аз.

„За бога! — избухна Майк. — Толкова ли е сложно да има мляко вкъщи? Как може да си толкова неорганизирана, по дяволите! Всичко се върти около теб: Клер гледа децата, идва човек да извежда кучетата, вече и чистачка искаш, а накрая в хладилника ни няма дори мляко!“

„Майк! — Опитах се да запазя спокойствие, за да не се скараме. — Прибрах се вкъщи точно половин час преди ти да влезеш през вратата. Окей, излязъл си от къщи един час преди мен сутринта, но как точно да ида до магазините и да се върна навреме, когато трябва да се приготвя за работа и да събудя и облека децата? Кога според теб да се организирам? Или да взема да поискам от Ник по няколко свободни часа на ден, та да обикалям супермаркетите и да ти нося дрехите на химическо чистене? Или да започна да отсъствам от заседанията, макар че аз отговарям за планирането, та да съм сигурна, че панталоните ти са чисти? Не мога да го направя, Майк. Не мога да отговарям за всичко. Ребека се държа ужасно, когато се прибрах тази вечер. Изобщо не ми говореше, разхленчи се, щом Клер си тръгна, и увисна на ръката ѝ — знам, че го направи нарочно, за да се почувствам виновна. Трябваше да я успокоя и да я сложа да си легне, а ти се оплакваш, че нямаме мляко. Е, съжалявам, но в момента това не ми е приоритет номер едно.“ Затръшнах вратата на кухнята и се втурнах към спалнята, обляна в сълзи.

Когато минавах покрай стаята на Ребека, тя изскочи на вратата с побледняло от тревога лице и попита уплашено, готова да се разплаче:

„Защо викате с татко? Да не се карате?“

„Всичко е наред, скъпа, само си говорехме. Хайде, връщай се в леглото“ — казах аз и я прегърнах.

„Няма нищо, Ребека. — Майк стоеше зад мен. Избута ме леко към спалнята. — Аз ще я сложа да легне. — Ребека неохотно влезе в стаята си, а той я последва. На вратата се обърна към мен: — Ще говорим по-късно.“

Отпуснах се в леглото, а главата ми бучеше. Умирах от глад и имах да довършвам писмена работа за утре. Чувствах се изтощена и разочарована. Майк е голям егоист, мисли единствено за собствените си нужди, а когато нещо, не дай боже се обърка и не получи каквото иска, търси вината у мен.

Как може да ми крещи, че нямаме мляко! Чудо голямо. Писна ми да му играя по свирката! Щом иска да работя, да се нагърби и той с

някаква отговорност или... поех си дълбоко дъх, защото изведнъж осъзнах: с децата ще сме по-добре *сами*. Ако някой ме разстройва, това е той. Без него ще се справям много по-добре и всичко ще е далеч по-спокойно. Вечно ми намира кусури: критикува ме, че се предавам пред молбите на Ребека за бисквити, упреква ме, че разглезвам Том, защото го вземам, когато плаче... И това ужасно напрежение, което изпитвам винаги щом тръгнем някъде цялото семейство, страхът, че ще се ядоса за нещо, а аз трябва да предотвратя кавгата на всяка цена. Изглежда, въобразява си, че можем да сме съвършеното семейство, без да си мръдне пръста, и че аз трябва да го постигна сама, макар да се трепя наравно с него. До гуша ми дойде да ме кара да се чувствам смотанячка. Правя всичко по силите си, и то несравнимо повече от негова милост! Писнало ми е от вечния му *контрол*! Все той знае най-добре и всички трябва да се съобразяваме с него и да го оставяме да взема решенията вместо нас.

Бас държа, че онази двойка се е отказала да купи къщата ни, защото Майк настоява да вдигнем цената още малко. Не живеем като равностойни партньори. Живеем в *диктатура*. Аз печеля почти колкото него, въртя къщата и се грижа за децата, и дори окосих шибаната трева миналата неделя. За какво ми е той, по дяволите? Баща ми поне имаше извинение да не си мърда пръста за нищо вкъщи — той плащаше за всичко. От къде на къде Майк ще ми се прави на велик мъж?

Тъкмо се канех да стана от леглото и да сляза долу, когато той се появи на вратата.

„Кари, притеснявам се за теб — рече с дразнещо спокоен глас и посегна да ме прегърне. Аз се отдръпнах. — Изпускаш си нервите за дреболии. Може би новата работа ти идва в повече.“

„Това няма нищо общо с новата ми работа — изсъсках аз, опитвайки се да не повишавам глас, за да не чуе Ребека. Ушите ѝ са като радари. — Ти започна скапаната кавга за млякото, забрави ли? Дотогава всичко беше наред. Не може ти да избухваш и после да изкарваш *мен* нестабилна. Не аз си изпуснах нервите, защото няма *мляко*. Помисли как се държиш ти. Не е само моя вината. Защо ти не се размърдаш и не организираш нещата? Как смееш да ми казваш, че съм неорганизирана? Нагърбила съм се с всичко — грижа се за децата,

оправям се с Клер и се опитвам да пазарувам и да пера. Ти си безполезният в тази къща!“

Още щом го изрекох, съжалих. Но защо все той да е безгрешният? Нека разбере, че трябва да се стегне, щом иска нещата в семейството да вървят.

Майк отдръпна ръката, която протягаше към мен, и в един ужасен миг си помислих, че ще ме удари. Красивото му лице стана студено и непроницаемо, не го бях виждала такъв досега. Сякаш пред мен стоеше напълно непознат човек.

„Утре имам работа в Лондон. Ще преспя в хотел. Тъкмо ще можеш да се успокоиш“ — каза накрая с хладен тон и влезе в банята.

Когато най-сетне се върнах в леглото, едва държах очите си отворени. Той си беше легнал и помислих, че е заспал. Но щом се пъгнах под завивките до него, се обърна към мен и ме погали по гърдите. Господи, не! Как очаква да се любим, след като се е държал толкова ужасно? Сигурно смята, че любенето ще оправи нещата. Обърнах му гръб и студено изблъсках ръцете му.

„Кари — прошепна Майк с опасно тих глас, — не знаеш какво направи току-що.“

О, я *млъквай!*, ядосах се. Защо все драматизира нещата? Ще се сдобрим на сутринта, помислих сънливо и скоро се унесох.

Четвъртък, 10 юни

Тази сутрин го чух да става рано и да слага дрехи в пътната си чанта. Сега ще дойде и ще ме целуне, реших аз и не отворих очи. Той трябва пръв да ми се извини. Чух го да носи Том по стълбите и усетих как го оставя внимателно в леглото до мен. Отворих очи — дори бях готова да кажа: *съжбявам* — но него го нямаше. Беше тихо и пусто и после чух входната врата да се затваря. Бях останала сама.

По-късно в офиса ми позвъни брокерът. Двойката, която толкова хареса къщата, се бе съгласила да вдигне малко офертата. Обаче, предупреди ме брокерът, това е максимумът и може да ги изпуснете, ако откажете. Очевидно от агенцията ни смятаха за кошмарни клиенти и отчаяно искаха да се отърват от нас. Опитах да се свържа с Майк на конференцията в Лондон, но после се отказах. По дяволите, и сама мога да взема решение. Затворих се в тоалетната и започнах да мисля

на бързи обороти. Това е нашето бъдеще и Майк сигурно ще се ядоса много, ако приема без него. Но защо трябва винаги той да взема сериозните решения? Поех си дълбоко дъх, върнах се в кабинета си и им позвъних.

„Приемаме офертата!“ — отсякох. После оставих слушалката с треперещи ръце. Това е, направих го! Как ли ще реагира Майк?

Петък, 10 юли

Звукът от стоварването на тежката чанта върху килима беше сигнал, че се е прибрал. Ребека веднага заряза детското видеофилмче, което гледаше, и се втурна в коридора.

„Татко, татко! — извика радостно тя. — Носиш ли ми подарък?“

Аз държах Том в прегръдките си и чувствах как сърцето ми препуска като лудо. Майк не ми бе позвънил нито веднъж през изминалите два дни и няхах представа къде е прекарал нощта. За пръв път беше някъде без мен и не позвъни да ми каже къде е. Как може да е толкова дребнав? Нима нашият живот и децата не са много по-важни от това, че го бях нарекла *безполезен*? Чух да отваря чантата и след секунда Ребека извика възторжено и влетя в стаята, стискайки в ръце Барби, облечена като принцеса. От месеци ни врънка за нея — дай й нещо розово и пластмасово и веднага изпада в екстаз.

„Виж, мамо, виж! — викаше щастливо тя. — Виж какво ми е донесъл татко!“

Майк влезе в стаята и взе Том от прегръдките ми:

„Ела да видиш какво има за теб.“

Аз се наведох да погледя Търтъл и усетих как очите ми се пълнят със сълзи, докато Том разкъсваше хартията и пицеше от удоволствие. Искаше ми се Майк да ме прегърне. Странна работа — толкова съм му ядосана, а сърцето ми подскочи радостно, когато го чух да отключва вратата.

„Виж, мамо! — извика Ребека. — Това е Екшънмен!“

Страхотно! Защо не вземе да му купи и пушка!

„Какво носиш на мама?“ — попита Ребека.

Вдигнах очи с усилие. Майк се престори, че не я е чул. Държеше Том в прегръдките си и се усмихваше, докато той размахваше Екшънмен, който уж лети във въздуха като Супермен. Как смее да е

толкова красив в елегантния си тъмен костюм с червената копринена вратовръзка? Стомахът ми се сви, щом си помислих какво може да е правил. Къде бе преспал и защо се беше забавил толкова? Как щях да разбера, ако не му говорех? Не можех да понеса тази неизвестност. Специалното внимание, което отдели на децата, определено имаше за цел да ме накара да се почувствам пренебрегната. Защо се държи толкова инфантилно? Обикновено след един ден пристига вкъщи с цветя или ми звъни на работата да ми каже, че е запазил маса в някой от любимите ни ресторанти. Но не и този път. Явно битката ще е люта. Добре — така да бъде. Аз имам докторат по водене на студена война.

Майк, взе децата, за да ги сложи да спят, а аз взех да късам магданоз в задушното, което готвех. По говеждото закапаха солени сълзи. Ядохме пред телевизора, никой не проговори, а бутилката, която бях купила в очакване да се сдобрим, така си остана неотворена.

Събота, 11 юли

Тази сутрин, докато двамата с Том се плацикахме в банята, телефонът иззвъня. Чух Майк да отговаря и замръзнах.

„Какво е казала жена ми? Ясно. Ще ви се обадя след няколко минути.“

Чух стъпки по стълбите и ето че вратата на банята се отвори. Опитах се да седна и да изглеждам сравнително спокойна, но е много трудно да запазиш достойнство, когато върху корема ти плават две пингвинчета с червени шапчици в пластмасова лодка.

„Защо не ми каза, че си приела офертата за къщата?“ — процеди Майк, полагайки усилия да не гледа гърдите ми, щръкнали над водата като две гърбици на гърба на чудовището от Лох Нес.

„Не си ме питал“ — отвърнах престорено храбро.

„Щяхме да им вземем много повече“ — каза ядосано.

„О, я стига! — Пресегнах се към кърпата. От движението се образува вълна и Том се залюшка във ваната като коркова тапа. — Помалко е само с пет хиляди от това, което искахме, и най-последно ще можем да се преместим в Лоун Фарм.“

„Не мисля, че можем да си го позволим“ — заяви хладно той.

Издърпах запушалката с пръст, вдигнах протестиращия, хлъзгав Том от водата и се изправих. Майк побърза да излезе от банята. Явно

гледката на голото ми тяло бе нещо, с което не можеше да се справи в момента. Почувствах как ме изпълва гняв. Готов е да заложим на карта бъдещето ни, макар да знае колко много искам тази къща и колко ще ме заболи, ако я загубим.

„Вече го обсъждахме! — извиках през полуотворената врати. — Нали изчислихме, че с малко повече усилия ще успеем да я купим. Какво ти става? И ти я искаш колкото мен.“

Не ми отговори и го чух да слиза по стълбите. Но не го чух да вдига телефона и да се обажда в агенцията, за да отмени потвърждението ни. Хмм! Това е половин победа. Изглежда, бях преодоляла първото препятствие, но не ми е ясно как ще купуваме къща без комуникация помежду ни. Всъщност може и да свикна да не му говоря. Дори така ще се чувствам по-спокойна. Ще се залисвам с работата и децата и няма да ми се налага да мисля за него. Все някога ще се сдобрим, а сега ще се наслаждавам на липсата на необходимост да се грижа и за него. Вече почти седмица не съм му гладила ризите. Щом не ми говори, как ще ме помоли да му ги изгладя?

Вторник, 21 юли

Не чух повече нищо за курса по мениджмънт и предположих, че няма да се състои. Аз съм последната, която ще напомни на Ник за него. Не се виждам да катеря баирите, обути в чифт огромни ботуши като Попай Моряка, и да стискам компас в ръката. Никога не мога да разбера къде е север. Дали не се променя всеки път, щом смениш посоката?

С палатките също съм скарана. Мисълта да се опаковам като пашкул в спален чувал и да се опитвам да спя, докато всевъзможни гадинки пълзят по ноздрите ми, изобщо не ме изпълва с възторг. Все едно да се чукаш на пода — вече съм твърде стара за това. Сега предпочитам матрака. Още по-малко ме въодушевява идеята заедно с дузина мениджъри от Би Би Си да ме карат да измисля как да прекося потока. И бездруго тези курсове обикновено са само повод да изпуснеш парата и да си легнеш с някого, а точно сега ми се е отцяло от мъже. Един ми е предостатъчен!

Миналата седмица разказах на Джил по телефона за кавгата ни с Майк и двете решихме, че ще се присъединим към някоя женска

комуна. Ще духнем тайно през нощта и ще оставим самонадеяните си съпрузи да се оправят сами с децата. После ще продадем бижутата си и ще си купим тесни тензухени рокли. Ще нарисуваме странни рунически знаци върху лицата си, ще си сложим дълги, полюшващи се като камбани обици, ще се прекръстим на Хера и Афродита и ще се присъединим към някоя артистична колония край морето. Ще ставаме на зазоряване, за да танцуваме странния космически танц, следвайки земните ритми, и ще целуваме дърветата. Повече никога няма да ни се налага да чистим с прахосмукачка.

„Но аз мразя тензухени рокли! — направих опит да възразя. — Миришат, като се намокрят. Ще може ли да си взема сешоара?“

„Не! — отвърна Джил твърдо. — Трябва да оставиш косата си, както Господ я е създал, така ще си по-близо до природата.“

„Искаш да кажеш, че ще отглеждаме хрусталаци под мишниците си?“

„Това е една от жертвите, за да се слееш с природата и да заживееш, необременена от мъже. Извинявай, но трябва вече да затварям. Сузи иска да ми покаже съчинението си, а след това ме чака огромна купчина за гладене. Остани си с мир, сестро.“

Ник ме хвана тъкмо когато излизах от планьорката.

„Кари — започна малко притеснено той, — нали се сещаш за онзи курс по мениджмънт, за който ти говорих? Май оплесках нещата. Забравил съм да изпратя формулярите навреме и вече няма места. Но имам и добра новина: Брус ме помоли да му намеря добър изпълнителен продуцент за половинчасов документален филм. Ще се снима в Бостън в началото на следващия месец и е за деца с дислексия^[2]. Изглежда, в този нов център правят чудеса. Родителите в Мидландс дават луди пари, за да вкарат децата си в него. Снимките ще продължат около седмица. Каж ми, ако искаш да идеш, защото Брус е на зор. Продуцентът, дето трябваше да го прави, си счупил ръката на тенис. Представяш ли си?“

Една седмица в Бостън. *Съвсем сама*. Звучи страшно примамливо! След продължилата две седмици студена война съм на границата да експлодирам. Всеки път, щом се опитам да говоря с Майк или да протегна ръка към него, той се отдръпва. Станал е... *неуловим*.

Чудесно знае, че не понасям да съм далеч от него и че тази липса на контакт ме измъчва ужасно. Сега разбрах колко силно го желая физически, да не говорим, че невъзможността да си споделяме направо ме влудява. Само се надявам и той да изпитва същото. Вече не си спомням какво е да спя с него и ми се струва невероятно, че отново може да е мил с мен и да се шегува, както преди.

Първата нощ след конференцията в Лондон излезе демонстративно от хола и отиде да спи в стаята за гости. Сигурно очакваше да заблъскам по вратата или да се разхленча под прозореца. Бас държа, че бе сложил стол под дръжката, та да не мога да вляза. И това ако не е детинско изпълнение! Разбира се, далеч съм от мисълта да надничам през ключалката, за да видя дали не е барикадирал вратата, или да го заключи отвън, та да не може да иде до тоалетната. Дали бих паднала толкова ниско? Разбира се. Цялата работа е ужасно инфантилна. Снощи, докато лежах в леглото, се улових как търся начини да му отровя живота. Ако хората могат да видят какво си причиняват съпружеските двойки в светая светих на брака, ще се учудят на акъла им. Веднъж, в рядък момент на откровение, Хариет ми каза, че с Мартин имали страхотна разправия в колата. Той отивал на важна работна среща, а тя трябвало да го закара до гарата. Държал се толкова отвратително, че тя побесняла, натиснала копчето за централното заключване и подминала гарата. Подкарала като фурия извън града, набила спирачките и се опитала да го изхвърли от колата. Някакво смаяно трактористче наблюдавало с интерес, как двама добре облечени граждани се бъхтят пред ландровъра. Накрая ми каза, че когато проумели нелепостта на поведението си, и двамата избухнали в смях.

Сигурна съм, че рано или късно един от нас двамата ни ще каже: „Това е глупаво, трябва да престанем.“ Но колкото по-дълго продължава, толкова по-дълбоко се окопаваме на позициите си. Майк се прибира много късно (къде ли ходи) и аз открих, че единственото нещо, което донякъде смекчава агонията ми, е бутилка бяло вино.

Ник каза, че му е нужен отговор още днес, затова първо позвъних на Клер. Обещах ѝ две седмици отпуск през август. Бяхме приели предложението на Хариет за Дордон.

„Скъпа, това е прекрасно! Ще си изкараме страхотно. Имаш ли нужда от някаква помощ, знам, че си много заета?“

Почти усещах аромата на парфюма ѝ, докато дишаше в телефонната слушалка, и си представях как прокарва пръст по изключително чистата повърхност на бледозеления шведски плот в кухнята. Може би ако я помоля много мило, ще дойде да ми опакова багажа. Но като се замисля, по-добре да не го прави. Срамувам се от моите куфари. Все се каня да купя нови, но не ми се дават излишни пари. Макар че ще почиваме почти безплатно. Само трябва да намерим пари за ферибота и бензина. И ще се наложи Майк да ми говори, понеже няма да сме сами.

Ако приема за Бостън, ще трябва сериозно да подновя гардероба си. Продажбата на къщата вече изглежда сигурна, макар че едва ли ще стане по-рано от два месеца. Възрастната двойка в Лоун Фарм се съгласи да свали цената с няколко хиляди, тъй че сега е по-поносима. Всъщност нещата не са никак зле и аз бих могла — какво пък толкоз! — да се отбия на Оксфорд Стрийт в събота и да обиколя магазините. Нуждая се от две елегантни рокли, които да стават едновременно за работа и за по-специални случаи. Но какви обувки ще вървят с тях? А вечер вероятно ще ми е необходима жилетка или две по-леки сака... Чака ме голямо пазаруване! Майната му на Майк! Имам нужда да се позабавлявам.

Събота, 25 юли

„Майк, искам да те помоля за нещо — започнах внимателно по време на хаотичната закуска, издебвайки удобен момент. Том тъкмо бе открил, че може да изпраца доста надалеч напоения с мляко корнфлейкс, удряйки силно с лъжицата си в купичката, а Ребека внимателно обираше шоколада от кроасана си и ръсеше трохи по цялата маса. — Би ли гледал децата тази сутрин, докато отскоча до града? Трябва да си купя някои неща, а знаеш колко трудно се пазарува с Том...“

„Добре“ — отвърна Майк, без да вдига очи от вестника.

Всъщност признавам, че много ми помага с децата. Може би се старае заради евентуалната борба за попечителство. *Всеки уикенд зарязва децата, за да си начеше кращата по магазините, а аз се чудя как да се оправям с тези два дребосъка...* Наистина се уморих да живея като в гръцка трагедия. Реших твърдо да замина за Бостън и

няма да взема Том и Ребека с мен по магазините. Ребека много обича да си играе на криеница и аз вечно пълзя под кошовете с дрехи на разпродажба, докато тя се измъква от другата страна, кикотейки се истерично. Том пък вече се дразни, когато му слагам колана в количката — предпочита да се разхожда с мен, държейки ме за ръцете. Резултатът е, че се движим из магазините по-бавно от костенурка с ортопедични обувки. Когато Ребека беше на около четири, бе измислила страхотен номер: чакаше ме да смъкна панталона си, дърпаше рязко завесата на пробната и слонският ми задник лъсваше пред отвратената публика.

Изпитвам нужда да пазарувам. Ако съм потисната, притеснена или стресирана, само пазаруването може да ме накара да се почувствам по-добре. При мен шопинг терапията действа безотказно. Наречете ме лекомислена, ако искате, но ровичкането в стойките с дрехи ми въздейства по същия успокоителен начин, както пълният масаж. Забравам абсолютно всичко, погълната от единствената мисъл: дали това тъмносиньо кадифено сако е точно дрехата, от която се нуждаеш тази есен? Разбира се, няма особена причина пазаруването да се чувстваш по-добре или по-щастлив. Но е така. Мога да прекарам часове в пробната. Влизането в нея за мен е като влизане в кабинета на психотерапевт. Разбира се, щом си купя нещо, се получава ефектът на снежната топка. Оказва се, че са ми необходими много други неща, за да вървят с него, и се нахвърлям върху артикулите като гладна акула, смъквайки трескаво дрехи от закачалките и хапейки всеки, който се изпречи на пътя ми.

Днес надминах себе си. Купих си два чифта пола-панталон и отчаяно исках да си взема панталон, който да е широк в основата, но всички ми стягаха на бедрата. Мразя, когато платът се опъва по мен. Явно кройката им беше скапана. Освен това трябваше да се откажа и от една страхотна къса рокля (почти като онази, която носеше Хариет на вечерята), защото коленете ми приличаха на баскетболни топки. Но си харесах няколко памучни блузки с широко деколте, както и чифт прилепнали джинси и сандали с дебели подметки. Ще си сменя имиджа драстично и Майк няма да ме познае. Сбогом, безпомощна женице в басмена рокля, здравей, мацке от деветдесетте с обувки тип „танк“ и широки панталони. Ала когато стигнах до касата, изведнъж осъзнах какво съм направила. Стоях с пълни с дрехи ръце и се канех да

подам кредитната си карта, за да платя с пари, които нямам. Но беше късно да се отказвам. Платих и се втурнах към изхода. Докато вървах през многолюдния център на града, полюшвайки чантите с покупки, чувствах, че животът е пред мен. Няма да се предам без бой и ще бъда толкова великолепна и слаба за Франция, че Майк ще ме моли на колене за прошка. И за секс. Горещ, луд френски секс.

Сряда, 29 юли

Днес Ребека има олимпиада по физическо. *Много важен ден*, който съм отбелязала в дневника си още преди месец. През изминалата седмица не спираше да говори за великото събитие и трескаво упражняваше дългия си скок в градината. Снощи изпрах старателно шортите и тениската ѝ и те станаха искрящо бели. Дори пуснах гуменките ѝ в пералнята — вдигнаха невъобразим шум и малко се притесних, но накрая станаха като нови. Само се моля да не са се спрали. Тази сутрин имам съвещание, но съм сигурна, че ще свърши до два, тогава започва състезанието. На закуска се опитах да говоря с Майк. Изглеждаше като изваден от кутийка в тъмносиния си костюм и жълтата риза, която му бях купила преди няколко месеца, и закопнях да ме докосне.

„Днес Ребека има олимпиада по физическо. Можеш ли да дойдеш?“ — попитах колкото е възможно по-спокойно.

„Моля ти се, татко!“ — Ребека изтича от кухнята и увисна на ръката му.

„Няма да успея, миличка — отвърна той и се наведе да я целуне. — Имам много работа.“

Улових го леко за ръката, но той я отблъсна. Ребека замълча, усещайки с изострената си детска чувствителност дистанцията между нас. Хвана ме за ръката и се взря изпитателно в лицата ни.

„До довечера“ — обърна се Майк към Ребека и затвори вратата след себе си.

Започвам постепенно да проумявам, че единственият начин да овладее агонията е да не правя опити за одобряване. Така няма да ме наранява. Аз също мога да съм голям инат. Но съм сигурна, че и той страда.

Заседанието беше за командировката до Бостън — трябваше да уточним какви камери да вземе операторският екип, кога ще пътуваме и как да получим достъп до центъра. Запазили сме си много луксозен хотел в центъра, близо до Харвардския университет, казва се „Чарлс“. Щом пътувате с пари на Би Би Си, правете го със стил! Докато се обаждах за входните и изходните визи, непрекъснато поглеждах часовника си. Имах достатъчно време, беше едва един часът. И тъкмо тогава Ник надникна през вратата и ме попита дали не мога да прегледам графика с него. Когато свършихме и вдигнах очи към часовника на стената, с ужас видях, че е един и половина.

„Извинявай, трябва да тръгвам“ — рекох припряно.

„Закъде бързаш?“ — любопитства Ник.

„Имам час при зъболекаря — извиках през рамо. — Страшно ме боли зъб.“

Подкарах като бясна към училището на Ребека; Щеше ми се часовникът да спре да отброява минутите. Обикновено стигам дотам за половин час, но близо до училището ѝ внезапно попаднах на задръстване. Какво става, по дяволите? О, господи, авария! Един стар светофар беше паднал по средата на пътя и някакъв кретен с цигара в уста се беше облегал на лопатата си до него. По насрещната лента не се задаваха коли. Реших, че повече не мога да чакам, изтеглих се към средата на платното, като едва не закачих светофара, а шофьорите зад мен започнаха да натискат клаксони. Кретенът дори не вдигна очи, но на следвалия светофар светеше червено. Страхотно!

Беше два и половина, когато завих със свистене по алеята към училището. На паркинга имаше дълга върволица от коли, а в далечината се виждаха фигурки в бели шорти, стрелкащи се насам-натам. Забързах през тревата, а високите ми токчета потъваха в меката пръст. Щом приближих, забелязах родителите: притеснени бащи в костюми, стиснали демонстративно мобилните си телефони, сякаш съвсем за малко са се откъснали от офиса и очакват много важни обаждания от Америка, майки в кремави ленени рокли, изглеждащи точно като родителки на деца от частни училища. Огледах се отчаяно за Ребека или Клер. Ето я Клер, седеше от другата страна на пистата. Том беше в количката до нея, а тя прегръщаше Ребека. Втурнах се през пистата към тях и едва не блъснах едно детенце, стиснало в ръка

шоколадово яйце. Докато тичах, извиках името на Ребека и тя се обърна рязко. По лицето ѝ се стичаха сълзи.

„Аз победих! — извика тя. — Победих на двеста метра, а теб те нямаше да ме видиш. Къде беше!“

Клер се дръпна встрани и аз грабнах Ребека в прегръдките си. Малкото ѝ телце се тресеше от ридания, докато я притисках към себе си.

„Много съжалявам, много съжалявам! — Опитах се да я успокоя и усетих как по лицето ми се стичат сълзи. — Имаше задръстване, на пътя беше паднал един светофар...“

„Толкова исках да ме видиш! — изхлипа тя и вдигна към мен зачервеното си от плач лице. — Изпреварих всички, а ти не ме видя.“

Забелязах, че учителката ѝ — госпожа Луис — приближава към нас и побързах да избърша сълзите си.

„Браво, Ребека! Трябва да се гордеете с нея, изпревари дори момчетата!“ — избоботи тя с мощния си глас.

„Гордея се — промълвих аз, притискайки силно дъщеря си. — Много се гордея!“

Останалите майки седяха на групички и бърбеха сладко, явно се познаваха отдавна. Бяха се сприятелили покрай децата си и навярно често се събираха на чай, за да се оплакват от орисията си и да поклюкарстват. Клер и аз стояхме сами и наблюдавахме останалата част от олимпиадата. По едно време няколко други бавачки дойдоха да се видят с Клер. Том се вкопчи в един балон, Клер го вдигна на раменете си, за да вижда по-добре, и той се улови здраво за косата ѝ.

„Аз ще ги прибера“ — обърнах се към нея. Вървахме към колата след края на последното състезание. Ребека стискаше малката си купа и вече беше оправила настроението си, дори ме беше завела да ме запознае с приятелките си. Някои от тях познавах, тъй като си бях направила труда да запиша телефонните номера на родителите им и ги бях канила да си играят вкъщи през уикендите, но повечето виждах за пръв път.

„Сигурна ли сте?“ — попита Клер.

„Да, днес повече няма да се връщам на работа“ — отвърнах, ровейки в чантата си за мобилния телефон. Гадост! Четири пропуснати обаждания. Едва се сдържах да не прослушам съобщенията веднага, но изведнъж реших — майната им! Който и да се е обадил, можеше да

почака. Но щом вдигнах Том от раменете на Клер и опитах да го сложа върху седалката му в колата, той взе да се бори и да плаче.

„Томи — каза строго Клер, — не се дръж глупаво! Прибираш се вкъщи с мама!“

„Ще ти дам сладолед“ — казах аз. Обикновено това върши чудеса.

„Не, не!“ — закрещя Том и сграбчи Клер за ръкава, докато тя се навеждаше да му сложи колана.

„Шшт!“ — Клер се наведе да го целуне и му каза нещо, което не успях да чуя.

Той се поуспокои, но през целия път към вкъщи проплакваше над сладоледа си, а Ребека не спираше да си тананика: „Сладолед, сладолед, ти си сладък като мед.“ Накрая ми идеше да я цапардосам по главата.

---

[1] Цветни пъпки на средиземноморски храст, използвани в сосовете. — Б.пр. ↑

[2] Нарушение в развитието на детето, при което избирателно се засяга способността му да се научи да чете и пише. — Б.пр. ↑

ОСМА ГЛАВА

АВГУСТ

Събота, 3 август

„Каж ми честно — обърнах се към Джил тази сутрин, въртейки се из кухнята в новата памучна блузка и джинсите, — много ли съм стара за това?“

Джинсите малко ми стягаха и коремът ми преливаше леко над колана. Чудех се дали да не пусна блузката отгоре.

Ребека, Сузи и Дейзи се плацикаха в надуваемия плувен басейн отвън. Тази сутрин го бях извадила от пълната с паяжини барака и го бях измила от миналогодишната зелена утайка. Момичетата бяха обещали да се грижат за Том, който пълзеше близо до басейна, но изобщо не му обръщаха внимание и в момента той ровеше в една цветна леха и дъвчеше листо от бегония. Бях пуснала водата в маркуча, за да напълня басейна, и сега момичетата се пръскаха, пискайки пронизително и истерично. Това е първият наистина горещ ден от началото на лятото. Стоейки в градината, видях, че е доста занемарена. Вече не е мой проблем. Нека новите купувачи да я оправят.

Днес Майк излезе с колата рано. Вече съм се отказала да се сдобряваме — ще подновя опитите, когато се върна от Америка, защото в момента е ясно, че е бесен, задето съм решила да отида. Явно смята това за тенденциозно демонстриране на независимост. Сигурно иска да се хвърля в краката му, да настоявам през сълзи сръдната най-после да свърши и да му призная, че го желая отчаяно. Горкият. Няма изгледи да му се случи. И все пак — къде ли отиде? Изглеждаше много *чистичък*. Може би трябва да наема частен детектив. Или може би просто трябва да го попитам, но така ще разкрия, че се интересувам къде ходи, което не е вярно. Изобщо не е вярно.

„Изглеждаш страхотно“ — отговори Джил.

Бог да я благослови. Винаги ми казва, че изглеждам чудесно, но и аз винаги ѝ казвам, че изглежда чудесно. Какво като не приличаме на Клаудия Шифър!

„Не ми ли правят задника голям?“

„Никак — рече уверено Джил. — Имаш задник за милиони. Кой е този Гари, дето ще идва с теб?“

„Говорител — отвърнах. — С къдрава черна коса, бронзов тен, тесни панталони и едра глава — нали се сещаш, виждала си го по телевизията. Каза ми, че нямал врат.“

„А, да, сетих се — кимна тя умно и ме изгледа лукаво. — Готиният образ с късия врат. Заминаваш за една седмица с много сексапилен мъж, какво мисли Майк?“

„Той не знае с кого отивам“ — обясних аз.

„Студената война продължава, а?“ — Джил вдигна вежди и обра пяната от капучиното си с лъжицата.

„Аха“ — отроних.

„Значи ти е по-спокойно — заключи тя. — Най-малкото не ти се налага да говориш с него. И аз ще взема да се скарам сериозно с Пийт. Утре започва нов сериал по Джейн Остин и той пак ще има да седи до мен, да четете вестник и да въздиша недоволено. Понякога ми иде да го убия...“

Понеделник, 3 август

Багажът ми е опакован и съм готова за път. В събота следобед се подстригах късо — в опит да опитомя рошавата си грива и да завърша новия си имидж. Нужен беше много кураж да седя на стола и да гледам как буклите ми падат на пода, докато Том се разхожда нагоре-надолу по коленете ми. Фризьорката трябваше да използва голямо количество топли ролки, за да изправи краищата на косата ми. Сигурно когато я измия (знам, че едва ли ще имам време да ѝ слагам ролки), ще се разхвърчи във всички посоки. Ребека се мотаеше зад стола ми, отказвайки категорично да гледа видео, и пречеше на фризьорката.

„Харесва ли ти?“ — попитах я накрая, поглеждайки несигурно в огледалото. Завъртях глава наляво-надясно, за да видя дали от някоя страна не изглежда по-различно.

„Ужасна си. Преди приличаше на къдрокосата Барби, а сега си като Кен“ — отвърна тя нацупено.

„Благодаря ти, скъпа“ — засмях се аз и подадох кредитната си карта, за да източат от нея поредната сериозна сума. Защо фризьорките

вземат толкова скъпо напоследък? Явно фризьорството вече се смята за някакъв вид изкуство.

Бутах Том към колата, а Ребека висеше на ръката ми и суркаше крака по земята — съсипвайки новите си обувки — и изведнъж се видях в една витрина. Стреснах се като остриган пудел, който вижда отражението си за пръв път. Боже! Това аз ли съм? Винаги съм имала дълга къдрава коса и тази къса, офъкана прическа ми е съвсем чужда. Сега изглеждам като всички останали, помислих тъжно. Но бързо се окопитих. Не, не е така — изглеждам млада, модерна и *различна* от преди. *Различна* звучи добре.

Прибрахме се вкъщи по чаено време (бях продължила да пазарувам и багажникът бе пълен с найлонови торби) и когато завих с колата по алеята към гаража, видях Майк да стои пред мивката в кухнята. Извърнах се рязко, уж да избутам Ребека от колата, но той вече бе успял да ме зърне. Дори от алеята можех да забележа ужасената му физиономия. Той обожава косата ми. Когато се любехме (и такова време имаше някога), той заравяше ръце в нея и увиваше дебелите масури около пръстите си. А най-много обичаше да притиска лице в косата ми и да прокарва ръце през тежките ѝ вълни. Сега това вече го няма.

Ребека се втурна в кухнята.

„Татко, татко, мама си отрязва косата! Не ми харесва! Нали изглежда ужасно?“

„Беки — прекъснах я аз, опитвайки се да имитирам смях, — стига вече, ела да ми помогнеш с торбите.“

„Мама прилича на момче, нали, татко?“

Майк вдигна поглед и за пръв път от седмици очите ни се срещнаха. Гледахме се дълго, имах чувството, че изминаха минути, и единственото, което си мислех, беше: „Обичам те, обичам те, върни се при мен!“ Този поглед разкриваше по-ясно от всякакви думи колко сме наранени и колко ни боли от липсата на контакт. Бих дала всичко да дойде и да ме прегърне, да ме прегърне толкова силно, че да почувствам топлината на тялото му, биенето на сърцето му, да поставя ръце върху косата му и да притегля лицето му към своето. За няколко мига сякаш бяхме готови да си признаем колко много страдаме и двамата, но изведнъж всичко свърши. Той извърна очи и каза:

„Много модерна прическа. Сигурен съм, че в Америка ще я харесат.“

Снощи, докато приготвях багажа си, имахме малка разправия с Ребека — това е първата седмица от ваканцията ѝ и наслявяше да дойде с мен в Бостън.

„Отивам в командировка — обясних аз, докато тя седеше като безутешен Буда в средата на леглото ми. — Не мога да те взема.“

„Ще слушам много и ще ти помагам с торбите“ — примоли се Ребека.

„Не може — засмях се. — Ще останеш тук с татко и Клер, после всички заедно ще заминем. Ще бъде чудесно. Само остави мама да си свърши работата и след това ще ти отделия много време.“

„Винаги така казваш — отвърна тя кисело. — И никога не го правиш.“

Полетът беше в седем часа от Хийтроу и както обикновено, ужасно закъснявах. Бях забравила колко кошмарна е магистралата по това време на нощта и попаднах в задръстване, което сякаш продължи часове. Усещах как кръвното ми се вдига като живак в термометър. „Успокой се, ще получиш удар“ — промърморих. Пуснах любимата си касета на Ерик Клептън и запях заедно с него, потупвайки по кормилото в такт с ритъма. Мъжът в съседната кола ме изглежда любопитно и после бързо отмести очи, но вече го бях видяла. Опитах се да сменя изражението си на луда жена с това на здравомислеща среднощна шофьорка. Зарадвах се, когато той се промъкна напред и повече не го видях. „Хайде, размърдайте се! — изръмжах, стискайки кормилото с побелели кокалчета. — Ще изпусна самолета.“

Влетях в салона на летището в шест и петнайсет, след като бях взела единствената количка за багаж в цяло Хийтроу, движеща се на една страна. Гари и екипът изглеждаха притеснени и току поглеждаха часовниците си. Багажът им вече беше минал. Би трябвало аз да се занимавам с разноските по допълнителния багаж и други подобни в качеството си на изпълнителен продуцент. А дори не успях да пристигна на летището навреме. Втурнах се към гишето да предам багажа си и после изтичах при групата, извинявайки се многословно. Усещах как по носа ми се стича пот, изправените краища на косата ми се бяха извили от топлината.

„Няма проблем — успокой ме Гари. — И без това не ни се ходеше в безмитните магазини, нали, момчета?“

Всички кимнаха утвърдително. Господи, бях единствената жена.

„Къде е Сами?“ — попитах обезпокоено. Тя беше редакторът, определен за нашата командировка.

„Приятелят ѝ не я пуска — обясни Гари. — Не е ли жалко? Ник я смени с Марк.“

„Здравей, Марк!“ — поздравих бодро нервния младок, който явно идваше направо от университетската скамейка и не можеше да повярва, че е в компанията на прочутия Гари. Изведнъж усетих, че всички ме гледат някак странно. Носех нова ленена рокля с копчета от горе до долу и като се погледнах, видях с ужас, че по време на бясното ми тичане насам-натам долните шест копчета се бяха отворили. Значи докато съм бързала към групата, черните ми бикини са се виждали. Извърнах се и трескаво започнах да се закопчавам. Когато вдигнах глава, Гари улови погледа ми и двамата прихнахме.

„Хайде — подканих ги, — ще изпуснем самолета.“

Не си падам много по самолетите. Хубаво е, че ги има и че можем да стигаме бързо навсякъде, но самото пътуване във въздуха ме притеснява. Как така се задържахме горе? Сигурна съм, че е само въпрос на време да се превърна в статистика.

Щом самолетът тръгна по пистата, аз си сложих колана (напълно безсмислен ход: нищо не може да те спаси ако полетиш към земята с милион километри в час), при това го стегнах здраво и опрях колене в седалката пред мен. Както винаги, екипажът се зае да ни обяснява какво трябва да правим, в случай че катастрофираме. И както винаги, думите минаваха покрай ушите ни. Най-близо стоящата до мен стюардеса, която сочеше с пръст аварийните изходи, се олюля леко, щом самолетът набра скорост. Господи, всички ще умрем! Затворих очи в очакване на неминуемата катастрофа. Последва едно от онези гадни издигания, когато стомахът ти се качва в гърлото, и после самолетът се понесе равно във въздуха.

„Вече можеш да отвориш очи — обади се Гари, който се бе настанил до мен. — Искаш ли нещо за пиене?“

„Никога не пия и не ям в самолет“ — отвърнах твърдо.

Вторник, 4 август

Когато на сутринта кацнахме в Бостън, главата ми се въртеше. Гари ме бе кандърдисал да изпия един двоен джин, за да успокоя нервите си, и след това нямаше смисъл да спирам. Погълнах една от онези минибутилки шампанско, няколко малки бутилки червено вино и цялата табла с пластмасова храна — и добре се подредих. Изслушах целия любовен живот на Гари, който се оказа много сложен (включваше няколко жени у нас и голям брой — в чужбина), открехнах младока Марк как да успее в журналистиката и да стане голяма звезда и разясних на оператора Мик каква е ползата от индивидуалното обучение на децата му. След това заспах. Когато се събудих, не можех да си спомня къде съм, а устата ми миришеше на котешка тоалетна. Гари също бе заспал, облегнат тежко върху дясната ми ръка. Измъкнах я, промъкнах се край него, Марк и Мик и се заклатих в тъмнината към тоалетната. В слабо осветения ѝ метален интериор си помислих: „Голям майтап!“ После повърнах цялото печено пиле и червеното вино, издавайки звуци като малка жаба.

След махмурлука и умората от пътуването днешните снимки не бяха върхът, но се надявам да се получи много интересна история. Повечето деца се обучават с помощта на интерактивни компактдискове и напредъкът им изглежда забележителен. Най-големият ми успех днес беше, че не повърнах върху никого.

Хотелът е страхотен. Много луксозен, с мраморно фоайе, пълно с богаташи, облечени в кашмир и карирани панталони. Има плувен басейн и възнамерявам всяка сутрин да плувам по двацет дължини — като част от фитнес подготовката ми за Франция. Не искам да ме е срам, когато застана до Хариет. Наели сме и американски екип и операторът им е направо мечта. Чък — така се казва. Бялата му коса е прибрана в опашка и има много оригинално отношение към живота. Тази вечер ни заведе да хапнем в един невероятен морски ресторант до доковете, огромно място, пълно с провикващи се келнери и опърничави раци. Менюто беше дълго осем страници. „Давайте насам бирата!“ — изкрещя Гари още щом седнахме и това в голяма степен определи тона на вечерта. Бяха ни отпуснали толкова щедри дневни, че се чувствахме задължени да пръскаме пари с пълни шепи. Носех новата бяла копринена блуза с гол гръб и черната пола-панталон.

По време на снимките днес следобед бях хванала лек тен, а и косата като никога ми се подчини. Толкова е хубаво да можеш да се отпуснеш във ваната, а в хотелската ти стая да гърмят новини по Си Ен Ен и никой да не те безпокои. Оглеждайки се в огледалото, докато си слагах червило, трябваше да призная, че изглеждам доста добре. Гари явно е на същото мнение. На вечерята направи всичко възможно да седне до мен. Мик вдигна вежди, а аз поклатих неодобрително глава. Не искам никакви клюки — светът ни е много малък и това веднага ще стигне до Майк. Все пак беше приятно красавец като Гари да се опитва да улови погледа ми, да пълни чашата ми и да се смее на вицовете ми. Единодушно решихме да си поръчаме плато с морски дарове и когато го донесоха, сякаш на маса се изсипа рогът на изобилюето. Голямата обща чиния преливаше от всевъзможни видове омари, миди, сепии — цялата морска фауна.

„По дяволите, не мога да се справя!“ — изпъшках аз, докато се опитвах да измъкна месото от моя омар с дългото, подобно на кука приспособление.

„Дай на мен“ — предложи Гари. Нищо чудно, че жените го харесват. Много е добър в ухажването: стрелка ме с поглед, усмихва се, навежда заинтригувано глава към мен, щом си отворя устата да кажа нещо. В края на вечерята кракът ми случайно докосна неговия.

„Извинявай“ — избъбрих смутено.

„Не се извинявай“ — отвърна той. Тъмните му очи се впиха в моите.

Усетих как през тялото ми премина тръпка и за първи път от доста години си спомних какво е да харесваш някого, да чувстваш слабост, когато е наблизо. По време на една от дългите ни дискусии на бутилка „Шардоне“ Джил ми бе признала, че при нейното ухажване е липсвала първата целувка. Първата целувка, след като цялата вечер — или поредицата от вечери — е водела до нея. Изведнъж той се навежда към теб и... о, боже! Това го няма, щом се омъжиш. Целувката си е... просто целувка. Същата като предишната и много вероятно — същата като всички останали оттук насетне. Мислех си, че вече няма да изпитам подобно нещо, но сега чувството се върна, мощно както преди. Значи още се случва. Но аз не съм сигурна, че мога да се справя с подобно нещо. Трябва да внимавам да не се напия.

„Стара съм за теб — казах тихо на Гари и го тупнах закачливо с щипката на омара по ръката. Повечето му приятелки май са под двайсетгодишни. — Чък — провикнах се през масата, — разкажи ни за подвизите си с акулите.“

Но как да спра да пия? Не мога. След две чаши вино волята ми омеква. В два часа преминахме на коктейли в скъпарския бар на хотела. Гари възседна пианото и засвири ужасно мелодия на Саймън и Гарфънкъл, а Чък и Мик пееха под акомпанимента му. Аз духах щастливо през сламката в питието си и се чувствах прекрасно. Отдавна не съм прекарвала толкова добре. Сякаш отново бях аз: безразсъдна, независима, свободна.

„Момчета, момчета! — провикнах се. — Искам «Песента на Кейти»!“

Четвъртък, 6 август

След снощната запивка днес вечеряхме доста по-цивилизовано в ресторанта на хотела. Дори и в голяма група Гари те кара да се чувстваш тъй, сякаш си единственият човек, с когото иска да говори. Бях капнала и в десет обаявих, че си лягам. Докато вървах по коридора, чух стъпките му зад гърба си.

„И ти ли си уморен?“ — попитах, щом приближи.

„Неособено — отвърна той и очите му се присвиха многозначително. — Имам страхотен минибар в стаята.“

„И аз имам — засмях се, — но снощи препих и ми стига толкова.“ Посегнах да пъхна електронната карта в процепа и той докосна ръката ми.

„Кари — каза тихо и усетих дъха му върху бузата си, — може ли да вляза? — Аз вдигнах очи и той се усмихна, повдигайки вежда: — Знам, че съм непослушно момче, но съм страхотен любовник.“

Напуши ме смях.

„Не, благодаря — отвърнах, опитвайки се да убедя и себе си, — имам си достатъчно проблеми в момента!“

„Хайде, мила — настоя той и прокара пръсти по лицето ми, спирайки на устните. — Никой няма да разбере.“

„Не ми харесваш!“ — Изблъсках го решително. След тази лъжа влязох бързо в стаята и хлопнах вратата с разтуптяно сърце.

Слава богу, че не бях пияна като първата вечер. Сигурно щях да се предам и как щях да се чувствам после? Да бъда близо до Гари, да усещам дългото му мускулесто бедро, притиснато към мен, да си представям ласките в леглото — всичко това ме кара да се чувствам ужасно уязвима. „Я се овладей! — рекох си. — Ти си омъжена жена, а не някаква тийнейджърка.“ Но и аз имам нужда да бъда обичана. Имам нужда да бъда прегръщана. Имам нужда да знам, че струвам нещо, а в момента Майк ме кара да се чувствам като нищожество. Взех си една вана и легнах в горещата хотелска стая. Потях се и се чувствах не на място, изпитвайки силно желание да се прибера у дома. Когато най-после заспах, сънувах неспокоен еротичен сън: как правя любов в тъмен, сенчест коридор. Не различавах лицето на мъжа, но миришеше като Майк. Слава богу, че пак сме заедно, помислих си, но щом се събудих и протегнах ръка към него, леглото се оказа празно.

Събота, 8 август

След напразни опити да затворя куфара, накрая се принудих да скоча с цялата си тежест отгоре му. Беше много по-пълен, отколкото при пристигането ми, защото бях пазарувала като луда. Днес снимките ни отнеха целия ден и се ужасих при мисълта, че магазините ще са затворени, когато се върнем в хотела. Нищо подобно. Светлините във вътрешността на магазините ми намигаха подканящо и реших този път да се възползвам максимално. Момчетата се запътиха директно към бара, а аз изтичах до стаята си, за да обуя маратонките. Смятах доста да походя.

Първата ми спирка бе Гап Кидс^[1]. Огромна площ, истински рог на изобилието, предлагащ прекрасни възможности за харчене на пари. И всичко е толкова евтино. За половин час купих достатъчно дрешки да кипря Ребека и Том цяла година. Ако имаше награда за пазаруване тази вечер, щях да я спечеля. Чувствах се на седмото небе. Най-щастлива ме правеше мисълта, че не бях успяла да похарча щедрите дневни в хотела и тези дрехи на практика са без пари! Идеално! Накупих доста неща и за себе си — цените бяха такива, че щеше да е престъпление, ако не го сторя. Удоволствието ми се помрачаваше само от факта, че талията ми се е разширила малко. Не бях преставала да ям и да пия буквално от момента, в който слязох от самолета. Какво ли не

погълнах! Човек не може да очаква, че ще отслабне по време на почивка, о, прощавайте — командировка, ако яде кифлички с шоколадова глазура за закуска.

Към приятните ми преживявания се прибавя и невероятната *любезност* на всички около мен. Във вторник вечерта се затрудних да набера домашния ни номер в Англия. Опитах всички номера в указателя, но сигналът „свободно“ продължаваше да дразни ухото ми. Позвъних на телефонистката. „Няма проблем — отвърна тя. — Аз ще ви свържа. Безплатно.“ И го направи — и този път се получи. У дома щях да попадна на някоя отегчена Шарън или дори още по-зле — на някое автоматично съобщение, което ти дава осем списъка с възможности и иска от теб да натискаш безброй пъти бутоните със звездички и квадратчета, за да стигаш накрая до същото електронно съобщение, както в началото.

Слушалката вдигна Майк.

„Ало?“ — каза той раздражено. Мрази да говори по телефон.

„Аз съм. — Мълчание. — Как сте?“

„Ще извикам Ребека“ — отвърна кратко.

Ребека експлодира на телефона.

„Мамо! — изкрещя тя. — Как е там? Беше ли в Дисниленд? Видя ли Мики Маус? Ще ми донесеш ли истински американски бонбони?“

„Разбира се — засмях се аз. — Как е татко? Там ли е? Искам да го чуя за малко.“

„Татко! — провикна се Ребека в слушалката и ухото ми потрепери. — Казва, че е зает. Кога си идваш?“

В самолета на връщане двамата с Гари отново седяхме един до друг, но този път нямаше флиртаджийски погледи, нито навивки да пия повече. Когато го отблъснах онази вечер, беше ме изгледал изненадано, сякаш не можеше да повярва, че е истина. Толкова е свикнал жените да отстъпват пред чара му. На другия ден се държа много хладно, което малко ме изнерви. Явно му беше трудно да преглътне факта, че не драпам за него, но май така само засили интереса му. Чудесно! Мога да се справя с това, че Гари ме харесва. Всъщност така работата ми ще стане малко по-забавна. При липса на

интерес от страна на Майк имам нужда от *някого*, за когото да се обличам сутрин.

Майк. Само като си помисля за него и стомахът ми се свива, сякаш получавам пристъп на диария. Тук се чувствам толкова свободна и уверена в себе си. Не знам дали ще издържа на напрежението у дома.

Петък, 14 август

Полетът от Доувър тръгва в пет тази вечер. Надявах се Майк да се смили и да летим до Бордо, а оттам да наемем кола, но той ни е наложил спартански режим. Вече имаме дата за окончателната покупка на къщата — след шест седмици — и *кесията е здраво завързана*, както би се изразил баща ми. Почти не сме се виждали тази седмица, защото прекарвах по цял ден в мрака на редакторската стая. Искях да приключа с документалния филм, преди да заминем. Тръгвах от къщи в седем сутринта и се прибирах, когато децата вече са си легнали, а Майк се връщаше около единайсет всяка вечер. Разбира се, Ребека вече вижда какво става и в неделя сутринта ме попита на висок глас в супермаркета защо татко ѝ и аз не спим заедно.

„Татко хърка — отвърнах сконфузено. — Недей да викаш.“

Един бог знае къде се храни Майк — сигурно ходи в служебния стол и оттам — в кръчмата. Дано не го глобят, че кара в пияно състояние. Донесох му от Америка няколко ризи и чифт джинси „Ливай 501“. След шумното връчване на подаръците на децата и укротяването на Търтъл и Ангъс, които скачаха възбудено отгоре ми, аз се обърнах към Майк и казах плахо: „Това е за теб“. Той не отвори подаръците си пред мен, но като се върнах, след като бях сложила децата да спят, торбите ги нямаше. Надзъртайки в гардероба му горе, видях, че ги е окачил внимателно. Изведнъж ми се доплака. Защо не престанем най-после с тази ужасна сръдня?

Тази сутрин скочих от леглото малко след седем, твърдо решена да се заема с опаковането на багажа. Цяла седмица прах, за да приготвя всичко, но вчера пак вадих шорти и тениски от пералнята посред нощ и ги окачвах по радиаторите. Бях ги включила нарочно за целта и на сутринта всички се събудихме изпотени и със зачервени лица. За нещастие един тъмносин чорап бе попаднал в бяла калъфка за възглавница и бялото ми пране излезе с металносив цвят. Мамка му!

Възнамерявах да взема само най-необходимото за двете седмици във Франция: бански костюми, къси панталони, тениски, по един пуловер на всеки и по един официален тоалет. Багажът ни нямаше да е голям. Хариет (тази седмица ми звънеше всяка вечер и поиска да се срещнем, за да ми обясни къде да спираме по пътя) казва, че вилата е във вътрешността на страната, но била близо до *най-сладкото градче с най-очарователния* малък пазар. Миналата година с Мартин завели там децата и си изкарали фантастично. Не правили нищо друго, освен да се пекаат на слънце и да пият вино. „Толкова е *успокояващо*, скъпа!“ Само че Арнолд и Сидни са на седем и девет и са достатъчно големи да си играят сами и да плуват в басейна без непосредствена заплаха от удавяне. Ребека ще се справи — вече може да плува без надуваемите възглавнички на ръцете, ала Том... ох, Том! Ще трябва непрекъснато да го държа под око. Дано Майк се съгласи да ми помага. Но знае ли човек с този безсловесен мъж!

Успях да събера всички мои дрехи и тези на Майк в единия куфар. Оказа се, че моите са много повече. О, боже! Сутринта Майк изведе децата и аз можех да действам на спокойствие. Обикновено ми е много приятно да приготвям багажа за почивка, но днес още със ставането ме обхвана някакво чувство на безпокойство. Дали ще се сдобрим с Майк във Франция? Щеше ми се да сме само двамата с децата. Знам, че Хариет и Мартин няма да ни оставят на мира, а аз искам Майк само за себе си.

В единайсет бях струпала всички неща на Том до вратата: количката, креватчето, чадъра, торбите с памперси, столчето за хранене, седалката за колата. Истински пътуващ цирк. Кучетата се настаниха унило до купчината, с прибрани уши и увиснали опашки. Мразят и най-малкия признак на промяна, а видът на куфарите ги кара да изпаднат в тежка депресия. Търтъл има обичая да ляга в отворените куфари, за да ми пречи да ги подреждам. По обед щяхме да ги пратим на кучешки хотел. Това е работа на Майк, защото аз плача, когато ги оставям, и се прибирам разстроена. Да не забравя да им приготвя картоните с ваксинациите.

Човек трябва да има мозък като компютър, за да помни всички неща, необходими за едно семейство, тръгващо на почивка. Просто е невъзможно, каквито и списъци да правиш. Всеки път се налага да прекъсваме пътуването си и да направим обратен завой. „О, господи!“,

възкликвам ненадейно, понеже съм забравила фотоапарата или не съм заключила задната врата. Една година толкова се постарях да изключа всички електрически уреди, че бях изключила и фризера. Като се върнахме, сладоледът беше залял пода, а пилетата бяха станали големи колкото плажни топки.

Майк и децата се върнаха в дванайсет часа. Ребека вече беше на седмото небе от щастие. Том, миличкият, нямаше представа какво става, макар че Ребека непрекъснато го хващаше за ръцете и му обясняваше:

„Том, Том, заминаваме на почивка!“

„Готова ли си с багажа?“ — попита Майк кратко.

Загледах се в него и видях, че лицето му е изпито и напрегнато. Направо не приличаше на себе си.

„Майк — започнах колебливо, протягайки ръка към лицето му. Ребека беше извела Том в градината и двамата бяхме сами в коридора. — Майк, моля те. — Усетих как очите ми се пълнят със сълзи. Обърнах лицето му към моето и го накарах да ме погледне. — Не можем да продължаваме така, това е лудост. Обичам те.“

Лицето му се сгърчи и той ме прегърна, притискайки ме към себе си толкова силно, че ме заболя. Да усетя тялото му, косата му, лицето му до моето бе като да се завърна у дома след много дълго пътуване.

„Съжалявам — прошепна той. — Много съжалявам.“

„Всичко е наред — отвърнах. — И двамата се държахме глупаво. Нека престанем вече. Не издържам повече. Нуждая се от теб.“

„Да — рече Майк много тихо. — Вече свърши.“ — Отдръпна се от мен и потърка очите си с ръка, сякаш го боляха. После извърна глава.

Ребека влетя в коридора.

„Мамо! — извика тя и спря рязко. — Защо плачеш?“

„Защото съм щастлива.“ — Наведох се и я прегърнах.

„Аз ще взема Том“ — каза Майк и побърза да излезе.

Докато подреждах багажа в колата, си помислих: „Каква ирония, че най-малкият човек в семейството заема най-много място. Ако продължавам със същото темпо, ще ни трябва камион, за да стигнем до Франция.“ Бях казала на Ребека да си избере кое плюшено мече ще вземе. На излизане от кухнята я видях да струпва планина от мечета.

„Ребека — казах раздразнено, — няма място за всички.“

„Не мога да си избира“ — изхленчи тя.

„Това необходимо ли е?“ — попита Майк, опитвайки се да напъха столчето за хранене в багажника.

„Къде ще се храни? — отвърнах. — На коленете ни ли?“

„В колата — в детската седалка“ — каза Майк сериозно.

Накрая единственото свободно място остана пространството между предните седалки. Ребека трябваше да се промуши под багажа, за да стигне до седалката си. „Ау!“ — възкликна тя, опитвайки се да намери място за краката си сред торбите с пелени и сгъваемото креватче на Том, твърде голямо, за да влезе в багажника. Трябваше да вземем с нас и хавлии и спално бельо, а единственото място за тях бе в хралупата под краката ми, тоест щях да изкарам цялото и пътуване с опънати напред крака.

„Искаш ли аз да шофирам?“ — предложих.

„Я се разкарай!“ — отвърна Майк, наблюдавайки ме как се опитвах да наместя краката си.

Щом потеглихме, мозъкът ми заработи трескаво: навсякъде е заключено; боклукът е хвърлен; хладилникът е почистен; обадили сме се да не ни носят млякото и вестниците; телефонният секретар е включен; паспорти, билети, пари, фотоапарат. Фотоапарат. О, гадост! Беше върху кухненската маса до... мобилния телефон на Майк и зареждащото устройство. Той ги остави там, за да ги прибера на сигурно място в ръчната си чанта, в случай че възникне спешен проблем в офиса.

„Майк...“ — обадих се гузно.

Заминаване номер две. Изведнъж Ребека реши, че ѝ се ходи до тоалетната, което означаваше, че трябва да пренаредим част от багажа в колата. Том вече бе усетил напрежението и се разплака. „Дай му цветните моливи да се занимава“ — рече Майк.

„Те са в багажника...“ — смънках аз.

През останалата част от пътя Том почти не спря да надува гайдата, но не ми пукаше — бях толкова щастлива от капитулацията на Майк, че ми идеше да запая. Спираше ме единствено напрегнатият израз на лицето му. След няколко часа Том внезапно се умълча и доби изключително замислен вид. Специфична миризма изпълни вътрешността на колата.

„Мамо — обади се Ребека с желание да помогне, — Том се наака.“

„Майк — казах, — трябва да спрем на следващата отбивка.“

Преобличането на бебе в задната част на колата никога не е лесно, а и Том ме затрудняваше допълнително с постоянното си мърдане и плач. После пък не знаех какво да правя със стария памперс.

„Ще трябва да го вземем с нас“ — обях аз.

„Сложи го в багажника.“ — Майк направо позеленя.

Тръгнеш ли на дълъг път с мъж и две малки деца, катастрофата не ти мърда. Когато пристигнахме на фериботния терминал, атмосферата вече можеше да се реже с нож. Изглежда, на мъжете лесно им гърми бушонът от такива дребни детски провинения, като разлят сок и внезапни шумни викове. Единственото спасение е да упоиш мъжа, да го завържеш и да го сложиш в багажника. Изваждането му трябва да стане едва след като си свалила децата, разопаковала си багажа и вече можеш да му пъхнеш в ръката изстудена бутилка бира. После двамата следвате напълно различен модел на почивка и се срещате само вечер, когато децата са заспали и можете да се отдадете на пиене. Най-добре е да си поделите грижите за децата на принципа момче/баща, момиче/майка. Това е единственият начин да имате успешна почивка.

С Хариет и Мартин се разбрахме да се срещнем във вилата — като разумни (богати) хора, те бяха решили да използват много по-скъпия въздушен превоз. В момента сигурно пият шампанско на две хиляди метра надморска височина и прелистват списанието на авиокомпанията. Междувременно ние се опитваме отчаяно да намерим чантата с нещата за спане и да извадим част от памперсите на Том, без да се налага да сваляме целия багаж от колата. Майк мрази навалиците и пълният с хора ферибот е същински ад за него. Платихме допълнително за отделна кабина, за да можем да се наспим. „Дано кабината е хубава“, помислих си, докато се изкачвах с Том по тясната метална стълба и се опитвах да не изпускам от поглед Майк и Ребека сред още десет хиляди души.

Събота, 15 август

Кабината не беше хубава. Приличаше на желязна клетка. За да затворим вратата, трябваше да застанем в другия ѝ край и да не дишаме.

„Господи!“ — възкликна Майк.

„Хайде, хайде! — отвърнах бодро. — Само за една нощ е.“

Той въздъхна, взе си книгата и се покатери на горната койка. Ребека зарови в червената пластмасова чанта, която сама бе опаковала (Барбита, флумастери, книжки, малки плюшени мечета, въже за скачане и много мъниста), измъкна „Мечо Пух“ и се покатери до баща си. Щом те се настаниха, двамата с Том тръгнахме да търсим ресторанта, защото той трябваше да хапне нещо. Вървах нагоре-надолу по разни стълби и Том започваше да ми тежи все повече, докато се опитвах да следвам сложните карти, пълни с червени квадратчета и стрелки с надпис: „Намирате се тук“. Накрая се озовахме на палубата до спасителните лодки. Опитах се да не мисля за „Титаник“.

След като хапнахме обилно пържени картофи и фасул в едно заведение, пълно с кресливи малки деца с абсурдни имена (не можеш да очакваш класата на хората на ферибота да е като тази на пътуващите със самолет), видях, че до времето за лягане на Том остава един час. Не ми се връщаше в желязната клетка и отидохме да разгледаме парфюмите. Когато се върнахме в кабината — след близо половинчасово изкачване и слизане по всевъзможни стълби, Майк и Ребека спяха дълбоко. Гледах да не вдигам шум, докато събличам Том, но той пискаше и бърбореше и се разпищя, щом се опитах да го измия в миниатюрната метална мивка — признавам, че дъното ѝ наистина беше студено. Накрая успях да го напъхам в чиста пижама и му дадох бутилка мляко. Докато я пиеше, го люлеех и тихичко му разказвах приказка. После го сложих в специалното креватче и отидох на пръсти до моята койка. Може би ще успее да поспя. Още щом легнах, от креватчето ме погледнаха две огромни очи.

„Том — изсъсках, — заспивай!“

Думите ми бяха посрещнати с мълчание — явно се чудеше защо майка му е до него, а *не го държи*. Обърнах му гръб и се престорих на заспала. Чух го как си поема леко дъх и после нададе мощен рев. Скочих от леглото, за да го взема.

„Какво има? Какво става? — измърмори Майк, надигайки се объркано. — Ох, Ребека, дръпни се малко. Ръката ми е изтръпнала.“

В този момент мощните двигатели на турбината увеличиха обороти на един метър под нас и кабината се превърна в шумна, вибрираща желязна клетка. Спахме на пресекулки. Всички — освен Том, който цяла нощ пълзя по пода, отказвайки категорично да се върне в креватчето си. В шест сутринта бяхме седнали — недоспали и с пристъпи на гадене — във все още празния ресторант. Само Том беше свеж като репичка.

Сряда, 19 август

„Как мина пътуването?“ — попита Хариет загрижено, щом спряхме колата върху дебелия слой чакъл пред вилата.

Къщата е великолепа — нещо, в което не се съмнявах, познавайки изискания, безкомпромисен вкус на Хариет. Изградена от златистия камък на Дордон, тя е разположена сред просторни поля в края на дълга, криволичеща алея, а от пътя се вижда дълбокото синьо на плувния басейн, проблясващ като скъпоценен камък до нея.

Когато пристигнахме във вилата, настроението ни значително се бе повишило. След като слязохме от ферибота — изтощени, потни, мръсни и гладни, Ребека изтърси:

„Много ми хареса на ферибота. Може ли пак да пътуваме с него?“

Двамата с Майк се спогледахме и прихнахме.

„Никога вече! — отсече Майк. — Никога, никога вече.“

„Освен на връщане — отвърнах аз. — И ще помолим да ни дадат кабина направо в машинното отделение.“

„Дано се окаже още по-малка“ — ухили се Майк.

„И по-гореща“ — добавих аз, капнала от умора, но ликуваща.

Слънцето тук напича още от сутринта. Приятната му топлина бе достатъчна да ме накара да се почувствам по-добре, когато спряхме да прием кафе. Вече сме във Франция. Всички говорят различно. Ребека беше очарована.

„Какво каза?“ — попита тя, когато жената в кафенето посегна да я погали по прекрасната руса коса.

„*Comme elle est mignonne, si mignonne!*“ — възкликна тя.

„Казва, че си много хубава“ — преведох.

„Ооо!“ — зарадва се Ребека и се усмихна кокетно на жената, която я погали по бузката. Французите са толкова мили с децата.

Обожавам тукашната различност. Различният хляб, различното кафе. Толкова е вълнуващо и прекрасно! Дори Майк започва да се отпуска — докато седяхме на масата пред кафенето, той обърна лице към слънцето и умората му сякаш се стопи. Краката му в късия ленен панталон вече имат лек загар. Моите приличат на бутилки мляко. Трябва сериозно да се заема с тена си.

Снощи отседнахме в една романтична малка странноприемница. Децата си легнаха, доволни, че ще спят на ново място. Макар ресторантът да бе миниатюрен, храната се оказа фантастична.

„*Pate de foie gras!* — възкликнах аз. — Пастет от гъши дроб, маринован в коняк, и трюфели. Виж, само двайсет франка е! Това прави около две лири.“

„Двеста франка — поправи ме Майк усмихнато. — Избери си нещо друго.“

По време на вечерята разговаряхме — господи, какво блаженство! Разказах на Майк всичко за Бостън (нито дума за Гари) и той сподели, че е имал ужасен период в работата. Уволнили прекия му шеф. Щях да чуя за това, ако не бях заминала — новините в медиите се разпространяват бързо като горски пожар. Новият шеф, прехвърлен от Би Би Си също като Майк, държал да го приемат насериозно и се бъркал във всичко. Майк се боял, че може да поиска да направи свой екип. Божичко! Никога не съм гледала на работата на Майк като на нещо несигурно — толкова е добър!

След вечерята седнахме отвън на терасата и пихме бренди в меката вечер. Опънах облекчено крака. Слава богу, вече знаех *причината* за особеното му поведение. Прибрахме се на пръсти в стаята, за да не събудим децата. И двете спяха дълбоко. Съблякох се и се пъгнах в леглото, очаквайки Майк да се притисне в мен. Бихме могли да се любим, ако не вдигаме много шум. Но Майк само ме целуна по бузата и прошепна: „Лека нощ“. Останах да лежа неспокойно. Беше горещо, макар че прозорците бяха отворени. Чух пронизителното бръмчене на комар край главата си. Нали се бяхме сдобрили, защо не иска да се любим?

Пристигнахме във вилата днес по обед и Хариет се появи от сенчестата вътрешност само по оскъдни жълти бикини. Вече има силен загар и е слаба като топмодел. Чудно, храни ли се изобщо? Когато се наведе да ме целуне, усетих миризмата на скъпо плажно масло и слънце.

„Скъпа! — извика тя. — Как мина пътуването?“

„Не питай! — засмях се аз, докато вадох ревящия Том от колата. — Тук е прекрасно!“ — казах, щом влязохме в прохладния тъмен коридор.

„Харесва ли ти? Приготвила съм салата за обед, с малко сирене и хляб. Какво ще кажеш?“ — попита тя, накланяйки въпросително глава на една страна.

„Добре дошли! — избоботи Мартин, приближавайки откъм басейна. — Вече мислех, че няма да дойдете! — Тупна Майк по гърба, а мен притисна силно с една ръка. Ребека се криеше зад мен. — Момчетата са в басейна. Защо не идеш при тях?“ — обърна се той към нея.

„Може ли, мамо?“ — попита тя с грейнали от вълнение очи.

„Само да ти намеря банския костюм“ — отвърнах. Край басейна имаше маса, отрупана с всевъзможни сирена и шунки — истинско пиршество!

„Не биваше да го правиш!“ — възкликнах, обръщайки се към Хариет.

Тя се намръщи леко:

„Много ли е?“

„Не, не, идеално е!“ — побързах да кажа, виждайки изражението ѝ.

Събота, 22 август

Докато лежах на слънце тази сутрин, блажено отпусната (Майк играеше с Том в басейна), си мислех, че човек трябва да ходи на почивка само с двойки, които ненавижда и ще се радва да не срещне никога повече, или с такива, като Джил и Пийт, които познаваш толкова добре, че можеш да кажеш: „Стига си мързелувала, ами си вдигни задника и ела да ми помогнеш в кухнята“ или: „Децата ти са ужасни и плачат за бой“. За жалост Хариет и Мартин не попадат в

нито един от двата лагера. С удоволствие бих метнала Мартин от някоя скала — мисли си, че като е богат, всички трябва да се съобразяват с него, но Хариет е мил човек, въпреки превземките, и с времето започвам все повече да я съжалявам. Мислех си, че животът ѝ е съвършен, но явно не е така. Е, добре, наистина разполага с повече време от мен да увеличава и без това идеалния си тен, но много по-често можеш да я откриеш в кухнята — все чисти, готви, обира праха. Какво се опитва да докаже? Чистя — следователно съществувам?

Обзета е от манията да създава идеална атмосфера за Мартин и децата. Буквално им слугува. Ако Майк каже: „Кари, донеси ми нещо за пиене“, аз най-вероятно ще му отвърна: „Не си сакат, иди и си вземи сам“. Хариет не може да си представи да изрече подобно нещо. Щом някоя чаша или чиния се изпразни, Хариет я грабва и я отнася в кухнята.

„Хариет — казах веднъж, — нека ти помогна.“

„Ти си заета с Том — отвърна тя. — Благодаря, но няма нужда.“

Нищо чудно, че е толкова слаба — постоянно търчи след мъжа си и децата.

„Мамо — проникна се от басейна някой от синовете ѝ, — донеси ми нещо за пиене.“

„Разбира се, миличък“ — отвърща тя и веднага скача.

„Защо не им кажеш да си вземат сами?“ — попитах я вчера, възмутена от постоянните им искания. Ръцете ме сърбяха да ги напляскам.

„Защо? — изненадано ме изгледа тя. — Приятно ми е да се грижа за тях.“

Открих и друга причина да е толкова слаба. Не яде нищо. Когато се храним навън, аз пъшкам от удоволствие при вида на тънките пържени картопки и бифтека, а тя гони няколко листа маруля из чинията си. „Отпусни се — иска ми се да ѝ кажа, — поръчай си голям десерт и солидно питие, *моля те*.“ Никога не го прави. Трябва да е бодра на другата сутрин, за да приготви навреме закуската на Мартин и момчетата.

Вече се състезаваме коя първа да стигне до кухнята. Разбира се, аз се надигам първа с Том, но щом му дам пълната бутилка, се опитвам да го накарам да поспи още един час. Обикновено просто го оставям да си играе на пода в нашата стая, а аз се излежавам. Затова когато се

появим, Хариет вече е купила хляба, сложила е масата и приготвя кафето. Кара ме да се чувствам като пълна смотанячка. Толкова добра домакиня е.

Майк прекарва повечето време в басейна с Ребека. Въпреки че се сдобрихме, все още не иска да ме люби. „Сигурно защото си лягам преди него“, казах си твърдо, слагайки си поредния слой плажно масло. Освен това пие ужасно много. Двамата с Мартин всяка вечер се наливат с бренди до малките часове, но аз трябва да се съобразявам с режима на Том и в единайсет главата ми започва да клюма. Мястото е много красиво, но не мога да кажа, че това е най-отмарящата почивка в живота ми. Не смея да откъсна очи от Том дори за миг — още щом посегна към книгата си, той запълзява решително към блестящата вода на басейна. Страх ме е да не изгори, затова непрекъснато му слагам шапка, ала той моментално я сваля. Напоследък взе да се отказва от сутрешния си сън — сигурно, защото тук му е много интересно и не иска да пропусне нищо.

Ребека се е влюбила до уши в Арнолд и Сидни. Те снизходително ѝ разрешават да се влачи след тях, докато играят крикет в градината или скачат върху надуваемите дюшеци в басейна. Както подозирах, Мартин е организатор с голямо О. Докато на мен ми стига да дремя край басейна, той не спира да ражда идеи.

„Хайде, приятели, да поиграем на френски крикет!“ реве настойчиво.

„Я се разкарай!“ — промърморвам аз.

Но Майк тръгва с удоволствие. Изглежда, съгласен на всичко, само и само да не е насаме с мен.

Четвъртък, 27 август

Снощи успяхме да склоним жената, която идва да чисти (съвсем излишно след старанията на Хариет), да гледа децата, за да можем да излезем само четиримата. На около осем километра от вилата има великолепен малък ресторант. Запазихме си маса на терасата и потеглихме с приповдигнато настроение. Аз се наслаждавах на чудесния си тен и дори можех да преглътна факта, че Хариет изглежда ослепително в червената копринена рокля с гол гръб. Майк вече е почернял като арабин и светлосинята риза идеално подчертава тена му.

Изглежда прекрасно. „Двамата с Хариет биха били идеална двойка“, мисля си тъжно.

Вместо да почернее, Мартин е станал яркочервен. Плешивото петно на главата му лъщи като фар. Поръчахме си обилни количества вино и се нахвърлихме на менюто. Хариет сигурно щеше да изяде само един охлюв. С напредването на вечерта разговорът се прехвърли върху политиката. Заклет привърженик на торите, Мартин недоволстваше от състоянието на икономиката. Майк нарочно го навиваше, а аз се намесвах от време на време. Хариет не проронваше дума. Накрая, след едно възмутително изказване на Мартин за безработните, тя се обади:

„Едва ли това е причината да са безработни. Може би по-скоро се дължи на липсата на обучение.“

„Затваряй си устата, Хариет! — срязва я Мартин. — Нямаш представа за какво говориш! Майк, я ми кажи — продължи невъзмутимо, — какво мислиш за днешните лихви? Високи ли са или ниски? Знаеш ли, може би трябва да си купиш акции. Познавам един приятел, който...“

Погледнах към Хариет и с учудване видях, че очите ѝ са пълни със сълзи. Тя остави рязко кърпата си на масата, надигна се непохватно и изтича към тоалетната. Майк вдигна изненадано глава. Мартин продължи с тирадата си, сякаш нищо не се е случило. Аз погледнах към Майк, вдигнах извинително вежди и я последвах в тоалетната.

„Хариет — попитах внимателно, — добре ли си?“

Тя вдигна лице и очите ѝ срещнаха моите в огледалото.

„Той е негодник — изсъска. — Мразя го! Писна ми да ме третира като идиотка!“

„Но мислех, че вие двамата... сте щастливи“ — изрекох объркано. Все едно някой ме цапардоса с лопата по главата. Досега тя се бе държала тъй, сякаш боготвори земята под краката му.

„Има си любовница“ — каза тя.

„Не ми се вярва!“ — отвърнах, шокирана. Че коя би го харесала?

„Видях номера в извлечението на сметката за мобилния му телефон и когато позвъних, ми отговори жена. После открих, че е правил плащания на сметка, за която никога не съм чувала, и на някакъв хотел в Джърси. А ми беше казал, че е в Лондон по работа. Държи се с мен, сякаш съм нищожество и мнението ми не струва пукната пара“ — проплака тя.

Но Хариет е великолепна жена. Как може той да я приема за даденост?

„Какво смяташ да правиш? — попитах колебливо. — Ще го напуснеш ли?“

Тя ме изгледа със съжаление.

„Как да го напусна? — рече. — Та аз нямам нищо. Нямам работа като теб, нямам пари. Ами къщата? И как ще издържам момчетата сама, как ще им плащам училищните такси? — Изправи се, почисти размазаната спирала с кърпичка, и с леко разтреперана ръка си сложи още червило. — Готово, така е по-добре. — Усмихна ми се в огледалото без следа от страдание върху красивото си лице. — Хайде да се връщаме. Мъжете ще се чудят какво правим толкова време.“

Неделя, 30 август

Толкова много поща се е натрупала, докато ни нямаше, че едва успяхме да отворим вратата. Телефонният секретар бодро ни уведоми, че имаме петнайсет съобщения, а на пода се търкаляха две банкови извлечения, две сметки на кредитни карти, сметките за телефона, електричеството, газта, както и едно сърдито писмо от местната управа и неплатена глоба за неправилно паркиране (моя, съвсем я бях забравила).

„Страхотно! — казах на Майк, влизайки в кухнята със сноп кафяви пликове в ръка. — Идеално посрещане у дома.“

Когато пристигнахме в Доувър, времето беше сиво и облачно и още щом стъпихме на английска земя, закопнях за яркото, силно слънце на Франция. Почивките открай време ме разстройват. Завръщането у дома е *ужасно*. Нищо чудно, че щом се приберат, много хора се втурват да купуват вили на Хибридите. Усетих как временно вдигнатият от плещите ми огромен товар от отговорности отново се стоварва отгоре ми, а къщата изглежда безжизнена и прашна — изобщо не прилича на нашия дом. Мисълта, че утре тръгвам на работа, ми е непоносима. Толкова много неща има за *вършене*. И пак ще оставя Том... Отново бяхме станали близки, сега и двамата са мои деца. Ребека не спомена името Клер нито веднъж през цялата почивка, а Том е изцяло *мой* — още усещам уханието на кожата му, когато лежахме заедно на шезлонга, и чувам смеха му, когато подскачаше като

топка в басейна и пляскаше с крачета и ръчички. Прекрасно е, че успях да му посветя толкова много време.

По целия път на връщане вчера Майк изглеждаше разсеян. Щом заговорех, се стряскаше, сякаш е на километри от мен. Вероятно се тревожи за работата си. Бяхме изключително мили един към друг през цялата почивка и нито веднъж не се скарахме — чувствах, че вече гребем в по-спокойни води. Но физическият ни контакт бе практически нулев. Намирах се на седмото небе от щастие, че се сдобрихме, и не спирах да го прегръщам, но макар да не се дърпаше, не ми и отвърщаше. Не сме се любили, но предполагам, че това е разбираемо — стаята ни бе много близко до тази на Хариет и Мартин, а и аз обикновено спях, когато той си лягаше... но докато спяхме, не се притискаше в мен и се отдръпваше, щом аз опитвах да се гушна в него. Сега вече сме у дома и нещата със сигурност ще възвърнат нормалния си ход. Необичайно е за мен, но копнея да правим секс — копнея да се почувствам желана.

След като пренесохме вътре всички торби, Майк погледна часовника си:

„Виж, ще отскоча до офиса, ако не възразяваш. Искам да поработя малко, докато е спокойно — знаеш какъв хаос е в понеделник сутрин. Ще си взема сандвич, не се безпокой за вечерята.“

Скочи в колата и отгърмя. Ох! Отново съм сама.

---

[1] Верига магазини за детско облекло. — Б.пр. ↑

ДЕВЕТА ГЛАВА

СЕПТЕМВРИ

Понеделник, 7 септември

Днес е първият учебен ден на Ребека. Никак не ѝ се иска ваканцията да свършва — докато приготвях униформа ѝ вчера, не издържа и се разрева. На много от ризите ѝ липсват копчета или пък са с разпрана яка. Това означава използване на кошницата за шиене на мама. Като знам каква бъркотия е вътре, не смея да вдигна капака! Смятах да купя нови дрехи в събота, но бяхме изостанали много с редактирането на документалния филм. Ник направо щеше да припадне, затова се наложи да работим и през уикенда. Информацията за филма е подадена на телевизионния справочник, не можем да го бавим повече. Много е приятно да видиш името си след изпълнителен продуцент. Вече съм известна личност. Мама ще си купи поне десет копия и ще ги раздава във фризьорския салон.

Том и Ребека плакаха, когато тръгнах на работа първия понеделник след завръщането ни от Франция. Клер цъфна в осем, с тен и разхубавена след почивката на море. На глезена си имаше малка златна верижка.

„Том!“ — извика радостно и се спусна към него.

Той я изгледа изненадано. Коя е тази жена? После изведнъж се сети и се залепи за нея. Беше донесла подаръци и за двамата — бонбони и пак бонбони — и те заровиха в чантата ѝ за тях. Но щом аз взех моята, Ребека веднага дотърча при мен. Хвана ме за полата и се разплака:

„Не тръгвай, мамо! Недей да ходиш на работа днес!“

Отстраних внимателно пръстите ѝ от бедрата си.

„Знаеш, че трябва. Виж какво ти е донесла Клер! Клер, Сузи ще дойде днес следобед. Чу ли, Ребека, следобед ще си играеш със Сузи. Ето, и Клер е вече тук.“ Трябваше да тръгвам. Иначе щях да закъснея.

„Не искам Клер! — изпищя Ребека. — Искам теб.“

„Недей така, Ребека — отвърнах, виждайки обиденото изражение на Клер. — Довечера се връщам.“

Сгушен в прегръдките на Клер, изведнъж Том също осъзна, че изчезвам.

„Не“ — избъбри той и протегна ръчички към мен.

Не биваше да го вземам, но не можах да устоя. Долепих глава до неговата и вдишах уханието му.

„Обичам те“ — прошепнах в ухото му и после го подадох внимателно на Клер.

„Хайде, деца — каза бодро Клер, — да идем да видим дали поповите лъжички са станали жабчета!“

„Да, да!“ — Ребека ме пусна и се втурна след Клер.

Клер се обърна към мен с усмивка:

„До скоро. Искате ли да купя нещо? Ще изгладя дрехите. Не се безпокойте, всичко ще е наред.“

Вдигна ръчичката на Том, за да ми помаха за довиждане, и после тръгнаха по коридора. Но преди да излязат през вратата, Том се обърна и ме погледна. Очите му казваха ясно: „Не ме оставяй.“

Петък, 11 септември

Днес е много важен ден — Ник ще гледа първата редакция на документалния ни филм. „Нокаутиране на дислексията“. Не, разбира се, че не се казва така, просто черен журналистически хумор и начин да се справим със силните емоции във филма. Сигурно полицаите и докторите са същите като нас. Когато почина принцеса Даяна, беше станало нетърпимо: „Какво е пил шофьорът на принцеса Ди преди катастрофата? Харви Уолбенгър^[1]“; „Каква е разликата между мерцедес и микробус? Принцеса Ди не би умряла в микробус“ — и други подобни. Ужасно е наистина, но подобен черен хумор ни помага да продължаваме напред.

Не беше никак лесно да направим последна редакция, но Гари се е справил блестящо с озвучаването и изглежда страхотно пред камерата. Всеки път, щом го срещнех след седмицата в Бостън, се паникьосвах и изтръпвах. Той обаче вече не е толкова настоятелен, защото — подобно на всички донжуани — се интересува единствено от успеха и ако усети, че няма надежда, бързо се прехвърля към

следващото предизвикателство. Такива ми ти работи. Късметът ми се беше усмихнал, а аз го проиграх. В същото време това ми помогна да осъзная колко плитка личност е той. Да рискувам всичко за една нощ горещ, страстен секс с почти непознат човек е напълно непродуктивно — макар и много примамливо като чувствено преживяване. Струва ми се, че от седмици не правя друго, освен да редактирам и съм се превърнала в кълбо от нерви, защото крайният срок за напускане на старата ни къща е следващата седмица, а аз още не съм започнала да събирам багажа. Не преставам да отварям шкафовете, да оглеждам купищата всевъзможен боклук и бързо да ги затварям. Дори в главата ми се върти вариантът да се обадя в някоя от фирмите за преместване, чиито служители опаковат всичко вместо теб, но ме спира мисълта, че ще видят състоянието на гащите ми.

Как ще преместим рибките? Оставих това на Майк и той предложи да ги изпратим по пощата. Щом го чу, Ребека избухна в сълзи. Страда, че трябва да се раздели със стаята си и навсякъде е оставила от самозалепващите се жълти листчета, на които пише: „Обичам те, къщо!“. Щура работа. Но като се замисля, по-голямата част от живота ѝ е преминала в този дом и е нормално да е привързана към него. Нямам търпение да се изнесем и утре ще ходя в Лоун Фарм да взема мерки за пердетата. Не мога да чакам повече. Ако се пренесем другата събота, ще си взема една седмица отпуск. Майк казва, че няма да може — бил много зает. И аз съм заета, но въпреки това успявам да отделям време и за други неща.

Ник, Гари, Мик, Марк, аз и видео редакторът Сю се наблъскахме в миниатюрната редакторска стая. Чувствах се спокойна за крайния резултат: на най-затрогващите кадри бяхме сложили подходяща музика, интервютата бяха страхотни, а текстът — добър и точно на място. Но когато го пуснахме, усетих, че нямам сили да гледам и непрекъснато следях изражението на Ник. Лицето му не издаваше нищо. След половинчасовия филм — който ми се стори безкраен — Сю включи осветлението.

„Какво ще кажеш?“ — обърнах се към Ник.

Той не отговори веднага, само поклати глава. Изтръпнах.

„Намирам го за разхвърлян. Не успях да проследя сюжета и не стана много ясно, че този нов начин наистина има ефект върху децата и си струва парите. Съжалявам, но съм разочарован.“

Последва смаяно мълчание, после Гари каза:

„Не е честно, Ник.“

„Засега няма да го пускам. Може би ако се прередактира... Кари, може ли да поговорим?“

Аз го последвах в кабинета му. Странно — би трябвало да съм съкрушена, но не бях. Просто си помислих: „Майната им на всички!“ Защо не ми пукаше? Преди година това щеше да е краят на света.

„Не е достатъчно силен — каза Ник, след като затворих вратата. — Всички регионални телевизии са застрашени да загубят тази ниша и не мога да си позволя да пускам документални филми, които не са потенциален хит. Много е сладникав. Отделяш голямо внимание на чувствата на родителите и децата и фактите се губят. Не проверих сценария, защото ти вярвах, но сега имаме дупка за запълване. Слава богу, че разполагаме с филма за слепия алпинист — оня, който Гари направи в началото на годината. Той става за излъчване. Чакахме да излезе книгата му, но ще се наложи да я изпреварим. Съжалявам, Кари, но не си се справила. Не разбирам защо. Оценката за работата ти е идущия месец, нали? Значи имаш един месец да се стегнеш. Мисля, че заплатата ти няма да пострада, защото останалата ти работа е отлична.“

„Добре“ — отвърнах разсеяно. Копнеех да изляза от кабинета му. Знам, че ме харесва и му е много трудно да ми казва такива неща.

Накрая рече:

„Как е Майк? Как я карат там? Чух, че са направили някои промени...“

„Не знам подробности. Майк не ми е казал нищо.“ Нямах намерение да разпространявам клюки, а и Майк наистина не ми беше казал нищо. Вече не ми казваше нищо.

Неделя, 13 септември

Вчера Майк отказа да дойде с мен в новата къща. Трябвало да отскочи до офиса и съм нямала нужда от него, за да взема мерки за пердетата. Обаче имах. Кой иначе щеше да държи края на метъра? Реших да ида с Ребека и го накарах да вземе Том със себе си. Той направи кисела физиономия, но не посмя да каже нищо. Том много се зарадва, че ще се вози в колата на татко.

Щом стигнахме до портата — къщата гледа към главния път на селото, а дворът, овощната градина и ограденото място за коне са отзад — аз изключих двигателя и останах заглеждана в нея. Кафеникав камък, фронтони над прозорците — прекалено достолепна, за да е наша. Това е къща за зрели хора. Дори отварянето на входната врата — тя издава специфичен скърцащ звук — ме очарова. Скоро ще бъде *нашата* входна врата, с големия едновременен метален пръстен и резето. Протегнах ръка и докоснах старото дърво. Стояло е тук и е пропускало хора повече от двеста години. Чувството за история — за реална история — е завладяващо. Колко ли деца са тичали по каменната настилка, вдигали са шум, смеели са се, викали са майките си? Изпълваше ме блаженство при мисълта, че и моите деца ще израснат тук, че това ще е споменът за техния дом. Струваше си финансовата жертва, за да изживеят детството си сред спокойствието и сигурността на тези стари стени. В кухнята дори има табло с миниатюрни звънци — така прислужницата е разбирала кога господарката ѝ иска още чай. Чудесно съоръжение! Ала вътре има нужда от повече работа, отколкото си спомнях — мазилката се лющи навсякъде, а контактите са от стария вид, което означава, че ще трябва да сменим електрическата инсталация. Хм... Оказа се, че и вътрешното разположение не е, каквото го помнех като че ли цели стаи са сменили местата си. Гауърови са много организирани хора и багажът им вече е опакован в кашони. По-голямата му част, изглежда, се състои от книги и картини. Струва ми се някак странно на тяхната възраст да опаковат живота си... Килимите са навити на руло и под тях се виждат потъмни квадрати, а слънчевата светлина се отразява в петната по стените, където картините им са висели толкова години. Когато я разглеждахме в началото, къщата имаше толкова спокоен и *завършен* вид, а сега изглежда гола, като черупка, очакваща нов живот. Дали ще ни одобри? Все ми се струва, че не я заслужаваме — децата са прекалено шумни, а и двамата с Майк все се караме. Може би сме твърде обикновени за нея... Но съм сигурна, че ще има умиротворяващ ефект върху ни. Ще мога да водя живота, който исках — вечер ще чета в спокойната атмосфера на библиотеката, вместо да клеча пред неизменния телевизор, и ще готвя вкусни домашни ястия на старата „Ага“, вместо да пъхам полуготова храна в микровълновата. Тази къща ще придаде допълнителна стойност на живота ни. Нуждае

се само от леко освежаване и малко по-ярки бои, за да се почувстваме у дома. Гостоприемната госпожа Гауър се появи с чаша чай за мен, портокалов сок за Ребека и домашно приготвен плодов кейк. Погледна към почти пълните кашони и празните стени и каза:

„Чудесно е, че тук ще живеят млади хора. Тази стара къща има нужда от нов живот. — После добави: — Това място е тъкмо за вас. Изглеждате съвсем като у дома си.“

Думите ѝ ме развълнуваха. Сигурно ще бъдем щастливи с Майк тук — нали винаги това сме искали! Няма начин да не бъдем щастливи...

Сряда, 16 септември

Прибрах се вкъщи от работа и не намерих Клер и Том. Ребека се бе разположила пред телевизора, отпуснала глава върху Ангъс, който шумно хъркаше. Навсякъде около нея имаше кашони, пълни с всевъзможни неща. Опитвах се да се справя успешно с опаковането, но е трудно да проявяваш ентузиазъм след цял ден работа. Бях решила, че сега е моментът да се отърва от ненужните боклуци. Но усилието да преценявам кое може да се изхвърли и кое не се оказа пряко силите ми. Книгите бяха опаковани заедно с украшенията (не старателно увити в хартия, а напъхани между хавлии), застрахователните документи — с играчките. Разопаковането ще е цяло откривателство.

„Къде е Клер?“ — попитах.

„Горе“ — отвърна Ребека, без да откъсва очи от екрана. Наистина беше горе — наведена над чекмеджето с чорапите на Майк.

„Клер? — възкликнах. — Какво правиш тук?!“

Тя се сконфузи.

„Ами... подреждах.“

„Защо, за бога?“ — не успях да скрия изумлението си аз.

„Ами сутринта чух Майк да... да си търси чорапите и помислих, че може да помогна. Вие и без това имате достатъчно неща за вършене.“

Тази сутрин Майк бе станал малко по-късно и Клер вече беше тук, когато той се обличаше. Просто не ми стига времето и за пране, и за събиране на багажа, и положението с чистото пране е трагично. Бях в банята и го чух да отваря едно чекмедже.

„Гук няма никакви чорапи!“ — измуча той.

„В сушилнята са!“ — извиках студено. Идеше ми да го гръмна. Нямах никаква представа, че Клер е чула. Господи! Нещата наистина не вървят на добре, щом бавачката се е заела да подрежда чорапите на мъжа ти.

Петък, 18 септември

Днес на обед приключихме с къщата. С Майк се скъсахме да бързаме, за да стигнем навреме при адвоката и да подпишем документите. Слава богу, жилищният ни заем е одобрен и сега остава само да плащаме вноските навреме. Струват ми се големи като националния дълг на малка южноафриканска държава! Дори адвокатът погледна два пъти сумата.

„Боже! — възкликна той. — Доста ще се озорите.“

Хмм! Аз обаче се чувствах на седмото небе. На излизане хванах Майк под ръка и предложих:

„Хайде да идем някъде да го отпразнуваме. Майната ѝ на работата!“ И без това не изгарях от желание да се връщам и да обяснявам на Ник.

„Не мога — отвърна Майк. — Днес ми е много натоварено. Ще празнуваме по-късно.“ Целуна ме по челото и бързо се отдалечи.

Губя го. Защо внезапно се почувствах така? Докато махах на едно такси да спре, си помислих: „Губя го, губя го и не знам защо.“ След почивката се любихме няколко пъти, но беше някак механично, оркестрирано, не както преди. Преди Майк имаше неутолим апетит за секс и аз бях тази, която отбиваше атаките му с тояга. Сега буквално трябва да го насилвам да се любим. Снощи дори си направих труда да си сложа чорапи и жартиери — ужасно неудобно, но обикновено със стопроцентова гаранция, че ще го възбуди. Докато си миеше зъбите, наведен над мивката, аз се промъкнах в банята, притиснах се нежно към него, взех ръката му и я пъхнах под полата си. Само преди няколко месеца това щеше да е достатъчно, за да ме хвърли на пода и да ми даде да се разбере на постелката в банята. Но когато вдигна поглед и очите ни се срещнаха, забелязах само... и аз не знам какво. Притеснение? Страх?

„Ей, Земята до Марс! — засмях се аз, опитвайки се да обърна всичко на шега. — Обикновено трябва да ме молиш за подобно представление.“

Той се обърна и ме прегърна, но не последва лудо търкаляне върху килима. Вместо това се отпуснахме сдържано върху леглото и той ме люби някак проформа и разсеяно. Когато свърши, се загледа доста диво в пространството над главата ми. Аз го потупах по рамото.

„Извинявай — казах. — Аз също съм тук.“

Събота, 19 септември

Момчетата, които пренесоха багажа ни, се казват Бари и Тревор. Щом видяха колко кашони съм натрупала, се хванаха за главата и излязоха навън да изпуснат по една цигара, за да се успокоят. Бяха донесли огромни кутии и аз започнах да ги пълня напосоки, но когато се върнаха, ме спряха:

„Оставете на нас, госпожо.“

Ребека ме задържа за ръкава:

„Какво ще правим с рибките, мамо?“

„Рибки? — извикаха двамата в хор. — Не пренасяме рибки.“

„Нито кучета“ — добави Бари и изглежда с леко безпокойство Търтъл и Ангъс, които вече се бяха докарали до състояние на кучешка деменция.

Представете си куфарната им параноя и я умножете по десет. Целият им свят бе опакован. Кухненската маса — под която Търтъл прекарва по-голямата част от живота си в момента лежеше, обърната с краката нагоре, в коридора. Той бе отишъл и се бе настанил с обречена физиономия в средата ѝ, скимтейки тихо. Ангъс се бе излегнал пред входната врата и човек трябваше да го прескочи, за да влезе или излезе. Знае колко съм разсеяна и нарочно е легнал на най-видното място — да не би да го забравя и да му се наложи да пристигне в новата ни къща на автостоп.

При вдигането на мебелите се разкриха всевъзможни ужасии: увиснали контакти, олющена мазилка и големи петна по килима. Слава богу, че няма да сме тук, когато новите собственици се нанесат. Сутринта Майк не си беше вкъщи, понеже бе отишъл рано-рано да вземе ключовете от брокера. Агенцията е на осем километра от нас, но

той се забави два часа. Къде ходи, по дяволите? Трябваше ми тук, за да гледа Ребека и Том, докато аз направя финален тур из къщата и се уверя, че не сме забравили нищо важно например някое легло.

„Госпожо Адамс! — извика Бари от градината. — Какво да правим с това?“

Дявол да го вземе! Съвсем бях забравила за градинската барака.

Майк се върна чак по обед.

„Къде беше, по дяволите! — избухнах аз, внимавайки Тревор и Бари да не ме чуят. — Остави ме да се справям съвсем сама с тези юнаци и те унищожиха вече две картини. Ужасно ми трябваше!“

„Отидох в къщата да я отворя — изсъска той също толкова ядосано. — А те още бяха там! Госпожа Гауър тъкмо приготвяше чая. Казах им, че ще дойдем следобед и тя ме успокои, че дотогава ще са напуснали къщата. Накара ме да остана и да пия чай с тях.“

„Май скоро няма да се сетиш за чай. — Напуши ме смях. — Хайде, помогни на тия образи да съберат багажа.“

Решихме, че аз ще следвам камиона, а Майк ще тръгне преди нас, за да се увери, че Гауърови наистина са си отишли и не са поканили неколцина приятели на бридж. И без това трябваше да карам много бавно, защото Ребека държеше аквариума с рибките между коленете си. Търтъл и Ангъс седяха върху юрганите и хавлиите отзад, накланяйки се опасно на завоите. Рибките изглеждаха доста травмирани, понеже спокойният аквариум се беше превърнал в бурен океан. Малките им перки се движеха бясно, а устата им образуваше едно широко смаяно О. Добре ще им дойде. Досега в живота им липсваше предизвикателство.

Когато пристигнахме, Ребека внимателно остави рибките на земята, вдигна Том от седалката и затича по пътеката с него, задъхвайки се леко. Искаше да му покаже къщата — вече си е избрала стая. Аз пък се заех да показвам на мъжете къде да слагат нещата, противопоставяйки се на инструкциите на Майк, защото той няма представа къде трябва да идат. Накрая Майк се оттегли, ядосан, в кухнята. Започна да става студено. Миналия уикенд господин Тауър ми бе изнесъл дълга и подробна лекция за включването на доста старичкия котел, но тя бе минала покрай ушите ми. Затова исках Майк да дойде с мен. Щом видях циферблат с много стрелки и бутони, веднага ми се прииска да легна и да умра.

До пет часа всичко беше пренесено и Бари и Тревор си тръгнаха. По някое време ги бях попитала дали не искат чай. Те погледнаха със съмнение към петдесетте кутии, и пълни с багаж.

„Няма проблем, госпожо — отвърна любезно Тревор. — Ние си носим термос.“

„Ще сипете ли и на мен?“ — помолих аз.

На вечеря хапнахме риба и пържени картофи. Ядохме ги, седнали върху кашоните в доста хладната всекидневна. Диванът бе затрупан с чаршафи и одеяла и нямах сили тепърва да ги разчиствам. Това можеше да почака до сутринта. Том и Ребека си легнаха неумити и с пуловери върху пижамите. Така и не открихме четките им за зъби. Ребека дръпна юргана си до брадичката. Когато се наведох да я целуна, прошепна сънливо:

„Нали ще останем тук завинаги?“

„Надявам се“ — отвърнах аз.

Петък, 25 септември

Майк закачи една въжена люлка на най-голямото ябълково дърво в овощната градина и днес следобед, докато Ребека люлееше Том, аз излязох да набера малко ябълки. След кошмара от първата нощ — двамата с Майк бяхме отворили вратата на котелното отделение, вирайки се ужасено в огромната бръмчаща машина — нещата значително се подобриха.

„Бръмчи — бях прошепнала аз, опитвайки се да не издавам присъствието ни, — значи работи.“

„Но радиаторите са ледени“ — изсъска Майк в отговор.

„Натисни това копче“ — казах.

„Кое точно?“

„Черненото.“

Майк посегна колебливо и натисна копчето. Последва силен звук, сякаш котелът въздъхна. Металното му тяло се затресе застрашително и наоколо се разлетяха парченца ръжда. После бръмченето спря.

„По-добре да извикаме някого“ — отказа се Майк.

Готвенето също се оказа нелека работа — печката е с четири фурни и все забравям къде съм сложила яденето. Пъхам тавата в

мазните ѝ дълбини и после следва безкрайно отваряне на вратички, докато я намеря.

„Тук някъде трябва да е“ — обяснявам отчаяно на две гладни деца и две кучета, настанили се търпеливо до мен с наострени уши.

Дадох на Клер една седмица почивка — много смела постъпка от моя страна, но не искам да се разхожда из къщата и да ме отделя от децата ми. Подреждането на багажа с две деца, мотаещи се в краката ти, се оказа истинско изпитание. Том непрекъснато вадеше от шкафовете нещата, които слагах там, ала бе чудесно да се чувстваме като истинско семейство в тази уютна — макар и временно разхвърляна — къща. Тук за тях има много повече места за игра: порти, през които да влизат и излизат, истински дървета, на които Ребека да се катери, висока почти колкото човешки ръст трева в ограденото за коне пространство. Ще се наложи да купим още много мебели, защото нашите се загубиха в по-големите стаи и не са достатъчно стилни, но вече се чувстваме като у дома си. Не просто дом, а Дом с главна буква. Понеделник приближава и ми се къса сърцето, като помисля, че трябва да се връщам на работа. Искане ми се да спусна решетката пред замъка и да започна да сторециявам студено пресования зехтин.

---

[1] Коктейл от водка, портокалов сок и ликьор „Галиано“. В превод „уолбенгър“ означава „блъскащ се в стените“. — Б.пр. ↑

ДЕСЕТА ГЛАВА

ОКТОМВРИ

Неделя, 4 октомври

„Е, как се чувстваш като собственичка на имение?“ — подкачи ме Джил тази сутрин, докато обикаляше партерния етаж на къщата с чаша кафе в ръка, разглеждайки прозорците на малки квадрати (мои), покритите със стари плочи подове (мои) и отваряйки старите чамови врати със солидни пиринчени дръжки (мои).

„Прекрасно! — отвърнах. — Децата са на седмото небе. Ребека сякаш не е същата. Нали знаеш колко беше кисела и как не искаше да се местим? Е, сега се е превърнала в идеалното дете. Идеално — в смисъл че почти не я виждам.“

„Чудесно!“ — каза въодушевено Джил, докато гледаше през прозореца как Сузи влачи Дейзи по тревата, стискайки я здраво за косата.

Откакто се преместихме, Ребека не пропуска възможност да полудува навън, въпреки че времето захладня. Катери се по клоните на плодните дървета като маймунка, а Том щатука щастливо под нея. Касетите ѝ с детски филмчета така си и стоят в един от кашоните. Не ме е питала за „Малката русалка“ нито веднъж. Всъщност изобщо не сме включвали телевизора. Бих помислила, че съм умряла и съм отишла в рая, ако не е дистанцията, която остава между Майк и мен.

Очаквах и той да се радва на новата къща колкото мен, но — уви! — помагаше ми да разопаковаме багажа с ентузиазма на осъден на смърт. Миналия понеделник след работа побързах да извадя завесите от кутиите, за да ги окача на тежките стари дъбови корнизци. Дори това ми доставяше удоволствие, макар че мразя да окачвам завеси.

„Майк! — извиках с приглушен от тежките гънки на тъмнозеленото кадифе глас, докато балансирах внимателно върху един стол с вдигнати нагоре ръце. Вече бяха започнали да изтръпват. — Какво ще кажеш да окача тези тук?“

Чух го да влиза в стаята и се обърнах да видя реакцията му.

„Чудесни са“ — каза и побърза да излезе.

„Защо не овладееш малко ентузиазма си?“ — изсъсках ядно и паднах от стола.

„Остави ме на мира!“ — каза твърдо в сряда той, след като го бях попитала за милионен път дали е добре. Седеше на кухненската маса след работа със забита във вестника глава. Преди караниците ни се въртяха предимно около това, че не прекарвам достатъчно време с него, не отделям достатъчно време за *нас двамата* и вечно съм заета с децата. Сега отчаяно искам да бъда с него, но всеки път, щом направя опит, той ме отблъсква. Винаги съм смятала любовта ни за даденост — просто я има и толкова. Не съм си представяла, че нещата могат да загрубеят до такава степен.

„Как вървят нещата с Майк?“ — предпазливо попита Джил, докато гледахме през таванския прозорец как си играят децата.

На тавана е много тъмно и мръсно, а в ъглите се спотайват паяци, големи колкото супени чинии, и дишат тежко. Щом човек включи осветлението, се разщъкват насам-натам, разтягайки огромните си космати крака и повдигайки яйцевидните си коремчета. За да се отървем от тия приятелчета, ще ни е нужен дървен чук, а не четка за паяжини. Решила съм да превърна таванското помещение в шеста спалня и стая за игра на децата. Толкова е хубаво да имаш къща, за която да правиш планове! Не съм говорила с Джил за отношенията ни с Майк от седмици — тази тема вече става прекалено болезнена за мен.

„Ужасно — казах мрачно. — Все едно живея с непознат.“

„Ами поговори с него затова — предложи тя, преди да изписка и да отскочи встрани, за да избегне огромен паяк, насочил се към крака ѝ. — Хайде да слизаме вече“ — помоли с изтънял глас.

„Не мога да говоря с него — отвърнах, докато слизахме внимателно по стълбата, чистейки паяжините от дрехите и косите си. — Всеки път, щом го попитам какво има, той се ядосва и казва, че ще се чувства много по-добре, ако престана да се занимавам с него. Било му много напрегнато в работата. Не мога да установя контакт с него. Сякаш е издигнал около себе си дебела стена. Вече не се виждам да спя с него — не мога да си представя да бъдем толкова интимни. — Гласът ми потрепери и вдигнах очи към Джил. — Честно казано, ако не го познавах, щях да си помисля, че има любовница.“

„Той обаче няма?“ — колебливо попита Джил.

„Разбира се, че няма! — отвърнах, шокирана. — Не ставай смешна! Прекалено важни сме за него. Пък и щях да разбера. Щях да разбера!“

Петък, 9 октомври

Тази вечер с Майк се скарахме жестоко. Всичко тръгна от една торба с боклук в кухнята, колкото и невероятно да звучи. В основата на семейните кавги винаги лежат добри намерения, нали? Помолих любезно Майк да извади торбата от кофата за боклук и да я изхвърли, защото беше претъпкана — капакът люлка не се бе люлял от векове. Той посегна да вдигне торбата — и тя се разпадна. В суматохата около преместването не бях успяла да купя качествени торби за боклук от супермаркета. Вместо това взех от евтините от близкия магазин. На пода се разсипаха всевъзможни домашни отпадъци: пилешки кости, бутилки от вино, обелки от моркови, листа от чай, стари вестници. Напуши ме смях и запуших уста с ръка. Майк остана неподвижен за миг, продължавайки да стиска останалата част от торбата, а после хвърли и нея — включително и една счупена бутилка мляко, която така и не бях увила във вестник, въпреки доброто си желание.

„Ще донеса друга — казах. — Помогни ми да изчистя.“

„Оправяй се сама! — изръмжа той, стъпвайки внимателно между отпадъците, за да стигне до вратата. — Ти си купила скапаните торби. Аз си лягам.“

Не можех да преглътна това. Щом мина покрай мен, го сграбчих и се сборичкахме. Сигурно сме приличали на Лаурел и Харди^[1], макар че в момента хич не ми беше до смях.

„Ще ми помогнеш! — изкрещях аз, увисвайки на ръката му. — Толкова съм уморена, че едва стоя на краката си. Поне веднъж помисли и за мен!“

„Вечното ти оправдание — озъби се Майк, избутвайки ръката ми, сякаш е заразна. — Все си изморена. Щом твоята работа е толкова стресираща, защо не опиташ моята? Представа нямаш какво е стрес. Мотаеш се из къщи, правиш кейкове и единственото, за което искаш да говорим, е в какъв цвят да боядисаме стаята на Ребека. Имам много по-важни неща на главата си, като например да изплащам тази скапана

ипотека. Представа нямаш какво може да се случи, ако лихвите скочат. Само знаеш да се фукаш с овощната си градина и да разправяш на приятелите си как ще купиш пони на Ребека.“

„Не е честно! — избухнах в отговор. — Аз плащам половината ипотека — нямаше да ни дадат заема, ако не беше и моята заплата! Работата ми не отстъпва по трудност на твоята. Не ми е лесно да я върша, но ти никога не ме питаш как се чувствам. Толкова си погълнат от собствените си проблеми. Чудо голямо, че може да изгубиш работата си. Тогава ще разчитаме на моята. Все някак ще се справим.“

При тези думи той ме изгледа кръвнишки и изхвърча от кухнята. Аз се отпуснах уморено на стола и се разплаках. Не издържам повече. Все едно живея с дивак.

Събота, 10 октомври

Сутринта позвъни мама.

„Как сте, как са децата?“ — попита разтревожено. Ако не се чуем и един ден, тя веднага решава, че някой сериен убиец ни е заклал с брадва.

„Отлично“ — отвърнах внимателно. Снощи изобщо не спях и се чувствам толкова слаба, че ако някой ме духне, сигурно ще се разпадна. Рано сутринта Майк изчезна някъде и къщата ми се струва празна и студена.

„Свиквате ли с новата къща?“

„И още как! — рекох. — Направо я обожаваме.“

„Достатъчно ли е топло? — продължи с въпросите майка ми. — Тези стари къщи се отопляват ужасно трудно. Сметката ви за газта сигурно ще е цяло състояние — додаде с известна наслада тя. — Има ли прилепи?“

„Прилепи?“ — възкликнах невярващо.

„Да, прилепи, скъпа — повтори тя бавно, като на малко дете. — Всички стари къщи имат прилепи, летят около покрива. Не можеш да се отървеш от тях, защото са защитен вид. Изпражненията им са навсякъде. Погрижихте ли се за влагата?“

„Да, мамо — отвърнах уморено. — Човекът цяла седмица обработваше стените.“

„Много лошо — каза тя. — Когато ние викнахме човек за влагата, първо свалихме цялата мазилка. Все едно сте свършили работата наполовина. Както и да е, трябва да затварям. Искам да заведа баща ти в новия градински център. Не е лесно човек да му намира занимания.“

„Чао, мамо“ — отвърнах разбиращо.

„Чао, скъпа.“ — Тя затвори щастливо, след като бе изпълнила и родителските си задължения.

Искаше ми се да поговоря с нея за Майк и мен, но тя ще се ужаси толкова, че сигурно ще получи, инфаркт. Бракът е за цял живот, а и нейният девиз е татко винаги е бил: „Отстъпвай!“. Но с Майк няма какво да отстъпвам. Как да отстъпвам, когато той изобщо не се интересува от мен? Но няма да се откажа толкова лесно от брака си. Да споделя с Джил? Винаги мога да излея душата си пред нея, но тя ще ми каже, че е по-добре да го напусна, че не си струва да съм нещастна и че заслужавам повече от това. Само че аз го обичам! Вече опитах с безразличие, ала не се получава. Освен това е баща на Ребека и Том. Как да ги отделя от него? Идва ли мога да ги лиша от баща само защото двамата не се разбираме. Вината не е тяхна. Ами ако той поиска да вземе децата? Господи! Това направо е немислимо! Да се посъветвам с Хариет? Тя само ще се изсмее. „Всички мъже са негодници, скъпа, просто трябва да играеш по свирката им и да ги използваш.“ От мен се очаква само да се усмихвам и да търпя, както прави тя с Мартин. Кейт? Хмм, Кейт... Тя е независима, свободомислеща професионалистка с много ясен поглед върху живота. Не може да разбере перипетиите в брака, но познава мен и Майк. Почти не съм я виждала от онзи уикенд в дома на здравето, а и откакто ме повишиха, работим в отделни офиси. Но ще ѝ позвъня. Чудесно е да можеш да поговориш с някой, който е неутрален.

Телефонът звъня дълго и вече се канех да затворя, решавайки, че е излязла. Когато тя вдигна слушалката, гласът ѝ бе леко задъхан.

„Добре ли си? — попитах. — Да не би да се обаждам в неудобно време?“

„О, Кари! Не, няма проблем — отвърна Кейт малко по-спокойно. — Бях в банята.“

„Божичко, мечтая си за баня в събота сутрин! Как си? Не сме се засичали в телевизията от седмици.“

Последва дълго мълчание.

„Напускам“ — рече тя.

„Какво?! Защо не си ми казала?“

„Отивам в Мидландс като говорителка.“

Защо Майк не ми бе казал, че са й дали работа?

„Успя ли да се видиш с Майк?“ — попитах.

„Да — отвърна тя. — Преди няколко месеца.“

„Какво мисли Оливър?“

„Оливър не е тук — каза. — Изнесе се. Преди две седмици.“

„О, господи, Кейт! Съжалявам. Защо не си ми казала“ — повторих загрижено.

„Беше прекалено заета с новата къща, и с Америка, и с други неща... Все не можех да те открия.“

Хмм! Ама и аз съм една приятелка! Толкова съм погълната от собствените си проблеми, та дори не забелязах, че Кейт преживява ужасен период. Вярно, че изглеждаше много бледа, когато я мярках в офиса, а всеки път, щом я потърсех да пием кафе, сякаш се изпаряваше във въздуха.

„Много се радвам за новата ти работа. Винаги си искала да бъдеш говорителка“ — казах накрая.

„Да — отвърна тя късо. — Виж, Кари, трябва да затварям, имам среща с една приятелка. Позвъни ми другата седмица, тогава ще поговорим. Ти добре ли си?“ — добави някак разсеяно.

Едва ли можех да я товаря с моите проблеми в момента.

„Чудесно! — отвърнах бодро. — Ще се радвам да обядваме заедно другата седмица...“

Но Кейт вече беше затворила.

Неделя, 11 октомври

„Ще се развеждате ли с татко?“

Карах като луда за урока по плуване на Ребека, понеже пак закъснявахме. Цяла сутрин тя бе необичайно тиха и замислена. От изненада щях да ударя колата в тротоара. Извърнах глава към нея, за да уловя изражението й.

„Не си говорите от дълго време, а снощи те чух да плачеш. Мислеше, че спя, но не спях. Чух те.“

„Разбира се, че не — отвърнах припряно, опитвайки се с всички сили да се съсредоточа върху шофирането. — Как изобщо ти е хрумнало подобно нещо? Просто сме уморени заради преместването, а и работата ни е доста напрегната.“

Ребека се замисли върху думите ми и рече много сериозно: „Говорихме си с Кати в училище и аз ѝ казах, че си тъжна. Тя каза, че и нейната майка много плачела, а после двамата с татко ѝ се развели. Сега има две различни легла и четири котки, но не харесва приятелката на баща си. Миришела на парфюм и я целувала много силно. Майка ѝ още плаче — Ребека внимателно намести плюшеното коте върху коленете си и ме погледна изпитателно. — Сигурна ли си, че няма да се разведете с татко?“

Обърнах се да я погледна добре и видях, че очите ѝ са пълни със сълзи. Отбих колата на банкетата, изключих двигателя и я прегърнах.

„Разбира се, че не. Ние много те обичаме“ — казах, усещайки как и моите очи се пълнят със сълзи. Това е някаква лудост. Дори Ребека вижда какво става. Не можем да живеем повече така.

Вторник, 13 октомври

Тази седмица се смях единствено по време на профилактичния гинекологичен преглед. Казах на Ник, че имам час при лекаря си и го моля да ме освободи до обед. Ако бях казала „гинеколога“, вероятно щеше да се изприщи и да припадне. Мразя гинекологичните прегледи. Джил ми препоръча лекаря в новооткрития кабинет в селото — имал секси очи и топли ръце. Явно всички жени от селото изгарят от желание да ги прегледа. Искаше ми се да заведа Ребека на училище, но имах час за девет и нямаше да смогна да се появя навреме. Влязох забързано и попаднах на обичайната кисела стара мома на рецепцията.

„Трябва да попълните формуляр за нов пациент“ — обясни тя.

„Ние сме семейство“ — отвърнах аз.

Тя повдигна вежди.

„Ами тогава попълнете по един формуляр за всеки и дайте на съпруга си да подпише неговия. Хубаво е новите пациенти да си направят профилактичен преглед. Бихте ли казали на съпруга си да си запише час?“

„Разбира се“ — кимнах уверено, макар да знаех, че Майк няма да се появи и след сто години. Той не обича да ходи на лекар, защото ще му се наложи да лъже като дърт циганин при въпроса какви количества алкохол изпива всекидневно.

Заех се да попълвам формуляра и щом стигнах до въпроса: „Колко единици (чаши) алкохол пиете на ден?“, се почесах по главата и написах: „две“, макар че бройката по-скоро е дванайсет. За жалост се оказа, че профилактичните прегледи ги прави сестрата. Лош късмет! А може би така е по-добре. Едва ли този преглед е най-изискания начин да се запозная с доктор Килдеър. В кабинета сестрата погледна медицинския ми картон и поиска да знае дали вземам хапчета. Отвърнах утвърдително (един господ знае защо — в момента съм застрашена единствено от непорочно зачатие).

„Съпругът ви мислил ли е за операция?“ — попита тя.

Представих си как ще реагира Майк на перспективата да осакатят тестисите му.

„Още не сме решили“ — отвърнах уклончиво.

„Добре тогава, идете зад паравана и се пригответе“ — рече тя.

Направих, както ми каза, и побързах да се кача на гинекологичния стол, придърпвайки припряно кърпата върху себе си.

„Чудесно! — усмихна се тя и размаха онова отвратително желязно нещо, което прилича на маша за коса. — Разтворете коленете... малко по-широко... отпуснете се. — Как да се отпусна, когато някаква непозната се кани да пхне маша за коса в писаната ми? — Може да усетите леко драскане — предупреди ме. Леко, как не! Все едно дълбае из вътрешностите ми. Опитах се да мисля за нещо различно, нещо, което няма връзка с легналото ми положение и разтворените крака. — Току-що се нанесохте в Лоун Фарм, нали?“ — попита сестрата, докато ме стържеше.

„Точно така“ — измучах.

„Много хубава къща. Имате доста земя. Ще си вземете ли пони?“

„Надявам се“ — отвърнах.

„И ние имаме малко земя — продължи тя. — В Стийпъл Астън, нагоре по пътя.“

„Чудесно“ — казах любезно.

„Отглеждаме алпака^[2] — обясни тя. Защо точно алпака? — Правя го в свободното си време — тук съм на непълен работен ден.

Тези животни са ми легнали на сърцето.“

„Много интересно“ — измърморих.

„Защо не си вземете една? Стават идеално за домашни любимци, много са кротки.“

„В момента имаме по-важни неща за вършене — отбелязах. — Но ви благодаря за предложението.“

„Няма проблем. Може да се обличате, приключих“ — каза тя, отнасяйки внимателно стъкълцето с клетките ми на бюрото.

Не се случва всеки ден да отидеш на гинекологичен преглед и за една бройка да си тръгнеш с алпака.

Четвъртък, 15 октомври

Ден за оценка на работата ми. Ник цяла сутрин се прави на голям шеф, докато аз напразно се опитвам да го заговоря. По-добре да свършва бързо, не ми пука особено. Напускането на Кейт се коментира много — според клюката са й дали да води централните новини в Мидландс. Това е черешката на тортата, най-сладката работа. Досега се изпълняваше от оная надута пуйка Моника, която се смята за лицето на телевизия Мидландс. Сигурно пикае кръв и заплашва компанията с всевъзможни дела за нарушаване на договора. Странно, че Майк не е споделил с мен тази сочна новина, още повече като знае колко сме близки с Кейт. Мислех, че ще я вземат да води дневните новинарски емисии, а не централните новини. Хмм, браво на нея, това е голям скок в кариерата. Дано й помогне да преодолее раздялата с Оливър. Все още не ми е казала защо си е тръгнал, понеже не сме се виждали. Вероятно е послушала съвета ми и се е опитала да го притисне за женитбата. Май не ме бива много за сватовница...

Следобед звънна вътрешният телефон. Беше Ник:

„Кари, ще дойдеш ли в кабинета ми за минута?“

„Разбира се“ — отвърнах. Би трябвало да съм на тръни преди подобна среща: тя означава повече пари, потупване по рамото, намеци за блестящото ми бъдеще, потвърждение, че съм най-доброто нещо след готово нарязания хляб, но днес всичко това не ме вълнува особено. Прекалено се тревожа за Майк, а и напоследък Ребека е разсеяна и плаче за най-дребното нещо. Следва ме по петите, чака

търпеливо да изляза от тоалетната и се сърди, ако не съм до нея. Тази сутрин се вкопчи в мен като рак и едва успях да тръгна на работа.

„Ето оценката ти, Кари — каза Ник и побутна към мен сноплистове, докато наместваше шкембето си зад голямото дъбово бюро. — Разгледай я.“

Изчетох я мълчаливо. Като изключим издънката с филма за дислексията, не бяха пестили похвали. Експедитивна, запазва спокойствие в кризисни ситуации, отличен мениджър, колегите ѝ я обичат, контактна, много добре ръководи екипа си. Това аз ли съм? За подобна оценка преди година бих дала едната си ръка, но днес не мога да се зарадвам. Мисля единствено как сутринта Ребека хапеше долната си устна, когато излизах от къщи. Казах ѝ да не се тревожи и че всичко е наред, но тя не се лъже лесно. А и Клер се държа доста грубо с нея — забута я безцеремонно към кухнята, докато отварях входната врата. Какво право има Клер да диктува на децата ми как да се държат? Голямо, като се замисля...

„Какво ще кажеш? — рече Ник с доволна усмивка. — Бива си я, нали? Имам и още по-добри новини. Том Уорнър, шефът на планирането в Централната телевизия, ми позвъни миналата седмица. Искаше да му препоръчам някого за заместник-редактор на неговия отдел. Предложих теб. Мисля, че ще се справиш, пък и това е един вид повишение.“

„Централната телевизия?“ Изгледах го объркано. Как, по дяволите, ще работя там? Кой ще се грижи за децата? Ник не забеляза раздвоението ми.

„Помисли си добре. Обсъди го с Майк. В началото ще е само за шест месеца, а и пътуването няма да е лесно. Не ми се ще да те пускам, но между нас да си остане — и аз смятам да се преместя там. Центърът си е център.“

Върнах се в моя кабинет и седнах зад бюрото. Главата ми се пръскаше и имах чувството, че ще припадна. Това щеше да е прекрасна работа, с много повече пари. Моята сбъдната мечта, кулминацията на моите амбиции. Би трябвало да съм на седмото небе, да кроя планове, да обмислям как ще пътувам дотам и обратно и кой ще гледа децата. Но професионалното ми бъдеще не ме вълнуваше. Изглеждаше ми маловажно. Преди щях веднага да грабна телефона и да пусна в действие целия си чар, за да омая Том Уорнър и да си уредя среща с

него. Сега изпитвах само паника и отчаяние. Повече работа. По-голямо отчуждение. Повече шеметни ангажименти, които ще нарастват спираловидно, докато някоя малка катастрофа — болно дете например — не предизвика пълна бъркотия. Майк никога няма да се премести, а след като свърши шестмесечният пробен срок, ще е лудост да продължа да пътувам всеки ден. Трябва да се преместим за постоянно. Животът на децата отново ще се промени из основи — нова къща, нова бавачка... Бих могла да се преместя само аз. И да взема децата. Лондонската заплата ще ми позволява да изплащам ипотеката, а в Централната телевизия има отлична детска градина и занималия след училище... Не. Няма да се делим повече. Имам нужда да помисля. Трябва да се прибера у дома. Позвъних на Ник и го попитах дали мога да си тръгна по-рано.

Докато пътувах към къщи, видях, че е време Ребека да се прибира у дома. Подкарах колата към училището, надявайки се да стигна там преди Клер, за да я пресрегна и после да отвлеча собствените си деца. Ще им сготвя нещо вкусно за ядене и ще си поиграя с тях. Ще запала огъня в камината и двете с Ребека ще поиграем на карти... Успокояващата перспектива все повече се очертаваше в главата ми. След училище Ребека има балет, значи ще успея да я взема. За пръв път днес започнах да се чувствам щастлива. Но движението бе натоварено и стигнах пред училището тъкмо когато децата се изсипваха навън. Спрях колата и се заоглеждах за Клер. Беше спряла от другата страна на пътя и Том размахваше доволно един балон от количката си. Ребека се появи с две приятелки. Забеляза Клер и видях как лицето ѝ грейна. Втурна се към нея и двете се прегърнаха щастливо. Клер се обърна и пое към колата си, бутайки количката с Том, прегърнала Ребека през рамо, а тя ѝ обясняваше нещо възбудено. Това бе уловен във времето миг, фотография на всекидневието на децата ми. Не изключителен момент, просто минута от хилядите минути, които за мен бяха затворена книга. Почувствах се тъй, сякаш най-накрая бях отворила страниците и бях видяла какво пропускам. Колкото и да ми беше неприятно да го призная, Клер бе тяхната майка.

Не им се обадих. Обърнах се, внимавайки да не ме забележат, и се качих в колата. Нито имаха нужда от мен, нито ме искаха. Една допълнителна майка, без която спокойно можеха да минат.

Събота, 17 октомври

Когато най-сетне приключих с домакинската работа — пране, пазаруване, разхождане на кучетата, чистене (още нямаме чистачка и ми отне пет часа да почистя къщата, влачейки Том след себе си като малка лодка), беше станало осем. Знаех, че ако легна, ще заспя веднага, но не можех. Тази вечер трябва да говоря с Майк. След обедата той се зае да събира окапалите листа в задния двор, а Ребека скачаше в натрупаните купчини и ги разхвърляше, ритайки ги с новите си гумени ботуши „Барби“. Излязох при тях, пъкнала ръце в джобовете на жилетката и следвана от Том, който надаваше настойчиви викове (означаващи „искам да играя с Ребека“). Чух ги как се смеят, но щом Майк ме видя да приближавам, сякаш някой го поля с кофа студена вода. Защо собственият ми съпруг ме кара да се чувствам излишна и не на място?

„Майк — казах, — вкъщи ли си довечера?“

„Да — отвърна той. — Защо?“

„Просто се чудех. Купила съм пържоли за вечеря и исках да знам дали нямаш други планове.“

„Не, нямам други планове“ — каза и ми обърна гръб.

„Чудесно.“ — Насилих се да се усмихна. Щом се отдалечих с Том, ги чух отново да се смеят.

Докато лежах във ваната, се чувствах странно напрегната. Това е моят собствен съпруг, не спирах да си повтарям, човекът, с когото живея повече от седем години. Защо тогава се чувствам като тийнейджърка на любовна среща? Ако той одобри плана ми, може би това ще означава голяма промяна за всички нас. Наистина голяма промяна. Възможно е да спаси и брака ни. Или да го разруши напълно. Животът ни ще тръгне в различна посока в зависимост от решението, което ще вземем тази вечер.

Обличах се, когато телефонът иззвъня.

„Госпожо Адамс? — чух непознат глас. — Ще се радвам, ако ми отделите малко време. Правим проучване за желаещите да си поръчат топлоизолация на тавана във вашия район и се чудех дали...“

Втренчих се неவிждащо в телефона. След малко ще се реши цялото ми бъдеще, а някакъв мъж ме пита дали не искам изолация на тавана!

„Не, благодаря“ — отвърнах любезно и затворих телефона. Усетих как очите ми се насълзяват.

Ето ни най-после седнали на голямата чамова маса в кухнята. Струва ми се, че заслужаваме по-добра аудитория от един любопитен лабрадор и един унесен в дрямка златист ретривър. Прииска ми се да ида и да го побутна с крак. „Тази вечер може да промени съдбата ти — помислих си аз. — Може да станеш градско куче в семейство със самотен родител.“ Той отвори едното си око и ме погледна разсеяно, после го затвори, въздъхна и изхърка силно. Никакво уважение към кризите.

Майк влезе в кухнята с чашата на Ребека.

„Иска какао“ — каза и посегна да отвори един от горните шкафове.

„Вредно е за зъбите й“ — изрекох и прехапах устни. Той просто искаше да я поглези. Днес се бяха забавлявали чудесно — изгориха листата и изхвърлиха всички изгнили ябълки в голяма плетена кошница, докато аз се криех с Том вътре.

„Добре — отвърна Майк спокойно. — Тогава ще й дам мляко.“

После отиде да й чете приказка, а аз продължих да пълня със сметана разрязаните на четири картофи и да изпускам морковчета на пода. Не мога да готвя, когато съм нервна, и щедрите глътки червено вино, които отпивах, не ми помагаха особено. Не бях яла нищо през целия ден и вече се чувствах доста замаяна. Имаше опасност да падна в тенджерата заедно с крехките морковчета.

„Е, за какво искаш да говорим? — попита Майк, докато слагах чинията пред него. — Какъв е проблемът?“

Бях репетирала безброй пъти как ще изложа плана си спокойно и разумно. Но щом той ме погледна, долната ми устна се разтрепери и избухнах в сълзи. Страхотно начало, няма що!

„Какво има, по дяволите?“ — намръщи се Майк и побърза да отмести чинията си, за да не плача върху нея. Не се беше хранил толкова добре от седмици.

„А ти как мислиш! — отвърнах през сълзи. — Не сме си говорили като хората от месеци... Ти все повече се отдалечаваш от мен. Не ми говориш, не искаш да ме любиш, май не ме искаш изобщо! Според теб как се чувствам, когато се отдръпваш от мен в леглото, щом те докосна? Седмици наред не споделяш нищо за работата си,

нито как се чувстваш. Не мога да установя контакт с теб. Вече ми се струва, че не те познавам и че бракът ни е... провален. — Станах рязко и скъсах парче домакинска хартия от кухненската ролка. Искан да съм спокойна и красива, а в момента лицето ми приличаше на смачкана ягода. — Не си ми казал нищо за Кейт, не ме питаш как се...“

„Какво за Кейт?“ — прекъсна ме той с опасно тих глас.

„За новата й работа — отвърнах. — Чувствам се тъй, сякаш си ме изолирал от живота си, сякаш вече не съм важна за теб.“

„Кари, Кари! — възкликна Майк и за първи път от седмици посегна да ме погали. — Това не е вярно. Изобщо не е вярно! Ти се отдръпна от мен, забрави ли? Ти ми каза, че съм *безполезен* и че ще се справяш по-добре без мен. Как мислиш, че се почувствах аз, а? Откакто се роди Том, трябва буквално да те връзвам за леглото, за да се любим, а сега ми казваш, че не съм искал да спя с теб. Чисти глупости! Ти ми даде ясно да разбере, че нямаш нужда от мен и че ви преча да си живеете живота — на теб и на децата. Получи къщата, която желаше, работата, която желаше, децата, които желаше, стандарта на живот, който желаше. Искан да ме вкараш в тази рамка, когато имаш нужда от мен, но това *изобщо* не е достатъчно. — Говореше съвсем спокойно до момента, в който произнесе последните думи. Щом ги изрече, изгуби контрол и удари с юмрук по масата. Чиниите подскочиха, а Ангъс отвори стреснати очи, кихна, погледна ни учудено и отново се намести с въздишка. Не може ли по-тихо? Тук едно куче се опитва да спи! Майк направи видимо усилие да се успокои. — Опитвах се да се утеша с работата, но не е достатъчно. Ти не ме искаш. С нищо не показваш, че ме желаш.“

„Напротив, желая те! — Бях започнала да дълбая бразди с вилицата върху старата чамова маса. Ръката ми трепереше. — През цялото време ти го показвах, прегръщах те, опитвах се да те докосна — а ти все ме избягваш!“

„Само защото мислех, че не ме искаш, че те *отвращавам*“ — отвърна тихо Майк.

„Божичко! — промълвих. — Каква ужасна каша!“

„Така е. Това ли е важното нещо, което искаше да ми кажеш? Че няма смисъл да сме женени? Че искаш да сложиш край на всичко?“

„Не! — погледнах го ужасено аз. — Явно трябва да поговорим, но има и нещо друго. Предложиха ми работа в Централната

телевизия.“

Майк ме изгледа продължително, без да мига.

„И?“ — Гласът му леко потрепери. Стискаше вилицата толкова силно, че кокалчетата му побеляха.

„Реших да откажа.“

Ръката, която стискаше вилицата, се отпусна.

„Слава богу!“ — въздъхна той.

„Всъщност — продължих — не само ще откажа работата в Лондон, но ще напусна и тукашната. Завинаги.“

В кухнята изведнъж стана много тихо. Чуваше се само тиктакането на часовника и хъркането на Ангъс.

„Искаш да кажеш, че смяташ да спреш да работиш и да... да си стоиш вкъщи?“

„Да — потвърдих, опитвайки се да звуча уверено, макар че изобщо не се чувствах така. Защо не ми помогне поне малко? Поех си дълбоко дъх. — Омръзна ми да оставям децата на Клер. Не издържам повече. Искам си ги обратно.“

„Но как ще плащаме ипотеката?“ — рече Майк след малко.

„Ще трябва да помислим по въпроса — отвърнах. — Не искам да бъда егоист. Просто чувствам, че ако продължа така, ще полудея. Загубих интерес към работата, струва ми се, че съм поела в грешната посока. Не ме интересува дали ще ме повишат. Не ме интересува какво мисли Ник, просто искам денят да свърши по-скоро, за да се прибера у дома. Уморих се да се блъскам напред-назад, никога да нямам достатъчно време за децата, никога да нямам време да си погледна къщата. Том е толкова сладък, а аз ще пропусна детството му, Ребека има голяма нужда от мен. Не искам след десет години да се чуя как казвам: «Е, добро детство ли имахте? Моля ви, отговорете с да.»

«Май вече си взела решение — рече Майк и отпи голяма глътка вино. Втренчи се в червената течност, после в Търтъл, който притискаше нос в коляното му, очаквайки друга тлъста мръвка от пържолата. — Доста сериозно при това.»

Стана от масата, без да каже нищо повече, и отиде да си легне.

Събота, 24 октомври

«Ти си луда! — извика Джил. — Напълно си превъртяла! Как ще изплащате къщата? Как ще се оправяте с училищната такса на Ребека? Как ще поддържате кола? Как ще живеете?»

«Ти също си на непълен работен ден» — опитах се да протестирам аз.

«Да, но не живея в замък и не пращам децата си на частно училище — отвърна Джил. Не ме оставя на мира, откакто ѝ позвъних в понеделник, за да ѝ съобщя голямата новина. Очаквах да ме подкрепи, а вместо това тя побесня. — Сега как ще казвам на момичетата си, че ако се учат добре и завършат университет, ще получат чудесна работа като леля Кари и няма да се налага да разчитат на някой мъж? Ти си единственият свестен пример за подражание, който мога да им предложа. Какво стана с равенството между половете и всичките ти тиради, че жената трябва да работи?»

«Не съм щастлива» — отвърнах.

«Че кой е щастлив? — срязва ме Джил. — Ще бъдеш ли щастлива, ако разчиташ единствено на Майк?»

«Това ще ни направи по-близки — настоях аз. — Той ще се чувства повече мъж.»

«Кари — рече Джил, — ако мислиш, че да молиш съпруга си за пари всяка седмица е рецепта за брачна хармония, значи съвсем си превъртяла.»

«Мисля, че е чудесно — измърка Хариет по телефона. — Така ще можеш да идваш на матинетата ни. И ще ни помогнеш да организираме летния празник тази година. О, и може да работиш по няколко часа в благотворителния магазин. Но най-хубавото е — продължи с развълнуван глас, — че ще можем да пазаруваме заедно.»

«Край на *излишното* пазаруване! — обяви Майк малко преди вечеря. — Никакви разходки до Оксфорд Стрийт, за да тъпчеш и без това препълнения си гардероб с още тоалети. Децата също нямат нужда от повече дрехи, и техните чекмеджета едва се затварят. И не съм сигурен, че ще можем да караме две коли.»

Беше седнал на кухненската маса, с пръснати пред себе си банкови извлечения и сметки на кредитни карти. В четвъртък вечерта, след два дни хладно мълчание и вече на път да *експлодирам*, аз се бях

навела над кухненската мивка и плакнех едно от шишетата на Том. Чух вратата да се хлопва, но не се обърнах. Стига ми толкова пренебрежение. Ала минута по-късно чух стъпки зад себе си. Изтръпнах и започнах да плакна трескаво. После почувствах ръцете му около талията си.

«Смятам, че идеята е страхотна — прошепна той в ухото ми. — Колкото повече мисля, толкова повече ми харесва.»

Отпуснах облекчено глава върху гърдите му. Слава богу, слава богу! Може би ще успеем да върнем стария си живот.

Безпокои ме това, че Майк с лекота прие ролята на финансова опора на семейството. Обезпокоително лесно. На кого ли ми напомня, седнал с банковите извлечения на масата, с този важен израз на лицето? Отговорът сякаш ме поля със студена вода. *На баща ми.* Ако започна да се оправдавам, че съм си купила списание, значи ще се е случило най-лошото. Ще съм заприличала на майка си.

Междувременно ме измъчват ужасни съмнения. Отначало решението ми изглеждаше храбро и неизбежно, не се съмнявах в разумността му. Но постепенно взех да изтръпявам. Колата ми е служебна. Ще я приберат. Ами пенсионната ми осигуровка? Или трябва да бъде осребрена, или прехвърлена в частна компания и ще загубя всичките си служебни бонуси. Добре че съм работила повече от шест месеца, иначе щеше да се наложи да връщам парите за отпуска по майчинство и как ще кажа на Ник, че напускам? Поне пет пъти тази седмица отварях уста да му съобщя, но все отлагах — нали и без това ще ме пита за новата работа, тогава ще му кажа. Той обаче не обелва дума. Другият ми проблем е Клер. Как да ѝ кажа, че няма да имам нужда от бавачка?

Петък, 30 октомври

Тази сутрин надникнах в кабинета на Ник:

«Можеш ли да ми отделиш минутка?»

«Разбира се — отвърна той с усмивка. — Влизай. Помисли ли за новата работа? Тази сутрин говорих с Том и му казах за теб. Съгласен е. Знаеш ли, че е работил с Майк? Много иска да се срещне с теб...»

«Не я искам» — прекъснах го бързо.

«Какво?»

«Не я искам и освен това имам да ти казвам още нещо... — Замълчах и направих усилие да го погледна право в добрите очи. — Напускам.»

«Шегуваш се!» — Въодушевлението му се изпари. Изглеждаше искрено шокиран. — Но защо? Вярно, че с документалния не се получи, но иначе нямам никакви забележки. За бога, Кари! Къде ще се местиш? — Изгледа ме подозрително и очите му се свиха сърдито. — При Майк ли отиваш?»

„Господи, Ник, не! — възкликнах аз. — Не бих напуснала Би Би Си, знаеш го.“

„Къде отиваш тогава?“ — попита.

„Никъде — отвърнах. — Смятам да спра да работя и да си гледам децата. Вкъщи.“

Ник ме погледна тъй, сякаш имах две глави.

„Ще напуснеш работа и ще станеш домакиня! — Изведнъж избухна в смях. — Кари, това е върхът! Точно ти! Изобщо не те виждам в тази роля! Погледни само жена ми — ами тя изобщо няма свой живот, посветила се е изцяло на мен и децата. Винаги съм ти се възхищавал как се справяш. Човек дори не може да разбере, че имаш деца. — Аз трепнах. — Тук работата ти е чудесна, чака те отлично бъдеще. Не можеш да захвърлиш всичко това. Би било лудост. Образованието ти, курсовете, опита, който си натрупала...“

Умът му щракаше като компютър, отбелязвайки всяко пени, което регионалната телевизия е похарчила за мен. Започнах да се чувствам отвратително виновна. Може би съм взела грешно решение, може би не съм го обмислила достатъчно... О, по дяволите! Ако напусна сега, никога няма да ме вземат обратно. Ще си остана, забита вкъщи завинаги. „Не. На тази госпожа не може да се разчита.“ И с право. Ще им изглеждам пълна глупачка. Да се откажа от работата, за да бъда повече време с децата си, а после да се върна с подвита опашка, защото по всяка вероятност ми е писнало да бъда толкова време с децата си.

„Съжалявам, Ник — отвърнах. — Вече съм решила. Знаеш, че няма да липсват кандидати за моята работа, а и ако бях отишла в Централната телевизия, пак трябваше да ми търсиш заместник.“

„Добре тогава — въздъхна той. — Щом си толкова сигурна. Решението си е твое. Но ако поискаш да се върнеш, веднага ми

позвъни. Съжалявам, че те изпускам. Какво ще кажеш да ти увеличим заплатата с още пет хиляди?“

„Ник! — усмихнах се аз. — Недей да ме подкупваш!“

Той се засмя и вдигна помирително ръце.

„Добре, добре, ти печелиш. Но ще ни липсваш, тъй да знаеш.“

„Благодаря“ — отвърнах, усещайки как очите ми се пълнят със сълзи. О, боже, само това остава — да се разрева.

Побързах да изляза. Ще плача в моя кабинет. В бившия ми кабинет... Погледнах към нюзрума. Пит говореше оживено по телефона с писалка в ръка и крака на бюрото. Безкрайни редици от бръмчащи компютри, купища вестници, разпилени на пода, изблици на смях, непрекъснат звън на телефони, постоянно хлопващи се врати, принтери, бълващи новинарски бюлетини и сценарии. Моят свят. Това е мястото, което ме кара да се чувствам жива, което всяка сутрин вдига настроението ми с деловата си атмосфера и специфичния шум, с усещането за спешност, характерно за работата в новинарски екип. Толкова ми е познато — все едно съм си у дома. Всъщност това беше моят дом. Прекарвах тук повече време, отколкото вкъщи. И всички тези хора, моите приятели, с които се смеех, с които изпадах в паника, които ме ядосваха... Тръгнах си, няма да ги видя никога вече.

И коя ще съм тогава? Моята идентичност, представата ми за мен самата ще престане да съществува. Всичко в живота ми досега се развиваше, както го бях планирала. Отлични бележки в училище, следване в университета, дипломиране, работа в пресата, пробив в радиото и накрая в телевизията — всичко бе изчислено така, че да направя добра кариера. Работата е моят начин да се гордея със себе си, да карам хората да ме уважават. Аз съм това, което съм, благодарение на работата си. Коя ще бъда, ако ми я отнемат? Просто още едно лице в тълпата. Ще бутам количката в суперите, ще се тревожа от цената на храната и всяка сутрин ще се събуждам с перспективата да повтора предишния ден.

Какво ще мога да очаквам отгук насетне? Връщането на Майк от работа? Празниците? Всички майки домакини, които познавам, прекарват живота си в планиране на следващия празник, опитвайки се да избягат от еднообразието. На мен това не ми се налага — имам хубава работа, винаги различна, винаги интересна. Срещам се с нови хора всеки ден, посещавам нови места. Имам авторитет. Уважават ме.

Знача нещо в реалния живот. Може би сега ще започна да си слагам червило само когато излизам по магазините. О, боже!... Може би ще се присъединя към прословутите сутрешни сбирки на майките и ще обсъждам настървено децата си. Ще прекарвам деня си в готвене и бърсане на прах. Мозъкът ми ще залинее. Господи! Дори може би ще започна да харесвам дрехите от веригата „Маркс&Спенсър“. Ще ми се да гледам на напускането на работа като на благороден, стимулиращ ход. Но ужасно се страхувам да не се превърна във втора Хариет: да се изтупвам с най-елегантните си дрехи, когато вода децата на училище, защото няма къде другаде да ги покажа, и да искам разрешение от мъжа си, за да си купя нова рокля. По дяволите! Наистина ли ще го направя?

Седнах в кабинета си и включих компютъра. Ще загубя и имейла си: *Адамс, парола Ребека*. Вече няма да има Кари Адамс. Ще се превърна в госпожа Адамс. Домакиня, майка на две деца. Нищо особено.

Тутакси под мигащото „имате съобщение“ в дясната страна на екрана се изписа:

„Сериозно ли си решила? Нали няма да си останеш вкъщи, за да печеш кейкове и да бършеш сополиви носове?“ Беше Питър. „В живота има и други неща, освен това място. Време е за промяна“, написах в отговор. „Ще ни липсваш“, изписа се на екрана. И после: „Кога напускаш?“

Малък гадняр! Вече си точи зъбите за мястото ми. Но има право да пита. Редно е да дам едномесечно предупреждение, само че така ще напусна чак по Коледа. След подобно внезапно решение предпочитам да се омета набързо, вместо да се влача цял месец. Изпратих съобщение на Ник:

„Възможно ли е да дам само двуседмично предизвестие?“

На екрана се изписа: „Мисля, че да. Защо бързаш толкова?“

„Защото може да променя решението си.“

---

[1] Популярни американски кинокомици от началото на миналия век. — Б.пр. ↑

[2] Домашно животно с ценна вълна от рода на ламите, отглеждано в Перу и Боливия. — Б.пр. ↑

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

НОЕМВРИ

Неделя, 1 ноември

Изгарям от желание да кажа на децата, но първо трябва да кажа на Клер, иначе Ребека ще ѝ го изтърси веднага. Чувствам се толкова щастлива, че не спирам да прегръщам децата, да танцувам с Том в обятията си — мой, мой, само мой! — и да правя сложни и смели планове за къщата. Ще боядисам стаята на Ребека, ще подредя всички чекмеджета, ще почистя гаража, ще се отърва от всички кашони, ще почистя готварската печка, ще подхвана градината — списъкът е безкраен. Най-после ще имам време! Много, много време! Мога също да купя нови пердета за стаята на Ребека... Ох! Може и да не стане. Мисълта за това помрачава щастието ми. Освен дето се ужасявам, че ще спра да съществувам като интелигентна, мислеща личност и ще си мълча по време на разговорите на вечеря, защото вече няма да съм част от страхотната, мислеща армия на работещите, ме притеснява и въпросът с парите. Те ще са много ограничени. Майк изчисли, че след плащането на вноската за къщата и разните други сметки, ще ни остава едва половината от сумата, с която живеем в момента. Според мен ще успявам да се побера в тези рамки. Няма защо да препълвам количките в супермаркета всяка седмица, харчейки астрономически суми. Сега ще имам време да купувам прясна храна всеки ден от селото. Може дори да си купя *плетена кошница*. Не. Това ще е прекалено.

Майк реши да пътува до офиса с влака, а аз ще го карам до гарата всяка сутрин. Само с една кола разходите ни за бензин ще намалаят наполовина. Снощи седнах и изчислих колко ще спестя, ако не харча за дрехи (които си купувам най-вече за да изглеждам добре на работа), за бензин до телевизията и обратно всеки ден, за обеда и питиета в бара. Ходенето на ресторанти отпада, а и ще планирам, поскромни почивки. Господи, помогни ми да се справя. Не мога да си представя как ще стана толкова *пестелива*. Откакто се помня,

изблиците на необуздано харчене, редувани с отвратително чувство за вина, са неизменна част от моя живот. Ненавиждам семейните двойки, които внимават какво купуват и се лишават от много неща. Изчисляват колко ще им струва да наемат детегледачка, за да излязат навън. Смятат точно колко са изяли, когато са с друга двойка на ресторант — не, не съм ял десерт и пих съвсем малко вино, понеже шофирам — вместо просто да си разделят сметката. Мисълта, че и ние можем да станем такива, ми е непоносима. Добре че Майк вложи цялата сума от премиалните си в училищната такса на Ребека и поне още една година няма да плащаме нищо. Мисълта, че отсега нататък ще трябва да внимаваме с парите, ми е неприятна, защото това превръща Майк в същински Хитлер.

Петък, 6 ноември

Ник ми каза, че мога да напусна в края на следващата седмица. Вече трябва да съобщя на Клер, защото ще ми е нужна само още една седмица. Ала ще ѝ платя до края на месеца, така е честно. Решението ми започва да става реалност и малко ме е страх.

Когато се прибрах у дома, Клер гладеше пред телевизора. Ребека се бе излегнала на дивана, а Том строеше кула от Лего.

„Клер — започнах колебливо, — може ли да поговорим за малко?“

В кухнята налях вода през чучура на чайника (махането на капака е истински кошмар) и зарових в шкафа за чаши. Не смеех да я погледна.

„Какво има?“ — попита тя нервно.

Поех си дълбоко дъх.

„Клер, виж, наистина ми е трудно, но... реших да... да напусна работа. Боя се, че повече няма да имам нужда от теб. Разбира се, ще ти платим до края на месеца. Много сме ти благодарни за всичко, което направи за децата. Бих могла да ти помогна да си намериш нова работа, ако искаш. Например като сложим съобщение в училището на Ребека...“

Изрекох всичко това като скоропоговорка. Клер изглеждаше така, сякаш са я зашлевили през лицето.

„Не — промълви отчаяно тя. — Не, не, не...“ — Извиси глас и закри лице с ръце.

„Клер — опитах се да я успокоя, поставяйки ръка на рамото ѝ, — наистина съжалявам, но отдавна смятах да го направя. И без това Том догодина тръгва на детски ясли... — Не знаех какво повече да кажа. Тя се люлееше напред-назад и хлипаше. — Разбира се, ти можеш да идваш да виждаш децата, когато поискаш.“ (Нима? Какви ги приказвам?)

„Не можете да направите това!“ — изведнъж каза тя. Думите ѝ прозвучаха ясно като камбана.

„Какво?“

„Трябва да ми дадете нормално едномесечно предизвестие.“

„Но нали казах, че ще ти платим за един месец?“

„Два месеца — отвърна тя. — Ще ми платите за два месеца, понеже не ме предупредихте навреме.“

„Добре“ — съгласих се уморено. Не исках да се разправяме. Не исках да се разделяме по този начин.

„Само ще ида да видя децата“ — рече тихо.

„Разбира се“ — кимнах.

Понеделник, 9 ноември

Последна седмица на работа. Всичко ми изглежда някак нереално. Всичко е за последно. Последен понеделник на работа. Последно съвещание в понеделник следобед, на което всички седят като истукани и не смеят да предложат идеи от страх да не попаднат под картечния огън на Джон, дългогодишен репортер с хаплив език и лош дъх. Около него винаги има много място, защото ако задиша насреща ти, може да те умори. Последното излъчване в понеделник — бяха объркали последователността на надписите (имената, изписани в долния край на екрана) и председателят на градския съвет (надут стар глупак) сигурно с изненада е открил, че всъщност е „Госпожа Харуел, гражданка“. След излъчването на програмата побързах да си тръгна, защото тогава започват оплакванията по телефона, а днес съществуваше възможност да се изкуша и да кажа: „Това е крайно интересно и съжалявам, че сте се разстроили, но истината е, че пет

пари не давам. Останете си със здраве!“, което веднага ще стигне до ушите на Ник и после — бог да ми е на помощ.

Пийт ми изпрати компютърно съобщение тази сутрин, за да каже, че са ми уредили изпращане в бара в петък, след излъчването на програмата. Божичко! Мразя прощалните партита. Или всички се напиват като задници и продължават в някой съмнителен нощен клуб (където една част започват да се натискат — за ужас на останалите, но давайки обилна храна за клюки), или стоят и пият топъл джин с тоник и се опитват да не говорят за работа. Странят от Ник, за да не ги помислят за натегачи, и когато той се намеси в разговорите им от немай-къде, се сконфузват, понеже тъкмо в този момент обсъждат служебната политика и колко им е писнало да работят за него. Но едва ли ще ми се размине. Човек не може да отсъства от собственото си прощално парти, колкото и голямо да е изкушението.

Събота, 14 ноември

Два часът сутринта. Седя, сгушена на дивана долу. Търтъл лежи в краката ми, а едва тлеещият огън осветява слабо решетката на камината. Майк е в леглото, но едва ли спи.

Мислех си, наистина си мислех, че животът ми най-последно ще потръгне. Че ще се освободя от ужасната вина и повече няма да оставям децата на Клер, че най-последно ще намеря време за дома си, че ще отгледам децата си, както аз искам, и няма да се отървавам от тях, подхвърляйки ги на чужд човек срещу заплащане, само и само да ходя на работа. Бяхме купили къщата на мечтите ми и най-сетне — макар и временно бихме сравнително добре финансово. Но ето че се случи това снощи.

Прощалното парти започна доста добре. Всички дойдоха и бара, включително Кейт, която изглеждаше умопомрачително в черната си рокля „Прада“ (разбрах, че напуска другата седмица), а Ник произнесе реч за това колко много ще им липсвам и ми връчи огромен букет цветя и подаръци, между които една кухненска престилка. Много смешно. Възнамерявах да остана само няколко часа, а Майк каза, че ще се присъедини по-късно и после двамата мислехме да хапнем някъде. Но до девет часа не се появи и всички започнаха да ме навиват да ида с тях на китайски ресторант. Щом Майк не смята за нужно да се

появи, значи аз мога да правя каквото реша, помислих си. Оставих бележка на бармана, за да знае къде съм.

В ресторанта — обичайната суматоха около поръчките и реки от саке.

„Не се безпокой, аз ще те откарам — каза Пийт. — Бездруго трябва да оставиш колата тук.“

Вярно. Вече си бях взела сбогом с нея. И без това е прекалено лъскава и нова за мен. Не мога да си я позволя.

Спокойна, че няма да шофирам, аз наблегнах на сакето. Всички се чувстваха отлично, само аз малко се притеснявах за Майк. Къде беше? Излязох навън и му позвъних на мобилния. „Съжалявам, Кари — чух го да казва неясно, линията пръщеше. — Не мога да тръгна в момента. Изникна нещо важно. Ще се видим къщи.“

„Майк няма ли да дойде?“ — попита Ник, когато се върнах на мястото си, внимавайки да не се блъсна в някоя маса по пътя.

„Имал бил работа — отвърнах аз. — Да го духа!“

Около единайсет се изправих с клатушкане и поех към тоалетната. „Господи, погледни се само“, помислих си, надзъртайки в огледалото. Спиралата се бе размазала под очите ми, а червилото се бе изтрило. Очите ми бяха подпухнали и лицето ми лъщеше от пот. Странно колко голямо самочувствие имаме, като се напием, а всъщност един поглед в огледалото ни разкрива ужасната истина, че сме флиртували нафукано с огромно бяло петно точно под носа. Влязох с олюляване в кабинката и се отпуснах върху седалката, но не успях да я улуча съвсем точно — беше от хлъзгава пластмаса.

В този момент вратата се отвори и чух писклив смях, май беше на Джорджин. Да, това бе нейният кукленски глас, с нея влезе и още някой.

„Изненадана съм, че Кейт се появи тази вечер“ — рече Джорджия.

Друг глас — на Карол, секретарката на нюзрума — каза: „Наистина няма срам. Кани се да работи при любовника си и се появява на прощалното парти на жена му.“

„На всичко отгоре ѝ се пише приятелка — продължи Джорджия. — Голяма приятелка, няма що! Странно, че никой не е казал на Кари. И в Мидландс всички знаят.“

„Мъжът ѝ е голямо лайно“ — рече Карол.

„Всички са такива — отвърна Джорджия. — Всички до един.“

След като оправиха грима си, вратата се затвори и настъпи тишина. Бях замръзнала върху седалката. След малко се изправих, много тихо, вдигнах чорапогащника си и сложих ръка на дръжката. Щом се наведох напред, главата ми се затресе толкова силно и си помислих, че ще припадна. Опрях я до хладната врата. Искаше ми се да легна на пода, просто да легна и да остана там. Бях чела колко смазваща може да е мъката, но никога преди не го бях изпитвала — сякаш не можех да помръдна, не съществувах като човек, бях просто куха обвивка, без никакъв живот в нея. Отворих много бавно вратата, молейки се да не влезе някой. Стигнах с олюляване до мивката и се хванах с две ръце за нея, молейки се да не припадна. Вдигнах бавно поглед към огледалото. Взрях се дълбоко в очите си и за пръв път видях това, което бе толкова очебийно, *явната* причина за всичко случило се. Докато се взирах в огледалото, не виждах своето лице, а нашия живот, преминаващ като филмова лента. Сватбата ми. Раждането на Ребека. Раждането на Том. Майк се навежда над мен, държи ръката ми, размива ме, докато получавам контракции. Покъсно притиска Том в обятията си, по лицето му се стичат сълзи. „Виж нашето дете.“ Ребека и той, играят си сред листата, ритат ги във въздуха и се смеят весело, когато те се спускат на спирала върху тях. Лицето му над моето, когато се любим — нежно, внимателно; прошепнатото „обичам те“, докато лежим един до друг след това; лицето му, притиснато в косата ми, краката му, вплетени в моите. Лъжи, всичко е било лъжа. *Едно голямо нищо.*

Събрах сили и избърсах сълзите, издухах носа си и наплисках лицето си със студена вода. Върнах се много спокойно на масата, мярвайки по пътя ужасеното лице на Джорджия, осъзнаваща, че съм била в тоалетната и сигурно съм чула. Оставих пари на масата, благодарих на Ник, намерих палтото си и излязох от ресторанта. Не погледнах към Кейт. Не можех. Едва ли някога ще понеса да съм близо до нея. Навън, в студения въздух, осъзнах, че ще карам колата си много пияна. Майната му! Вече нищо в живота ми не изглеждаше важно. Нормалните правила не важат за него.

Разридах се едва в колата. Сълзи... и ярост. Убийствена, раздираща ярост. И ревност. Толкова болезнена, че буквално разкъсваше сърцето ми. Мисълта за Майк и Кейт, които се любят.

Русата ѝ коса е върху лицето му, ръцете му я гаят; какво си казваха, какво ли си говореха един на друг? Бяха ли влюбени? Само сексът ли ги свързваше? Какво правеха, какво бяха правили всяка минута, всяка секунда от времето си заедно? Не знаех, нямаше откъде да получа тази информация. Това бе част от неговия живот, било е част от живота му в продължение на месеци, месеците, през които част от него не беше мен, а някъде другаде. През цялото това време е бил с нея, говорил ѝ е, любил я е, докосвал я е, смеели са се, а аз не знаех. *Не знаех.*

Карах много бавно и когато се прибрах, се молах децата да са заспали. Клер изникна пред мен.

„Децата са добре, спят като къпани. Какво има?“ — попита тя, виждайки покрусеното ми лице и зачервените, подути очи.

„Нищо, нищо. Всичко е наред. Просто прекалих с пиенето, не биваше да шофирам. Майк прибра ли се?“

„Не — отвърна тя и после каза: — Може ли да дойда в понеделник, за да си взема довиждане с децата и да им дам подаръците, които им купих?“

„Разбира се — отвърнах машинално. — Благодаря ти за всичко.“

Дадох ѝ чека, който бях написала по-рано, и с облекчение затворих вратата след нея. После отидох в дневната и зачаках.

Минаваше един, когато го чух да отключва вратата, да вика кучетата и да влиза в стаята, подсвирквайки си. Бях оставила да свети само една малка лампа и отначало не ме видя.

„Господи, Кари! — възкликна той. — Изплаши ме! Защо седиш тук в тъмното?“

„Разбрах за вас — казах тихо. — Чух за вас, чух го по възможно най-лошия начин. Знаем какво става.“

Майк ме погледна ужасено.

„Не — прошепна той. — Не, всичко свърши. Свърши още преди седмици.“

„Обичаш ли я?“

„Не! — каза той твърдо, хвана ме за ръцете, притегли ме към себе си и се опита да ме прегърне. — Просто бях... отчаян. Ти не ме искаше, всичко, което правех, беше грешно... Тя дойде да говорим за работата, пийнахме, всъщност прекалихме с пиенето и...“

„Не ми обяснявай! — прекъснах го. — Не искам да знам къде, колко пъти — нищо. Би ли ме пуснал? — Освободих се от обятията му

и седнах в другия край на дивана. — Не мога да живея повече с теб!“

„НЕ! — извика Майк. — Не и сега, ами децата...“

„Децата ще останат при мен. Искам да си тръгнеш още сега.“

„Не тази нощ. Позволи ми да остана тази нощ“ — примоли се той.

„Само тази нощ“ — съгласих се неохотно.

„Моля те, Кари, прости ми! — Майк коленичи пред мен. — Съжалявам, дяволски много съжалявам! Знам, че стореното е сторено и не мога да го залича, но можем да продължим оттук нататък.“

„Не — казах и издърпах ръцете си от неговите: топли, умоляващи, познати, любими. — Не мога да говоря с теб сега.“

Той се изправи бавно и го чух да излиза от стаята, да вика тихо кучетата и да ги затваря в кухнята. После се качи горе. Аз останах в дневната още дълго време — беше ми студено и се чувствах безкрайно самотна. Предадена. Клетвите, искрените клетви — *докато смъртта ни раздели* — бяха предадени.

Осем часът сутринта. Майк си събира багажа. Казах на децата, че трябва да замине по работа за известно време. Ребека се разплака, че татко ѝ заминава. Снощи чух и Майк да плаче. Спах в стаята за гости и когато се събудих и видях различните тапети, тутакси си спомних всичко. Не мога да го погледна, не понасям да съм близо до него, боя се, че ако го приближа, ще го ударя, ще му разбия физиономията, ще разкъсам дрехите му. Тази сутрин мъката се бе превърнала в гняв, гняв поради слабостта му — за секс, единствено за секс можеше да развали всичко. Не любов; беше много категоричен, че не е любов. Просто някой го е пожелал и го е накарал да се почувства добре. Как е възможно допирът на тяло в тяло, най-обикновенният секс, да прати по дяволите всичките ни години заедно, децата, тази къща, нашия живот! Защо? Ако можех да разбера защо, навярно щях да го приема. Но не мога.

„Аз тръгвам“ — каза той. Отвори входната врата и протегна крак, за да не избяга Търтъл. Лицето му бе студено и сурово. Няма да ми прости това.

Само че сега аз съм тази, която трябва да прости.

Тази вечер седя в кухнята на чаша червено вино и къщата ми изглежда пуста. Не мога дори да мисля за бъдещето — какво ще стане с живота ми, как ще се справям. Отчаяно искам да знам къде е отишъл Майк, къде ще отседне, но не успях да чуя какво мърмореше по телефона, преди да си тръгне. При нея ли беше отишъл? Оливър я бе напуснал. Естествено, че ще я напусне. Разбрал е преди мен, много преди мен.

Как е могла Кейт да направи подобно нещо? Как е възможно да говори с мен, да ми бъде приятелка, да ми се усмихва, да бърби и коридора, да ми изпраща електронни съобщения, да се държи нормално, когато през цялото време ме е предавала по най-ужасния начин? И не само мен, ами и децата. Та тя е *кръстница* на Ребека, за бога! Мислила ли е изобщо за мен, когато с лягала със съпруга ми? Какво е очаквала от подобна връзка? Влюбена ли е в него? Не можех да го проумея. Разбира се, знаех, че го харесва, но и много други мои приятелки го харесваха. С Майк се шегувахме, че има излишък от кандидатки. Аз се справях с положението, като не го ревнувах никога, дори не помислях да го ревнувам. Но ето че бях сбъркала. Той можеше да бъде изкушен, беше изкушен — и колко ли бе продължило това?

Макар да му бях казала, че не искам да знам нищо, изгарях от желание да науча повече подробности. Искях да знам кога е започнало, какво се е случило, кога е свършило — ако действително бе свършило. Дали Кейт се надява, че той ще ме напусне? Дали цели да отнеме съпруга ми, или просто си точи ноктите на него? Цяла вечер посягах към телефона, за да й позвъня, но после се отказвах. Какво да кажа? Едва ли ще успея да запазя самообладание, само ще изкрещя в слушалката: „Защо?!“

В леглото копнея за него. Не мога да спя, не мога място да си намеря. Събуждам се в малките часове, посягам да докосна топлатата му кожа и успокоена, да продължа да спя. Посягам и не намирам нищо. Студени, празни чаршафи, до мен няма никой.

Петък, 20 ноември

Първата ми седмица на свобода, първата ми седмица като истинска съпруга, ала без съпруг. Дните ми се струват ужасно дълги без Майк. Сега осъзнах колко много завися от него за щастието си,

колко се нуждая да го виждам в края на деня, да му разказвам всичко, да разчитам на него за съвет. Къщата изглежда много голяма, твърде голяма за нас, и вече започвам да се чудя дали ще се справя. В банката имам две заплати, мога да изтегля и пенсионния си фонд. Но тези пари са капка в морето. Всеки път, когато отивах до банкомата през последната седмица, треперех да не би Майк да е закрил сметката ни. Ник ми каза, че мога да задържа колата още малко. Знае какво се е случило, всички знаят какво се е случило.

Джил дотърча веднага щом ѝ се обадох в събота. Изпрати децата да си играят навън и ме успокояваше, докато аз се люлеех напред-назад в обятията ѝ и ридаех истерично. Всичко ми изглеждаше прекалено нереално, прекалено ужасно, като кошмар, който не може да е действителност. Все ми се струваше, че някой ще извика: „Първоаприлска шега!“ — и нещата ще тръгнат постарому. Но нищо подобно не се случваше — всяка сутрин се събуждах с обичайните очаквания и само след секунди адът ме връхлиташе.

„Какво ще правиш сега? — попита Джил. — Ще се върнеш ли на работа?“

„Няма да е лесно — отвърнах. — Освен това не мога да работя с хора, които знаят точно какво се е случило. Тук поне съм анонимна, никой от родителите в училището не знае.“

„Имаш ли някакви новини от него?“ — попита ме тревожно.

„Нито дума. Нищичко. Изчезна от лицето на земята. Моля се на Бога да не е отишъл право при Кейт.“

„Мисля, че трябва да разберем — рече Джил замислено. — На кого от приятелите му можеш да позвъниш? Къде другаде би могъл да отиде? У Бил?“

„Много е възможно — отвърнах. — Но не мога да звъня на Бил. Той е на страната на Майк, когото аз изхвърлих. Ако започна да звъня, ще изглежда, че си го искам обратно.“

„Все някога ще разберем къде е — рече мрачно Джил — и тогава ще го убием.“

„Не можем — не издържах и се засмях слабо, за пръв път откакто си бе тръгнал. — Говориш за бащата на децата ми.“

„А разрешаваш ли да го напляскам по дупето?“ — засмя се и тя.

„Не! — викнах възмутено и прихнах. — Слава богу, че те имам!“ — казах и погалих ръката ѝ.

Клер дойде да си вземе довиждане с децата в понеделник следобед. След всичко случило се я бях забравила напълно и когато звънна на вратата, в първия миг я изгледах недоумяващо. В момента не бях много способна да реагирам адекватно.

„Влизай — поканих я. — Децата непрекъснато говорят за теб. Много ще ти се зарадват.“

Чиста лъжа, не бяха попитали за нея нито веднъж. Но щом я видяха, се втурнаха насреща ѝ, а Ребека я прегърна толкова силно, че едва не я събори.

„Ей, чакай малко! — засмя се Клер. Когато взе Том, той се вкопчи в нея, пъкна ръчички в косата ѝ и загука щастливо. — Малкото ми мъжленце!“ — рече тя, а на мен дори не ми се прииска да я ударя.

„Намери ли си друга работа?“ — попитах, докато децата нетърпеливо разкъсваха опаковките на подаръците си.

„Реших да продължа да уча — отвърна тя. — Искам да стана медицинска сестра.“

„Това е страхотно! — възкликнах. — Много се радвам за теб.“

„А вие как сте? — попита тя. — В петък изглеждахте много... разстроена.“

„Добре съм — казах и в този миг сълзите ми бликнаха неконтролируемо. — Ела в кухнята. Майк си тръгна“ — обясних, щом затвори вратата.

На лицето ѝ се изписа искрено смайване.

„Защо?“ — попита.

„Разбрах, че... о, господи, Клер, съжалявам, толкова с ужасно... разбрах, че спи с една от моите приятелки. Ребека не знае — добавих бързо. — Тя мисли, че е някъде по работа.“

Клер ме погледна малко смутено.

„Струва ми се, че аз знаех“ — рече тя.

„Какво?“

„Една нощ, вие още не се бяхте прибрали, той говореше много тихо по телефона и не видях, че влизам в стаята. Искях да му кажа, че си тръгвам, затова просто седях и чаках да свърши. Мислех, че говори по работа, но той каза — май това бяха точните думи: «Ще видя дали мога да се измъкна. Чао, Кейт. Разбира се. Не се безпокой.» Гласът му звучеше някак особено, сякаш крие нещо, макар да не знаеше, че съм там. Аз се изкашлях и щом ме видях, щеше да припадне, но не обясни

нищо. На другия ден се опита да ми намекне, че е бил негов колега, който се безпокоял за някакво предаване. Стори ми се подозрително, но повече не се замислих. Трябваше ли да ви кажа?“ — Гласът ѝ прозвуча много отчаяно.

„Не — успокоих я. — Как би могла да знаеш? Всичко е наред, ще се справим. Наистина. Впрочем — желая ти успех. — Тя се приближи и ме прегърна. — Благодаря ти — рекох. — Благодаря ти още веднъж.“

Том не искаше да я пусне, а Ребека прегърна краката ѝ и се разплака. Клер също се разплака.

„Скоро пак ще дойда“ — рече тя.

Когато Ребека се вкопчи в нея, дамската чанта се свлече от рамото ѝ и портмонето ѝ падна на пода. Беше отворено и като го вдигах, видях, че в прозрачното отделение са пъхнати две снимки — на Том и Ребека. Все едно са собствените ѝ деца.

Петък, 27 ноември

Днес Майк позвъни за пръв път. Две седмици мълчание. Две седмици, през които подскачах всеки път, щом телефонът звънне, втурвах се отчаяно навън, щом в алеята спре кола, и всяка сутрин старателно преглеждах пощата за писмо. Това мълчание си е чисто отмъщение. Сигурно знае, че Ребека пита за него и че всяка сутрин нахлува в стаята ми с думите: „Татко върна ли се?“, оглеждайки с надежда издутия юрган, сякаш там може да се крие отсъстващия ѝ баща. Всяка сутрин трябваше да ѝ отговарям: „Не, още е много зает, но съм сигурна, че този уикенд ще се върне. Праца ти поздрави, говорих с него по телефона.“

„Ало?“ — казах аз.

Последва мълчание, после чух гласа на Майк, много спокоен и овладян. Ръката ми се изпоти. Трябваше да стисна здраво слушалката, за да не я изпусна.

„Може ли да видя децата този уикенд? Кога ще е удобно?“

„Утре“ — прошепнах.

„Ще ги заведе някъде“ — предложи той.

„Не — изрекох бързо. — Не го прави. Те ще... — Замълчах, защото гласът ми се разтрепери леко. — Ще разберат, че нещо не е

наред. Не съм казала на Ребека. Можеш да останеш с тях тук — просто ела и бъди с тях.“

„Ти как си?“ — попита неловко.

„Чудесно — отвърнах. — Повече от чудесно.“

От другата страна слушалката се затвори.

Как е възможно едновременно да мразиш и да обичаш някого толкова много? С Кейт е лесно. Нея я мразя, мразя я и още как! Ако сега я срещна, като нищо ще я сграбча за косите, толкова искам да разбере какви поразии е направила. Искам да я *нараня*. Не съм си представяла, че мога да бъда толкова... толкова *примитивна* — сякаш наистина бих могла да я убия. Но Майк? Не разбирам как някой, когото познавам толкова добре, обичам толкова много, за когото смятах, че знам *всичко*, е имал свой таен живот, отчуждил се е от мен, от семейството, сякаш ние изобщо не сме важни. Не мога да повярвам, че е било само секс. Някой с достатъчно мозък в главата не би рискувал семейството си заради секс. Няма начин.

Събота, 28 ноември

„Днес татко се прибира у дома“ — съобщих на Ребека, докато се гушнахме в леглото тази сутрин. Как точно ще обясня факта, че не носи със себе си куфар, смятах да измисля по-късно. Тя заподскача радостно върху леглото.

„Татко си идва, татко си идва! — После ме погледна въпросително. Дали ще ми донесе още една Барби?“

„На твоето място не бих го питала веднага“ — отвърнах.

Прекарах цялата сутрин, опитвайки се да не гледам през прозореца, и шест пъти смених дрехите си, за да постигна ефекта „не ме интересува, че си тук“, но в същото време да покажа, че: а) съм великолепна; б) съм отслабнала. Спрях се на чифт черни прилепнали панталони. Ребека се разположи подобно малък страж край вратата и от време на време изтичваше по пътеката и надзърташе над портата, оглеждайки се за колата му. Аз се заех да мия като луда. Почистих кухненските шкафове, избърсах с четката каменните плочи в кухнята, изпразних торбата на прахосмукачката, заредих пералнята, дори изчетках кучетата — моят начин да се разсейвам.

Минаваше дванайсет, когато колата му спря отвън. Наведох панически глава над тигана, който миех в момента. Не исках, не можех да понеса да срещна погледа му. Ребека извика: „Татко!“ — и Том, който бе седнал на кухненския под и удряше безцелно по тиганите с една дървена лъжица, вдигна очи. Чувайки гласа на Ребека, той се изправи на крака и се заклатушка бързо към вратата, но се спъна върху лапата на Търтъл и тупна тежко. Тъкмо го изправях, когато по-скоро почувствах, отколкото видях Майк. Стоеше до вратата на кухнята и щом вдигнах бавно очи, забелязах как Ребека се е вкопчила в него, с крака около кръста му и с притиснато към гърдите му лице. Очите ни се срещнаха. Видът му говореше повече от всякакви думи — болка, съжаление, обида, изтощение. Останах доволна, че изглежда толкова зле. Лицето му — обикновено с тен през цялата година, красиво, уверено — сега беше изпито и бледо, с големи торбички под очите. Беше отслабнал и носеше пуловера, който знаех, че мрази, защото се беше спирал и обезформил. Навярно го е метнал в куфара онази нощ в отчаянието си, защото бях сигурна, че никой друг от пуловерите му не е чист. В най-тежките моменти през изминалата седмица бях докосвала дрехите му, бях ги притискала към лицето си, вдъхвайки миризмата му и опивайки се от мъжествеността ѝ. Беше взел само каквото имаше в чекмеджетата му в онзи момент. Как е оцелял две седмици с четири ризи, включително една, която се нуждаеше от ръкавели (а Том беше пуснал последния чифт зад радиатора в старата къща), оставаше истинска загадка. Изпитах искрено задоволство от факта, че се е принудил да си тръгне само с два чифта подходящи чорапи — другите бяха от тънкия, рехав вид. Освен това знаех, че не е взел и дебелото палто, понеже то лежеше, заровено под купищата боклук в килера — значи му е било и студено.

„Как си? — попитах. — Ребека, я изтичай да донесеш тетрадката си по правопис, за да покажеш на татко колко добре си се справила на изпита.“

Тя подскочи щастливо и изтича нагоре по стълбите към стаята си.

„Ужасно — отвърна той. — Живея у Бил и трябва да спя в стаята за гости с подаръците за Коледа. Дори не мога да оставя четката си в банята, защото умирам от страх да не притесня някого, а снощи Сю се скара жестоко с Бил, че всяка вечер ходим да пием. Отгоре на всичко

котката им направо ме е осиновила, а ти знаеш, че мразя котки. Непрекъснато се събуждам със задника ѝ в лицето си. Кари... нека да се върна у дома.“

Напуши ме смях, като си представих как Майк се е озовал в претенциозната стая за гости на Бил и Сю, където всичко си е на мястото и изобщо не е съобразено с нуждите на изневерил бивш съпруг с голям очукан куфар и купища мръсни дрехи. Радвам се, че „отмъщението“ му е създало толкова неудобства. Нищо чудно, че на Сю ѝ е писнало; не само се бе сдобила с наемател, ами беше загубила и съпруг. Мъжките образци за подражание са Фред Флинтстоун и Барни Ръбъл. Лъжат безкрайно в името на приятелството, поддържат се — каквото и да става — и се наслаждават на компанията си много повече, отколкото на тази на жените си.

„Как се переш?“ — попитах. В главата ми се въртяха най-странни прел положения.

„В обществена пералня“ — отговори унило.

Чудесно! Мисълта за умния, преуспял Майк, седнал в слабо осветено помещение с въртящи се барабани и мрачни физиономии, само допълваше жалката картинка.

„А как е... Кейт?“ Едва успях да произнеса името ѝ. Пийт от редакцията ми бе позвънил да ми каже, че е напуснала миналата седмица и никой не знае къде е. Явно си бе взела седмица отпуск, преди да започне в Мидландс.

„Нямам представа — отвърна Майк кратко. — Казах ти, че всичко свърши още преди седмици... Не означаваше нищо за мен.“

Ребека изтича надолу по стълбите, стиснала синята си тетрадка за упражнения.

„Виж, татко! Десет от десет!“

„Браво на теб!“ — усмихна се той и я взе в прегръдките си. Очите му се напълниха със сълзи.

Том се бе вкопчил в краката му още при влизането и сега нетърпеливо протягаше ръчички — искаше да прегърне и него:

„Горе, татко, горе.“

Майк взе и двамата в обятията си, притисна ги силно и затвори очи.

„Ще ги изведе на разходка — успя да промълви. Едно на нула за мен. Досега аз бях тази, която ги извеждаше на разходка, пъхаше

немирни ръчички в ръкавите на анораци, слагаше насила шапки върху непокорни глави, ровеше в килера под стълбите за кучешките каишки и политаше напред, влачена от превъзбудения Търтъл, докато настанява Том в количката и му слага колана. — Къде са каишките?“ — попита Майк.

„Не знам“ — отвърнах и влязох в дневната.

Още щом вратата се затвори след десетминутната бясна подготовка за излизане, аз седнах на стария диван в дневната и опрях колене в гърдите. Да се върне вкъщи. Той иска да се върне вкъщи. Не беше отишъл при Кейт, това бе приключило, тя го бе загубила, загубила бе и малката част, която е притежавала от него. Доколко имаше значение, че е спал с нея, че е свалял дрехите си, отдавайки се на най-интимни преживявания? Че го е виждала гол, че го е усещала? Важно ли бе какво ѝ е казал, как се е чувствал с нея? Не, стига ми толкова болка, стига с тези кошмарни мисли, които ме тормозеха през последните две седмици, най-вече през нощта, защото тогава нямаше какво да ме разсейва, нямаше ги грижите за децата. Как да приема това предателство, тази загуба на доверие, нарушаването на най-важния договор между мъжа и жената, как да съм сигурна за семейството си? Доверието си бе отишло. Щеше да е нужно ужасно много време, за да се възстанови. Майк го бе разрушил, разрушил бе доверието. Дали нямаше да го направи отново? Дали след като един мъж съгреша, продължава да съгрешава?

Но той изглеждаше толкова съкрушен, толкова съсипан, толкова изгубен без нас. Да е мислил за това преди, разгневих се отново. Сега поне знае какво е да живее без семейството си, да е сам, да има цялата тази свобода, за която казваше, че копнее, да ходи където си иска, да пие колкото си иска, да е отговорен само за себе си и да се отърве от постоянните, изтощителни отговорности, свързани с отглеждането на децата. Беше опитал забранения плод и вкусът му се бе оказал горчив. Сега от него зависи да се докаже, помислих си, гладейки с ръка старата брокатена дамаска на дивана. Или по-скоро от мен — да го преценя. За първи път в целия ни брак аз държах юздите на властта. Само че не знаех накъде да поема. Най-важната ми мисъл в момента беше: „Трябва да пийна нещо.“

Когато се върнаха от разходката със зачервени, грейнали от доволство лица, Майк дойде в дневната и попита:

„Искаш ли кафе? Ще приготвя обед на децата.“

„Благодаря — отвърнах. — А може ли и сандвич с бекон?“ — викнах след него.

„Не насилвай късмета си“ — подаде той глава през вратата и на лицето му се изписа старата усмивка.

Когато дойде време да си тръгва, го направи с неохота. Беше изкъпал и двете деца и ги бе сложил да си легнат. Аз седях в кухнята и четях вестници.

„Тръгвам си“ — рече той.

„Чао“ — отвърнах и обърнах страницата.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

ДЕКЕМВРИ

Вторник, 1 декември

„Ти какво му каза?“ — попита Джил тази сутрин, докато се изкачвахме по хълма зад къщата ни.

Том беше в раницата на гърдите ми, а кучетата тичаха напред, пръскайки след себе си кал и мъртви листа.

„Казах му, че ще си помисля — отвърнах. — Една седмица.“

„И какво смяташ да правиш?“ — не ме оставяше на мира тя.

„Дявол знае! — намръщих се. — Не мога да реша. Копнея да го видя, но щом е до мен, ми се иска само да го зашлевя. Не знам дали ще успея да живея отново с него. Приличаме на двама непознати, които тепърва трябва да се опознават. Не съм сигурна, че ще ми стигнат силите отново да му повярвам.“

„Опитай.“

Думите на Джил ме смаяха. Спрях рязко и се обърнах да я погледна, при което Том „извалсува“ на гърдите ми.

„Какво рече? Нали ти ме съветваше да го убия и да приключа с него веднъж завинаги?“

„Да — съгласи се тя. Беше свела поглед и ровеше земята с върха на гумения си ботуш. — Но с кого ще го замениш?“

„Е, много ти благодаря! — засмях се кисело. — Страшно разумна причина. Да си прибера Майк обратно, защото може да не намеря друг! Отлично! Много модерен феминистки довод!“

„Не е — съгласи се тя. — Но децата... Все си мисля как ще се почувстват Сузи и Дейзи, ако напусна Пийт... Наистина в много отношения е безполезен, но е техен баща и те си го харесват... Струва ли си да предприемеш такъв ход, преобръщайки изцяло живота им?“

„А моят живот? — избухнах аз. — Той как преобръна живота ми с главата надолу и предаде всичко, каквото имахме? И то за да спи с друга жена?“

„По-слаба от теб“ — каза Джил, кимайки съчувствено.

„Никак не ми помагаш — отвърнах сърдито и забързах надолу по хълма. — *Изобищо* не ми помагаш.“

Единственото успокоение е, че си стоя у дома. Толкова е странно да се събуждам всяка сутрин и първата ми мисъл да е: не трябва да бързам за работа. Но, господи, колко изтощително е да се грижиш за две малки деца през цялото време особено сама. Да водя Ребека на училище е ритуална форма на мъчение. Не знам как Клер не я е убила през изминалата година. Едно е да съм с тях през уикенда, друго са всекидневните грижи. Ето как мина днешната сутрин:

„Ребека, ставай.“ Никакъв отговор от неподвижната форма под юргана. „Ставай или ще закъснеем за училище.“ Много искам да се представя като съвършената майка пред учителките ѝ, затова закъсненията се изключват. Също така мръсните нокти, несресаната коса и загубените тетрадки. Започвам да се вманиачавам на тази тема. Оставям Ребека да се оправя и вадя Том от креватчето му. Той веднага се насочва към кухнята, а мокрият памперс издува пижамката му. Улавям го за врата и решавам да го преоблека. Имам половин час, преди да излезем за училище. Десет минути по-късно, след като съм заклешила Том върху леглото, за да го преоблека, той е почти готов. Памперсът се оказва некачествен. „Ребека — викам към стаята ѝ. — Облече ли се вече?“ Чува се шумно суетене и когато отварям вратата, Ребека е напъхала единия си крак в чорапогащника. „Побързай! — казвам. — Ще приготвя закуската.“ Изминали са още петнайсет минути. В кухнята избутвам кучетата навън: тях ще ги нахраня, щом се върна от училището. Нямам време за кафе. Мятам Том в столчето за хранене и слагам пред него купичка овесени ядки и чаша портокалов сок. Не съм поставила капачката както трябва и той излива сока върху горнището си. Не съм му сложила лигавник. Започва да плаче. Вдигам го бързо и се втурвам по коридора към неговата стая, крещейки: „Ребека, мисли му, ако не си се облякла!“ Когато минавам покрай вратата, я виждам да лежи на пода, само по чорапогащник, и да прегръща Ангъс, който е поставил лапа на лакътя ѝ. „Господи, Ребека!“ изсъсквам през вратата. Минават още десет минути. Сменям горнището на Том и тичам обратно в кухнята. Две минути по-късно се появява Ребека. „Не мога да си намеря вратовръзката“ — заявява нехайно тя. „Гледай Том!“ — нареждам припряно и се втурвам по коридора и нагоре по стълбите. В стаята ѝ сякаш е паднала бомба. Не

се вижда никаква връзка. Тичам надолу по стълбите. „Не мога да я намеря — казвам задъхано. — Ще трябва да се извиним. Какво искаш за закуска. Какво има пък сега?“ — питам, защото е изписала на лицето си замислено изражение. „Ходи ми се до тоалетната“ — казва и тръгва към вратата. „Ще ти дам овесени ядки, както на Том“ — викам след нея. Още пет минути. „Не ми харесва тази подложка — цупи се тя, щом се връща от тоалетната. — На Том си дала с кучето.“ Издърпва подложката изпод купичката на Том. Той я сграбчва и започва кратко боричкане. „За бога! — не издържам аз. — Това е само подложка.“ И двамата избухват в сълзи. „Мразя Том!“ — крещи Ребека. „Искаш ли препечена филийка?“ — питам аз. „Да, моля — отвърща тя. — И чай, ако може.“ „Няма време за чай!“ — скастриям я аз. „Том ми се плези.“ „Не, не ти се плези“. „Плези ми се. Ще се преместя.“ Взема купичката си и сядат от другата страна на масата. Вече сме закъснели. Опитвам се да среща косата ѝ с четката и да я вържа на конска опашка, докато тя яде овесените ядки. Косата ѝ е ужасно заплетена и усещам как я скубя. „Не тази четка! — вика Ребека. — Искан меката четка.“ „Не мога да я намеря“ — отвърщам през зъби, защото съм захапала корделата ѝ. Косата на Том прилича на оплетено кълбо прежда. Накрая и той е сресан. „Зъбите!“ — нареждам. „На четката ми има сапун“ — отвърща тя. Наистина има. Снощи я използва да мие Барби. „Взemi моята“ — викам през коридора. Палто, ученическа чанта, тетрадката за упражнения, молбата за билети за коледния концерт. Напъхвам Том под мишница и бутам Ребека през вратата. „Мамо — обажда се тя, — не съм си сложила обувките.“ Бързаме по улиците към училището. След десет минути Ребека казва внимателно: „Днес имам балет.“ „Ще ти донеса екипа по обед“ — отвърщам аз. Тъкмо ще си намеря работа. В училището са останали само три коли. „Тичай!“ — казвам бързо. Ребека се втурва по пътеката, но после се връща: „Забрави да ме целунеш. — И притиска малкото си лице към моето. — Обичам те.“ „И аз те обичам. Хайде, тръгвай най-последно.“ На прибиране у дома намирам вратовръзката ѝ — паднала е зад седалката на колата. „Е, Том, сега сме само двамата — казвам, докато отварям вратата и влизам в разхвърляната къща. — Май вече ти е време да поспиш.“

Сряда, 9 декември

Майк продължава да живее у Бил (и всяка сутрин се събужда срещу дупето на котката им), но започна да идва вкъщи всяка вечер на връщане от работа, за да види децата и да ми покаже колко чудесен и грижовен баща може да бъде. Безполезно лайно като съпруг, но като баща — блестящ. Ребека не е на себе си от радост, когато лежи пред камината и играе на карти с него, Том си умира от кеф, че повечето вечери го къпе баща му. Аз се мотая наоколо и едва се побирам в кожата си — защо трябваше да се случи тази отвратителна изневяра, за да осъзнае колко прекрасни са децата му? Скапани МЪЖЕ. Дори Джил вече не ме поддържа в решението да държа Майк настрана, понеже тази седмица Ребека избухна в сълзи у тях и попита Джил защо татко ѝ не си е вкъщи. Най-безпощадният човек, що се отнася до собствения ѝ съпруг, сега Джил казва, че съм излишно строга към моя. Но откъде да знам, че Майк и Кейт са скъсали окончателно? Той се кълне, че е така, но седмици наред спеше с нея и не каза нищо. Как да му вярвам, когато ме е лъгал толкова дълго? Честната му дума вече не значи нищо за мен. А най-много ме е яд, че я е чукал, след като набързо е събличал ризите, които аз бях гладила. И това ако не е несправедливост!

Петък, 11 декември

Как ще се оправям с парите? Вече се виждам седнала на стълбите пред училището на Ребека, с Том на ръце и Търтъл в краката ми, а пред нас — шапка и голям надпис, на който пише: „Изоставена съпруга трябва да издържа дете в частно училище. Моля, бъдете щедри“. На Хариет това много ще ѝ хареса.

Снощи ми позвъни, уж ужасно загрижена за клетата изоставена съпруга, но си личеше, че се кефи вътрешно. Приятелите обичат пикантните истории, особено ако не ги засягат. „Как си?“ — попита с глас, преливащ от съчувствие и зле прикрит копнеж да ѝ се изповядам. Може би трябва да ѝ предложи да създадем Клуб на прецаканите съпруги, но едва ли ще се съгласи. Хариет е идеалният пример за това как можеш да живееш без любов и да задоволяваш нуждите си от дълбоки емоции с пазаруване.

„Добре — отвърнах аз. — Много добре. Без него ми е по-лесно.“

„Кари! — възкликна тя шокирано. — Нали не го мислиш наистина?“

Не, не го мисля, просто искам да се разкараш от главата ми, за да мога да пийна нещо.

Все по-трудно е да отбягвам и родителските кафе партита. В класната стая на Ребека е окачен списък и трябва да напишеш името си — което означава, че всяка сутрин в петък ще пиеш кафе с другите майки и ще говориш за... какво? Частното образование? Най-добрите готварски печки? Цената на гащите? Един дявол знае. Освен това означава, че аз също трябва да ги поканя в къщата си. При тази мисъл ме избива студена пот, защото нямам три еднакви чаши и чинийки и абсолютно никакви бисквити или кейк (ако купя бисквити, Ребека тутакси ги излапва и после отказва да яде нормална храна до края на деня).

Но едно нещо страшно ми харесва и това е свободата да разполагам с времето си. Да не е нужно да съм на определено място в определено време и постоянно да си гледам часовника със съзнанието, че някой ме чака нетърпеливо да се появя закъдето съм тръгнала. Преди четири седмици беше важно къде съм във всеки момент от деня. Сега не е така. Мога да изчезна от лицето на земята и само децата ще разберат и ще ги интересува. Ако Том и аз искаме да прекараме деня край езерото, след като сме завели Ребека на училище — няма проблем. Ако искам да напазарувам по никое време сутринта — мога. Все очаквам да ме спре някой полицай в супера и да каже: „Извинете, госпожо, не трябва ли да сте на работа?“ Сега съм част от огромната армия жени, които обикалят магазините през деня, бутайки детска количка с увиснала на гърба дамска чанта, да изберат подходящи памперси. Сега съм анонимна — никоя. Но не се чувствам никоя. Чувствам се силна, свободна, контролирам собствената си съдба. Господи, започвам да съжалявам работещите майки. Докато преди гледах отвисоко на жените, които не работят, сега, щом чуя някоя жена с кариера да се оплаква от качеството на детските градини по радиото (сякаш детските заведения са панацея), ми иде да изкрещя: „Ужасно бъркате! Щом трябва и искате да работите, правете го така, че да не се налага да оставяте децата си на чужди хора.“ Моето поколение жени беше подведено и накрая се озовахме в сляпа улица, повечето от нас — дълбоко нещастни. Бяха ни пробутали мечта, мутирала в кошмар.

Освен това ми се струва, че... сънувам и не съм съвсем истинска. Сякаш внезапно ще се събудя и Майк ще се върне, и аз ще тръгна за

работа, както обикновено. Но вече изглежда немислимо някой да ме командва, да ме хока, щом объркам нещо. Не мога да си представя да се страхувам от някого. Или да ми пука какво става в редакцията. Днес говорих с Пийт по телефона, разказа ми последните клюки и те ми се сториха незначителни и безсмислени. Какво толкова? Какво ме интересува, че Ник си е изпуснал нервите заради някакъв репортаж, че Гари може да замине за Лондон, за да стане водещ на новините, и че са променили смените? Това е само работа.

Проблемът в работата се състои в това, че се увличаш, губиш представа за всичко останало и започваш, да вярваш, че това е истинският живот. Но не е. Просто някаква си работа. Никой не умира. Реалният живот е тук. В момента съм излязла на разходка и хладният въздух щипе бузите ми, а после мога да реша да изпека кифлички. Чувствам се удовлетворена.

Неделя, 13 декември

Тази сутрин Ребека дойде и се гушна при мен в леглото. Откакто Майк си тръгна, тя прави опити да спи в моето легло всяка нощ, но аз не ѝ позволявам, защото няма да мога да се отърва от нея, когато се върне Майк. Ако се върне.

„Мамо — каза тя, катерейки се по леглото, за да дойде при мен. — Почеши ме по гърба. — Въздъхна, все още сънлива. — Кога си идва татко? Защо живее у чичо Бил? Може ли да видя котката им? Татко казва, че е ужасна, но аз не му вярвам.“

„Мама и татко имат да уточнят нещо — отвърнах аз. — Пък и сега го виждаш повече, отколкото когато беше тук.“

„Не е същото — рече тя. — Искам да си е постоянно вкъщи. Ще дойде ли да ме гледа в пиесата?“

„Няма да я пропусне за нищо на света“ — казах уверено.

Понеделник, 14 декември

Въпросната пиеса ми създава доста проблеми. Госпожа Луис ме сгащи тази сутрин, докато водех Ребека към класната ѝ стая.

„А! Госпожо Адамс! — възкликна тя. — Нуждаем се от някой, който да ни помогне с костюмите. Нали знаете, че Ребека е ангел? Ще

им трябва помощ с крилето. Или може би предпочитате да ни помогнете с гримирането?“

„Не — отвърнах бързо. — Ще направя крилето.“

Не мога да рисувам върху детско лице, дори от това да зависи животът ми. Веднъж се опитах с Ребека и вместо да я превърна в сладко котенце, заприлича на страховита горгона. Том се разплака, ужасен, и аз трябваше веднага да сваля грима ѝ.

Мисълта за костюма не ми дава мира. Всички останали професионални майки се занимават с това от седмици: шият миниатюрни пайети върху километри кремава коприна или отскачат до Лондон, за да похарчат петдесет лири за скъп карнавален костюм, дето детето им ще го носи само веднъж. Вчера опитах да измайсторя нещо от бялата копринена материя, която купих от Оксфорд Стрийт. Изглежда лесно, казах си, докато държах плата върху Ребека и вземах мерки с карфиците.

„Ох, ох! — изписка Ребека, когато я убодох, без да искам. — Какво е това?“ — Изглежда със съмнение купчината от газ и сърма, която се опитвах да превърна в криле.

„Крилето ти, умнице!“ — отвърнах.

„На Кати са с бели лебедови пера“ — измърмори Ребека.

„Ти ще бъдеш с тези! — Сърдито ги закарфичих на гърба ѝ. — По-добре се примири.“

Ребека вече приема за даденост, че аз я водя на училище и я прибирам всеки ден. Отначало тичаше към мен, очарована, че я чакам аз — нейната майка, застанала редом до другите майки. Увисваше на ръката ми, умирайки от желание да се изфука, и обясняваше на всичките си приятелки: „Това е майка ми. Сега тя идва да ме взема“. Вкопчваше се в мен тъй, сякаш никога няма да ме пусне. И аз се гордея с нея, като я гледам колко е пораснала, как слага важно учебниците си в своето шкафче, как ме дърпа през класната стая, за да ми покаже разказчето си за кучетата („Търтъл беши болин на подъ и мама гу ритъ.“ О, боже!) и рисунките си. Толкова е доволна, че мога да ги видя. Малки, дребни неща, но това е нейният свят. Четем заедно, преди да започнат часовете, аз се опитвам да напъхам коленете си под малката маса, докато тя се мъчи над дългите думи и сочи с пръст буквите. Вече не срича толкова — започна да чете сама вечер, макар че все още го прави на глас. Открих, че ми е приятно да уча с нея и че ми

се удава. „Прочети го наум — съветвам я. — Както прави мама.“ Разглеждаме с удоволствие книжките, които съм имала като малка, и откриваме забравени съкровища. Чудесно е да четеш приказка на детето си преди лягане, без опасност да паднеш от леглото от изтощение.

Е, наистина в живота ми липсва... как да се изразя? *Блясък*. Блясъкът си е отишъл. Всяка сутрин се изкушавам да навлека стари джинси, развлечен пуловер и подпетени обувки. В края на краищата ще прекарам деня в разходка с кучетата, игра с Том и домакинстване. Няма смисъл да се издокарвам за всичко това. Единствените хора, които ме виждат сега, са мъжът в караваната за риба (в четвъртък) и с малко късмет — пощаджията. Вече имам проблем с воденето на нормален разговор. Гледам да се обаждам по-честичко на Джил, за да не загубя съвсем способността си да артикулирам. Когато общуваш единствено с дете на година и половина и друго на седем и с две неособено приказливи кучета, започваш леко да *запецваш*. Сега разбирам защо майка ми винаги разговаря с хората в магазините и непрекъснато организира матинета и игри на бридж. Така проверява дали още може да съчинява нормални изречения. Ако не взема мерки, скоро запасът ми от думи ще се свежда до: „Остави го!“ „Махай се оттам!“ „Извади го от устата си!“ и „Пази се от...“ Може би това е причината да се правят матинетата. За да могат майките, които си стоят вкъщи, да упражняват речника си.

Петък, 18 декември

Пианото свири тъничко „Тиха нощ, свята нощ“, а Том подскача немирно на коляното ми, опитвайки се да сграбчи безупречно коафираната коса на майката пред нас. Оставила съм свободно място до мен за Майк, понеже снощи каза, че непременно ще дойде. Ребека го накара да обещае тържествено. „Ако не дойда, да пукна.“ Сложих една програма на стола и отблъснах атаката на няколко шишкави баби в кашмир, които явно смятат, че запазването на място в препълнената зала за пиеската на най-малките ученици е признак на лошо възпитание.

Ангелите вече пърхат на сцената, когато Майк се появява, пробивайки си път в затъмнената зала. Обръщам се да го погледна —

гъста руса коса, елегантно черно палто, красив, мой и не мой — и му махам с ръка. Запромъква се към мястото си, препъвайки се в покрити с тежки плисета колене, и накрая се отпуска благодарно върху стола. „Съжалявам“ — прошепва извинително. „Няма нищо“ — прошепвам в отговор, а Том скача на коленете му. Ребека, която протяга вратле да ни открие, маха бясно от сцената. Аз произнасям беззвучно: „Престани!“, усмихвайки й се окуражаващо, ала тя вече се е блъснала в ангела от лявата й страна. Майк въздъхва и хваща главата си с ръце, а раменете му се тресат от смях.

Когато момченцето, изпълняващо ролята на най-малкото магаре, се напикава и бива изведено набързо от сцената от ужасената до смърт госпожа Луис, Майк вече едва се сдържа да не прихне на глас. Аз хапя устни и се моля да свършват, защото и мен ме напушва смях. Останалите родители ахкат и охкат, възхитени от способностите на децата си: „Нали се справят чудесно!“ Накрая всички участници в пиеската се събират около яслата — Мария изпуска бебето и то пада на главата си, а Йосиф го праща обратно в яслата, където то подскача два пъти — и запяват по даден сигнал. Ребека е застанала със скръстени ръце, лицето й грее доволно, а Том е заспал в прегръдките ми като сънливо патенце в жълтото си костюмче от полар. Майк протяга ръка и улавя моята. Обръщам се да го погледна, лицето му е на сантиметри от моето.

„Обичам те“ — казва той тихо, за да не го чуят другите.

Събота, 19 декември

Вчера, на излизане от училището, Ребека увисна щастливо на ръцете ни.

„Видя ли Марк? — обърна се тихо към мен тя. — Напишка се. Целите му обувки се намокриха — добави доволно. — Аз нали бях добра?“

„Много добра — отвърна Майк. — Чудесна овчарка.“

„Ангел“ — поправи го сърдито Ребека.

„Защо тогава имаше умряла овца на гърба си?“ — се Майк.

„Това бяха криле“ — извикахме двете в хор.

„Какво ще кажете — рече Майк — да идем да пием чай някъде?“

И отидохме. Почти като истинско семейство.

След чая се поспряхме за малко пред хотела. Все още карам служебната кола — трябва да я върна другата седмица, защото иначе ще си помислят, че съм я отвлякла.

Майк също бе с колата си.

„Този уикенд ще работя — каза той, — но мога да дойда вкъщи утре вечер.“

Доядя ме, защото се бях уговорила с Джил да излезем. Не можех да отменя срещата.

„Съжалявам — отвърнах. — Ще излизам.“

Майк изглеждаше съкрушен.

„Във вторник вечерта организираме служебно парти. Ще дойдеш ли?“ — попита с надежда в гласа.

„Да“ — казах бързо.

„Ще платя кувертите. Организират го в малък ресторант в града. Ще бъде хубаво“ — рече той безгрижно.

Тази вечер с Джил в едно бистро на Оксфорд Стрийт над спагети със сос песто и пармезан, последвани от шоколадова торта — и всичко това прокарано с две бутилки „Совиньон“, аз се опитвах да изясня чувствата си. Той ми дава ясни знаци, че съжалява, но как да му имам *доверие!*

„Ще го приемеш ли обратно?“ — попита Джил.

„Искам — признах аз. — Но не мога просто да отстъпя и да се преструвам, че нищо не е било.“

„Така е, копелето трябва да си получи заслуженото“ — съгласи се тя.

„Само че какво да поискам? Той се кълне, че е приключил с Кейт, че вече никога няма да направи подобно нещо. Превърнал се е в съвършения баща и прекарва всеки свободен миг с децата. Освен това е непоносимо красив и част от мен копнее да си го върне. Другата ми половина мисли, че трябва да гори вечно в ада...“

„А как си с парите?“

„Нямам, завися изцяло от милостта му“ — отвърнах мрачно.

„Можеш пак да се върнеш на работа“ — колебливо предложи тя.

„Не искам да се връщам“ — казах, осъзнавайки, че в този момент наистина не искам. Мисълта как ще трябва да съм в офиса в девет часа

всяка сутрин ме кара да изтръпвам. Дори след толкова кратко време не мога да си представи да оставя Том на грижите на някой друг.

„Въпросът е — рече Джил, като уви една спагета около вилицата си и я засмука блажено — как хем да отгледаш спокойно децата си, хем да запазиш достойнство в брака.“

„Това е проблемът — съгласих се аз. — Майка ми се ужасяваше да взема решения сама и беше напълно зависима от татко. Не разбирам — продължих, набирайки скорост — защо не ни уважават за решението ни да останем вкъщи с децата си? Помисли си само колко печелят децата от това! Половината от хлапетата, захвърлени в детските заведения на четири месеца, със сигурност са психически увредени по някакъв начин, не е ли така? Може би отглеждаме поколение от психопати.“

„Зависи от родителите — отвърна Джил. — Много от децата, които познавам, ще са по-добре без родителите си. Вземи Мартин например.“

„Правя си — рекох и отпих от виното. — Но не виждам защо да се превръщам в копие на майка ми само защото съм се отказала да правя кариера.“

„Кариерата не е всичко — отвърна Джил. — Важното е ти да си щастлива.“

Сряда, 23 декември

Когато се събуждам тази сутрин, внимателно опипвам главата си. Още е на мястото си. Нещо е различно. Чувствам се различно. Имам махмурлук. Да, несъмнено, мисля си, опитвайки се да вдигна глава от възглавницата. Но има и друго. До мен някой се размърдва. Леглото е топло. Не съм сама.

Отделих много време и усилия, за да се приготвя за партито на Майк снощи. Тоалетите ми хвърчаха из стаята, а Ребека седеше на леглото и изказваше вещото си мнение, наклонила преценяващо глава на една страна: „Да, това става“ или: „Не, ужасно е.“ Том беше зает да пробва обувките ми (чудя се дали не отглеждам бъдещ травестит?). Накрая тримата заедно решихме да облека дълга червена рокля с гол гръб. Ако ще се изправяш лице в лице срещу врага, не бива да се промъкваш през задния вход, облечен и черно като плашлива врана.

Не. Ще вляза триумфално в ресторанта като истинска жена-вамп, на която не може да устои нито един мъж. Слава богу, страданията от изминалия месец имат и добри последици — свалила съм сума килограми. Нищо не може да те накара да отслабнеш толкова, колкото подобна драма. Забрави за зелената диета, просто дай възможност на мъжа си да иде да се чука с някоя от приятелките ти. Върши чудеса и не разбирам защо женските предавания по телевизията не го препоръчват горещо. Косата ми вече е пораснала и къдриците пак са се появили. Трябва само да наведе глава напред, да изсуша косата си от горе на долу — и лицето ми ще се обрамчи от гъсти непокорни къдрици. Сложи повечко, рекох си, докато полагах яркочервеното червило, малко повече и от това, докато рисувах черни линии под очите си. Напръсках се обилно с парфюм на китките, зад ушите и между гърдите, които бяха издули деколтето ми благодарение на чудесата на сутиените „Уъндърбра“ — и бях готова да посрещна предизвикателствата на света.

Напъхах крака в черните велурени обувки с високи токчета и изрязани на пръстите и се огледах за ефекта в голямото огледало в спалнята.

„Божичко! — възкликна Джил, луксозната ми детегледачка, която тъкмо тогава влезе в стаята. — Направо ще го побъркаш.“

„Не го правя за него — казах хладно. — Правя го за себе си.“

„Разбира се“ — отвърна тя с успокоителен тон. С Майк се бяхме разбрали да се срещнем в ресторанта, тъй като той щеше да дойде там направо от работа. Отидох с колата до паркинга на Би Би Си, където щях да я оставя завинаги. Измъкнах се от мястото си бавно — неудобството на дългите тоалети! — и магнах на едно такси. В таксито на няколко пъти въздъхнах дълбоко и си сложих още парфюм. Шофьорът се закашля и свали стъклото на прозореца си с няколко сантиметра. Когато излязох от колата, до ушите ми достигна силна музика — топлата оранжева светлина на ресторанта се разливаше в нощния мрак.

Заслизах опипом по стълбите, много внимавайки да не падна. Май се потях? Погледнах нервно плата под мишниците. Нищо, слава богу.

Когато се появих в залата, определено предизвиках раздвижване. Гостите на партито бяха заели повече от половината ресторант и

имаше хиляди познати лица. Всички впериха погледи в мен, наясно с положението, изпълнени със съчувствие. Майк се втурна да ме посрещне.

„Кари — каза той, като ме стисна здраво за лакътя, — изглеждаш страхотно!“

„Благодаря“ — отвърнах царствено, опитвайки се да не се оглеждам за единственото лице, което се боях да открия: лицето на Кейт.

Ето я и нея — седнала на една маса в дъното, облечена изцяло в черно, наклонила глава към мъжа до нея, който ѝ говори нещо оживено. После вдигна поглед и за пръв път от онази нощ очите ни се срещнаха. На лицето ѝ се изписа ужас, страх — да не би да си мисли, че ще се спусна да ѝ издере очите? Забелязах удовлетворено, че в сравнение с преди изглежда бледа и като че ли прекалено слаба. Част от мен копнееше да говори с нея — толкова много въпроси чакаха отговор — но сега не беше моментът. Най-голямото ми оръжие срещу нея е да се преструвам, че не ми пука, че тя не значи нищо и че аз ще спечеля. Майк иска мен, а не нея. Аз имам нещо, за което тя жадува — семейство. Семейството на Майк. Никой не може да ми отнеме това, а какво бе получила тя от него? Няколко мига интимност, възбудата от непозволената връзка? Едва ли е сериозно постижение. Отместих нехайно поглед.

Но едва се сдържах. Вътрешностите ми горяха и ми се повдигаше. Спаси ме Майк — застана веднага до мен и ме поведе към масата.

„Шампанско?“ — предложи той.

„Защо не?“ — отвърнах.

Изпих кофи от пенливата напитка. Едва посягах към храната — изобщо не бях гладна, — само смучех шампанско и танцувах като луда. Кейт не стана да танцува.

Докато стоях на бара, при мен дойде Стив, колега на Майк.

„Изглеждаш страхотно!“ — каза той и плъзна поглед по разголените ми рамене и надолу към деколтето.

„Благодаря — отвърнах. — Искаш ли да пийнеш нещо?“ — Виждах как в другия край на ресторанта Майк ни наблюдава с тревога. Може би си мисли, че ще се „пусна“ на Стив и ще започна да се натискам с него за отмъщение?

„Знаеш ли — попита той предпазливо, — че Кейт напуска?“

„Не — изненадах се аз. — Защо?“

„Не се получи. Май отива в друга телевизия.“

„Ясно — казах спокойно. — Хайде да танцуваме.“

„Ти си пияна“ — отбеляза Майк, докато ме извеждаше нежно навън в хладния нощен въздух.

Минаваше един след полунощ; бяхме си тръгнали почти последни от партито. На финалния танц Майк ме прегърна плътно и притисна устни в косата ми. Аз се понесох бавно — вече не ме биваше за друго — и когато погледнах през рамото му, видях Кейт да облича палтото си, придружена от мъжа, с когото беше разговаряла през по-голямата част от вечерта. Щом мина покрай мен, видях лицето ѝ. Не посмя да ме погледне, но изглеждаше... смазана. Толкова смазана, колкото бях аз онази нощ, когато разбрах за тях. Дано съжалява за това до края на живота си.

Колкото до Майк, той разбра, че е бил на косъм да изгуби децата си. Беше надзърнал в огромната бездна на свободата и беше открил, че там няма нищо вълнуващо и забавно, а само студ и самота. Не изпитвам перверзно удоволствие от страданието му; просто не знам дали мога да му вярвам вече. Все пак е по-добре да се прибере у дома, помислих си, докато се полюшвахме в ритъма на музиката, докосвайки тела с предишната интимност. Това е неговият дом, неговите деца, неговият живот. Просто ще трябва да се доказва всеки ден до края на съвместния ни живот. Никога вече няма да го обичам толкова.

Вкъщи се любихме бавно, колебливо, сякаш се откривахме за пръв път. Аз още се чувствах наранена и уязвима, когато той се отпусна до мен на студените чаршафи — деликатен, любящ, с напрегнато лице, сякаш се боеше да не го отблъсна. Но аз се нуждаех от това — нуждаех се да разбере дали ще понеса да съм толкова близка с него. Нуждаех се да усетя тялото му, да видя дали е същото. Докато се любехме, се опитвах с все сили да пропъдя от съзнанието си образа на тях двамата заедно в леглото. Но когато движенията му станаха по-бързи, се разплаках — отначало само очите ми се напълниха със сълзи, но постепенно се разридах неудържимо. Всички емоции, цялата болка

от изминалите седмици се изляха от мен и Майк ме прегърна силно, притискайки лице към моето.

„Съжалявам — прошепна той. — Съжалявам. Мислех... мислех, че е без значение. Че просто мога да го направя и да се прибера у дома, но открих, че не мога. Струваше ми се, че полудявам, нямах представа...“

Сега и той се разплака. Избутах го леко и той се отпусна до мен, лицата ни бяха на сантиметри едно от друго, облени в сълзи. Той взе лицето ми в ръце и започна да ме целува по устните, по очите.

„Защо?“ — попитах накрая.

Изгледа ме продължително.

„Секс — отвърна. — Звучи ужасно, но това беше. Не знаех какво правя, не бях на себе си. Ти не ме искаше, беше толкова заета с къщата и бебето, че се почувствах... излишен. Кейт буквално ми налетя и аз си помислих, че мога просто... бях пил... струваше ми се, че не е кой знае какво. Но щом... щом се случи... исках тя да си иде, да се върна вкъщи, но изпитвах ужасна вина. Бях те предал. Господи, толкова съжалявам! Чувствах се отвратително, трябваше някак да оправдая постъпката си пред себе си и започнах да се убеждавам, че бракът ни се разпада. Тя не спираше да ми звъни в офиса.“

„Кога — попитах предпазливо, — кога започна всичко?“

„През юни — отвърна. — След като дойде да ме види. Предполагам, бях поласкан, а и ме беше яд на теб.“

„Било те е яд на мен? — възкликнах аз. — Било те е яд на мен и затова си спал с друга жена. Това е жалко. Колко пъти?“

„За бога, Кари!“ — промълви Майк съкрушено и се отмести леко от мен.

„Няма да питам повече — казах бързо. — Просто сега искам да знам.“

„Около четири пъти — призна той. — Смятах да приключа с това след почивката ни във Франция, но не можех. Чувствах се толкова ужасно, толкова виновен... и само веднъж след това. Тя искаше да те напусна. Оливър разбра и я напусна, но щом тя поиска да ви оставя с децата, осъзнах, че за нея връзката ни означава нещо сериозно и не можех повече да продължавам.“

„Каква рицарска постъпка!“ — казах студено.

„Знам — отвърна той сломено. — Все си повтарях, че ти не ме желаш, но когато тя поиска да те напусна, знаех, че това е невъзможно, че не мога да пренебрегна семейството си, че няма начин да имам и двете неща... И сложих край. Продължаваше и по време на преместването, но вече свърши. Тя заплаши да се самоубие. Мисля, че наистина не е добре с нервите. Все повтаряше, че ще ти позвъни... сякаш сънувах някакъв кошмар. Бях забъркал ужасна каша. Накрая тя си намери друга работа, а аз просто исках да забравя за това, да се престоря, че не се е случило...“

„Как си могъл! — казах. — Как си могъл да спиш с друга? Как си могъл да рискуваш семейството си?“

„Не беше любов — увери ме Майк и ме прегърна още по-силно. — Беше секс. Нашето е любов.“ Успокоен след любенето, той заспа бързо.

Аз останах да лежа в тъмното. *Наистина ли?* Мисълта не ми даваше покой. *Наистина ли?*

Петък, 25 декември

„Разкарай това досадно куче отгук!“ — извика Майк, когато Търтъл за пореден път се опита да се докопа с ловък страничен скок до шоколадовите украшения на коледната елха.

Елхата, натруфена с лилави и бели гирлянди и кичозни оранжеви топки се заклати заплашително. Догодина ще се постарая Коледата ни да е по-стилна. Ще се ограничи до бялото и няма да позволя на Ребека да избира нищо. Всъщност, понякога е забавно да имаш безвкусно украсена елха. Например снощи, когато Мартин и Хариет се отбиха да пийнем по чашка и тя трябваше да каже нещо хубаво за коледната ни украса. Нейната къща прилича на истинска зимна приказка — пълна е с драперии и венци и без никаква изкуствена елха. Дори е декорирала стълбите с естествени зелени клонки. Едва се сдържах да не им драсна клечка кибрит.

Навсякъде из къщата ни се търкаля разкъсана опаковъчна хартия — децата отвориха подаръците си и размахваха барбита, пластмасови понита и коли с жълти, проблясващи светлини. И двамата получиха огромни торби с подаръци, а нашите с Майк бяха малки.

„И аз искам пълна торба! — изхленчих, докато снощи сваляхме долу подаръците, препъвайки се един в друг, с натезали от уиски, шампанско и стриди стомаси. Майк се втренчи безпомощно в коледния кейк и чашата с уиски върху камината. — Ти се погрижи за тях — казах. — Също и за моркова.“

Обгорелите останки от коледното писмо на Ребека до Дядо Коледа се бяха залепили за решетката. Избутах ги в огъня с ръжена. Писмото не биваше да е там, трябваше да го чете елф от Лапландия.

„Аз не съм северен елен“ — изкикоти се той.

„Дай ги на Търтъл тогава — засмях се аз. Търтъл опита предпазливо от сладкиша и изплю портокаловите корички на килима. — Прекрасно!“ — казах и събрах набързо коричките от килима, за да не ги види Ребека.

Преди да извадим подаръците, бяхме седнали в кухнята и пиехме шампанско в меката светлина на старата кухня.

„Обичам те — каза Майк и посегна да улови ръката ми през масата. — Как се чувстваш?“

„По-добре — отвърнах предпазливо, отбягвайки погледа му. — Започвам да идвам на себе си.“

Той знае, че има да изминава дълъг път. Дори тази вечер, дори в тази благословена, вълшебна нощ съзнавам, че част от мен никога вече няма да бъде негова. Това ме кара да се чувствам по-силна — вече не се нуждая от него, за да се чувствам пълноценна. Колко уязвим е станал...

„Но — добавих, посягайки към бутилката, за да си наля още шампанско — смятам да работя нещо. Вкъщи. На свободна практика. Не съм скроена да бъда само майка. Нямам достатъчно подходящи чинии за сутрешните събирания на кафе.“

„Каква работа?“ — попита Майк.

„Имам нужда да разговарям с пораснали хора. Но искам да разполагам с времето си и да не бързам като луда за работа всяка сутрин.“

„Както правя аз“ — каза Майк.

„Не, на теб ти харесва — отвърнах. — Аз просто... не изгарям от желание да правя кариера. Вече няма значение.“

„Мислиш ли, че може да се върнеш някога?“ — попита внимателно Майк, въздържайки се да продължи изречението: Ако

имаме нужда от пари?

„Може би — когато децата поотраснат. Ако много ни се налага. Но няма да е скоро. За пръв път от седем години чувствам, че съм просто себе си. Това, което аз искам, а не каквото смятам, че трябва да бъде. Омръзна ми да живея според очакванията на околните. Сега ще решавам сама — казах убедено, разклащайки шампанското в чашата. — Освен това искам някои промени.“

„Промени?“ — Майк леко сбърчи чело.

„Промени“ — повторих твърдо, с увереност, която не бях изпитвала досега. Преди винаги се съобразявах с Майк. Бих направила всичко, за да не го ядосам или да не отнема от скъпоценното му време. Нищо, че и аз бях уморена като него, че изпълнявах същата роля. В съзнанието ми бе втълпено още от люлката, че мъжете трябва да разполагат с времето си. Живеенето на два отделни живота — у дома и на работа — бе женска съдба и моето изкупление, че настоявам да съм работеща майка. Аз бях алчна жена, която иска всичко и трябва да плаща за това.

Ала сега разбирам с поразителна яснота, че съм била абсолютна глупачка. Работещите майки не трябва да се съсипват в опита си да са свършени. Трябва редовно да сритват по задниците съпрузите си и да престанат да се извиняват за всички неща, които просто нямат време да свършат. А ако партньорите им се нуждаят и от техните пари, трябва да поделят ролите си. Всички — до последната. Колко често се случва това? Почти никога.

Уморих се да бъда мъченица. Уморих се да се опитвам да угодя на всички и да задоволявам прищевките на Майк. Много просто — дойде време и той да порасне.

„Първо — подех аз, очарована от силата в гласа си, — отсега нататък ще ме предупреждаваш, когато се налага да закъснееш след работа. Не е редно да ме оставяш да се чудя кога ще се прибереш, за да изядеш яденето, което съм си губила времето да ти приготвя. Моите чувства са също толкова важни, колкото и твоите. Ако не се прибереш навреме у дома или не ми позвъниш, вечерята ти отива в кофата.“

„Няма проблем“ — усмихна се Майк.

„Второ — продължих, набирайки скорост, — когато си вкъщи, ще си делим грижите за децата по равно. Ако искаш да играеш голф или да гледаш телевизия, преди това ме питаш какви са моите планове.“

Ще се съобразявам с теб, ако и ти се съобразяваш с мен. Не приемай автоматично, че аз ще се грижа за децата. Възнамерявам да отделям част от уикенда за себе си.“

„Какво ще правиш?“ — попита той. Усмивката му взе леко да изтънява. Само така!

„Смятам да се заловя с гребане — отвърнах. — Искам да започна да гребя отново, както правех в университета — в женския отбор.“

„Наистина ли? — възкликна Майк. — И откога?“

„Отсега. И не се опитвай да се държиш покровителствено с мен. Пазаруването в края на седмицата вече ще е твоя работа. Заедно с децата. Тъкмо ще имаш възможност да си с тях през почивните дни. Ако през седмицата се прибиращ навреме, ще си поделяме къпането и четенето на приказки. Не си въобразявай, че аз ще се занимавам с тях, докато ти си пиеш бирата. И няма да гладя ризите ти. Ще ги пера, но гладенето е твое задължение. Мразя да гладя, не го правя като хората и ризите ти не струват. Освен това ще идва чистачка два пъти в седмицата, за да имам достатъчно време за Том, преди да тръгне на детска градина.“

„Нещо друго?“ — Майк се облегна назад в стола си, гледайки ме внимателно, за да види дали наистина говоря сериозно. Пред него стоеше една съвсем нова Кари.

„Да. Това, че сега ти ще ни издържаш, не означава, че ще ми диктуваш с колко пари да разполагам. Ще поддържахме обща сметка и ще ме оставяш да харча колкото сметна за необходимо. Никога не си помисляй, че можеш да ме контролираш чрез парите.“ — Наведох се напред, представяйки си в този момент родителите ми.

„Кари, мисля, че мога да те контролирам, колкото правителството на Маргарет Тачър контролираше положението навремето. Това ли е всичко?“

„Почти. Главното, което искам от теб — и то е най-важното, — е да ме уважаваш. Не си мисли, че можеш да ми крециш за цяло и нецяло, понеже си глава на семейството. Нямах право да ме навикваш. Ако ме обиждаш или ми крециш, особено пред децата, ще те напусна. Не се шегувам“ — добавих, когато той ме погледна изумено.

„Не съм си и помислял“ — побърза да каже.

„Е, разбрахме ли се?“ — попитах.

Той сведе поглед към чашата си. Какъв избор имаше?

„Знаеш ли, това твое наперено Аз е много... секси“ — усмихна се Майк и се наведе през масата.

Изпреварих го. Станах от стола и се настаних на коленете му.

„Скоро ще откриеш, че и тук аз водя“ — казах нежно и плъзнах ръка между бедрата му.

„Бъди мила с мен“ — прошепна той.

Издание:

Даяна Апълърд. Домашен инстинкт

ИК „Хермес“, Пловдив, 2006

Английска. Първо издание

Редактор: Петя Димитрова, Атанаска Кузманова

Коректор: Ева Егинлиян

ISBN: 954-26-0414-9

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.